

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JANE GRAVES

nemesis

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

ROMAN ✓

Küçük Yalanlar

Yüksek Topuklar

JANE GRAVES

Dikkat Dikkat

Bu kitap, büyük hayallerle evlendiği yaşlı ve zengin kocası tarafından terk edilmiş, beş parasız ortada bırakılmış bir kadının ağır dramını içermektedir.

O para ve lüks dolu günlerinden geriye sadece çok sevdiği son model arabası kalmıştır. Ancak onun da benzine ihtiyacı vardır.

Bir gün başka bir adam çıkar gelir. Borcu tam olarak ödenmedi diye o arabaya el koyar.

Artık elinde hiçbir şeyi kalmamıştır kadının. Tam bu noktada bir karar vermesi gerekir. Küllerinden yeniden doğacaktır elbette... Ancak bunu yaparken kullanacağı yol biraz çetrefillidir.

Tabii bir o kadar da eğlenceli...

Ve heyecanlı...

Ve aşk dolu, biraz da şans...

t18

ISBN: 978-605-5395-74-2

Küçük Yalanlar Yüksek Topuklar / Jame Graves

Orijinal Adı: Hot Wheels High Heels

Nemesis Kitap / Romantik

Yayın No: 110

Yazan: Jane Graves

Çeviren: Gamze Tokgöz

Yayına Hazırlayan: Hasret Parlak

Kapak Tasarım ve Uygulama: Melih Aytek Yıldırım

ISBN: 978-605-5395-74-2

© Nemesis Kitap

© Jane Graves

*Bu kitabın yayın hakları Grand Central Publishing New York USA'dan,
Onk Ajans aracılığıyla alınmıştır.*

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.
Nemesis Kitap, Çakıtaş Yayıncılık'ın bir markasıdır.
Sertifika No: 10547

1. Baskı / Ekim 2012

Baskı ve Cilt:

Melisa Matbaası

Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Davutpaşa / İstanbul

Tel: 0212 674 97 23 - 670 97 29

Yayımlayan:

NEMESIS KİTAP

Gürsel Mah. Alaybey Sk. No:10/1 Kağıthane / İstanbul

Tel: 0212 222 10 66 - Faks: 0212 222 46 16

info@nemesiskitap.com / www.nemesiskitap.com

Küçük Yalanlar Yüksek Topuklar

Jane Graves

Teşekkürler

Romanım konusundaki coşkusu ve yayına hazırlama konusundaki uzmanlığı için Michele Bidelspach'a; zengin bir ev kadınıyken bir tefeciye dönüşen bir kadınla ilgili çılgın bir hikâyenin okurların ilgisini çekebileceği fikrini veren Beth de Guzman'a; birlikte olmaktan çok hoşlandığım, komik ve yetenekli bir kadın grubu olan Fox'lara; tükenmeyen destekleri için eşim Brian ve kızım Charlotte'a ve ben yazarken kucağımı sıcak tutan yavru kedim Isabel'e teşekkür etmek isterim.

Bölüm 1

Darcy McDaniel, 25 Temmuz günü evini, kocasını ve kendine olan güvenini yitirdi. Sonra da hayatı tepetaklak oldu.

Geriye baktığında bir şeylerin böyle olacağını tahmin etmiş olması gerekirdi. Eşi Warren, tıpkı hayatta kalma mücadelesini veren bir askerin cephane biriktirmesi gibi para biriktirmiş, zengin bir adamdı. Cancun'da beş yıldızlı bir dinlenme merkezinde yer ayırtmış ve karısının eline iki uçak bileti tutuşturarak, arkadaşı Carolyn'i de alıp tatilin tadını çıkarmasını söylemişti. Aceleyle kapıdan yolcu edilen Darcy, kocasının elli yedi yaşında olmasına rağmen, yaşlı denmek için hâlâ biraz genç olduğunu düşündüğünü anımsadı. Ne yazık ki, kadın onun bu ani cömertliğini *iyi* bir şey olarak algılamıştı ancak işler hiç de sandığı gibi gitmemişti.

Arkadaşı Carolyn'le birlikte Cancun'da muhteşem bir hafta geçirdiler. Onlar plaj şezlonglarına yayılmış ayak parmaklarını kumlara sokarken yarı çıplak garsonlar onlara sürahiler dolusu margaritalar taşıdılar. En lezzetli yemekleri yediler; sıcak taşlar, soğuk kompresler ve Alonzo'nun sihirli ellerinin mucizeler yarattığı spa terapilerine katıldılar ve tenlerinin, kertenkele derisine dönüşmeden, sağlıklı bir biçimde parlamasına yetecek kadar bronzlaştılar.

Dallas'a geri döndükten sonra birbirlerini, yanaklara dokunmadan öptüler ve her yıl geleneksel olarak yaptıkları Meksika yolculuğunu gerçekleştirmek için birbirlerine söz vererek ayrıldılar. Darcy, Mercedes Roaster'ına atladı, arabanın tepesini açtı ve Dallas Hava Limanı'nın otoparkından hızla uzaklaştı. Radyonun sesini açtı; tatilinin, eve ve War-

ren'a ulaşmadan önceki son anlarının tadını çıkarıyordu.

Saat öğleden sonra dört buçuktu. Texas'ın güneşi omuzlarını tıpkı bir alev lambası gibi yakıyordu ancak saçlarını havalandıran rüzgâr ve yanlarından geçtiği, çoğu, erkek kardeşi olabilecek kadar genç erkeklerin gülümsemeleri hoşuna gidiyordu. Kendisinin, otuzun üstünde olduğunu tahmin ettiklerini bildiği halde onların gülümsemelerine karşılık veriyordu. Aslında otuz dokuz yaşındaydı ve kırk yaşına girmesine sadece birkaç hafta kalmıştı. Buna aldırmamasına kendisi de şaşıırıyordu. Şükürler olsun, iyi bir eğitmeni, kuaförü ve kimsenin bilmesine gerek duymadığı botoks denen bir mucize vardı.

Onu görünce mutluluktan çılgına dönen Pepé'yi almak üzere köpek pansiyonuna uğradı. İncecik patileri üzerinde *tıp tıp tıp* sesler çıkararak yürüyüşü, ona hayranlıkla bakan gözleri kadının kalbini eritmişti. Hemen onu kucağına aldı ve yüzünü okşadı, vanilya özlü köpek şampuanının kokusunu içine çekti. Uzun tüylü Chihuahuas, kısa tüylü olanlardan daha az sinirli değildi; ancak bütün bu tüyler deli gibi çarpan minik kalbinin etkisini azaltıyordu. Yine de Pepé'nin kalbi normalden daha hızlı atıyordu çünkü evden uzak kalmak onu her zaman çılgına çeviriyordu. Ancak Warren kendisi dışında başka kimseyle iletişim kuramadığı için Pepé'yi köpek dilinden anlayan birileriyle bırakmak –özellikle Meksika aksanıyla konuşan– en doğrusuydu.

Darcy, Plano'ya vardığında saat neredeyse beş olmuştu. Arabayı her iki yanı tertemiz dükkânlar, restoranlar ve sinemalarla dizili Preston Caddesi'nden aşağı sürdü. Ortağı olan Amerika için önemli bir üs haline gelmeden önceki halini yansıtan eski doğu Plano'ya giden otobana girmediğiniz sürece, Plano'da her şey yeni ve tertemizdi. Oralarda çok iyi bir araba alarına ve cüzdanlarınıza iki elle sarılmaya gereksiniminiz olurdu. Darcy, doğu Plano'da büyümüşü bu yüzden böyle bir yerden geliyor olmanın bir avantaj olduğunu biliyordu.

Birkaç dakika sonra Darcy yolun sonundaki evine varmak için bir sokağa girdi. Sokağın diğer yanında buz camlı

dev kapıları, kemerli pencereleri ve bahçelerinde yüzme havuzları olan iki katlı kocaman evler vardı. Şımarıkça geçen bir haftanın ardından sevdiği evine dönmek moralini öylesine yükseltmişti ki, Warren eve geldiğinde, ona bir bardak suyla birlikte mavi hapını uzatacak ve hoşnutluğunu gösterecekti. Dar sokağa girdi, sonra Mercedes'i evin önündeki araba yoluna çekerek garaj kapısını açtı ve şaşkınlığa uğradı.

Garajda tanımadığı iki araba duruyordu.

Aklına ilk gelen şey Warren'ın arabalara olan düşkünlüğü yüzünden kendisi şehir dışındayken küçük bir alışveriş ya da takas yapmış olabileceğiydi. Arabalardan biri Buick Sedan ve diğeri de Ford Explorer olmasaydı, bu teorinin tutar yanı olabilirdi ancak Warren bu kadar sıradan arabaları asla satın almazdı.

Eve konuk mu gelmişti? Kendisi evde yokken?

Pepé'yi kucakladı ve arabadan dışarı çıktı. Garajın içinden arka kapıya doğru giderken arabalardan bir tanesinde bebek koltuğu olduğunu fark etti.

Çocuklu konuklar?

Eve girdi ve Pepé'yi yere bıraktı. Köpek, tasmaında bulunan zillerin çıkardığı seslerle birlikte koşmaya başladı. Darcy mutfağın köşesini döndüğünde yeniden şaşkınlığa uğradı. Onun kahvaltı masasında dört yabancı oturuyordu.

Ve Warren ortalıkta görünmüyordu.

Kuyruk sokumundan yukarı doğru bir ürperti hissetti. Elindeki çantayı mutfak tezgâhının üzerine bıraktı. Duvarın önünde, bazıları açılmış koliler duruyordu. Neler olup bittiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Kendisini zorlayarak gülümsedi. "İı.. Merhaba."

Otuzlu yaşlarında, polo gömleği giymiş bir adam, sanki onun geldiğini duyunca duraksamış gibi yaparak, ağzına götürmek üzere olduğu makarna dolu çatalıyla öylece kaldı. Adamın yanındaki sıradan görümlü bir kadın şaşkınlıktan ağzı açık bir şekilde ona bakıyordu. Atkuyruklu, anaokulu çağında bir kız çocuğu bacaklarını ileri geri sallıyor ve merakla gözlerini kırıştırıyordu. Yüksek bir sandalyede oturan bir bebek avuçları arasında ezdiği ekmek kırıntılarını ağzına

sokmaya çalışırken bir anda hepsini Darcy'nin mermer yer döşemelerine püskürttü.

Adam ayağa kalktı ve kaşlarını düello halindeki iki tırtılı andıran bir biçimde birleştirdi. "Kimsiniz?"

Darcy kendisini savunurcasına geriledi. Bu soruyu sorması gereken kendisi değil miydi?

"Sizler Warren'ın arkadaşları olmalısınız," dedi.

"Warren mı?" diye sordu adam. "Warren McDaniel mı?"

"Evet. Ben eşiyim, Darcy."

"Eşi mi?"

Darcy ilk önce adamın şaşkınlığının, onun yaşında bir kadının –*biliyorsunuz, otuzlarında*– Warren kadar yaşlı bir adamla evlenmesinin mümkün olmamasından kaynaklandığını düşündü. Çoğu insan böyle düşünüyordu. Hatta *kendisi* bile. Ancak bu adamın şaşırmasının ardında başka bir şey yaşıyordu.

"Evet," dedi Darcy dikkatle. "Onun eşiyim. Size evli olduğunu söylemedi mi?"

Kadın ve adam birbirlerine birkaç kez şaşkınlıkla baktıktan sonra adam boğazını temizledi. "O aslında..."

"O aslında ne?"

Adam zorlukla yutkunurken Adem elmaları delice kabarıp indi. "O bize sizin şey olduğunuzu söyledi... ım..."

"İm ne?"

"Öldüğünüzü."

Darcy tamamen donup kaldı. Bu kelimeyi kavraması on, üstüne, sesini yeniden bulup ortaya çıkarması ise bir beş saniye daha aldı. "Warren size benim *öldüğümü* mü söyledi?"

"Evet. Cancun'da bir araba kazası olduğunu söyledi. Şu çılgın Meksikalı taksi sürücüleri yüzünden, bilirsiniz. Çok trajikmiş."

Trajik? *Trajik*? Buradaki tek *trajedi* bu insanların hayal kuruyor olmasıydı. Ya da Warren hayal kuruyor olmalıydı.

Ya da...

Ya da kendisi gerçekten ölmüştü.

Bir an için *altıncı hissin* hayalperestler için eğlenceden öte bir şey olduğunu düşündü. Yine de, bir Meksika taksisi-

nin arka koltuğunda cennete gitmediğinden oldukça emindi. Jet skinin üzerinden düşmüş ve küçük bir dalga yüzünden su yutmuştu ancak plaja döndüğünde hâlâ nefes alır haldeydi. Ve havaalanından buraya kadar araba kullanmıştı, değil mi? Herkes, bir hayaletin araba kullanmak istediğinde ellerinin direksiyon simidini tutamadan içinden geçeceğini bilirdi. *Hayalet* filmini izlemişti. İrade gücüyle bedensel işler başarmak hiç de görüldüğü kadar kolay değildi.

Hayır, buradaki soru onun ölmüş olup olmadığı değildi ancak bu lanet olası insanların kim olduklarını bilmiyordu –ve kocası gerçek bir macerayı kaçıırıyordu.

“Warren nerede?” diye sordu.

Karşısındaki insanlar omuz silkince şaşkınlığının gerginliğe dönüştüğünü hissetti. Ve içindeki öfkeyi dışarı bıraktı.

“Affedersiniz ama... *sizler* de kimsiniz?”

İstediğinden biraz daha yüksek sesle konuşmuştu ve onlar da, sanki Darcy fiziksel olarak kendilerine saldıracakmış gibi geri çekildiler. Bebek, Darcy’nin mutfağını kirletmeyi bıraktı ve sanki ağlayacakmış gibi yüzünü buruşturdu. Pepé’nin pörtlek gözleri adeta daha da pörtledi. Kadın bileğindeki bilezikle oynuyor ve kocasına iyice sokuluyordu. Adam karısına çaresizce bakınca kadın Darcy’ye döndü ve tedirgin biçimde omuzlarını kaldırdı.

“Sanırım eşiniz siz ölü olduğunuz zamanda ya da bu her neyse, size şeyi söylemedi...”

“Neyi?”

“Evi sattığını.”

Darcy’nin kafasını iyice karışmıştı. *Warren evi satmış*. Kelimeler kafatasına vuruyor, umarsızca içeri girmek istiyordu. Ancak giriş kabul edilmiyordu.

“Acele karar vermemiz gerekiyordu,” dedi adam, “ancak paramız vardı ve biz de satın almak istiyorduk ve özellikle içindeki tüm bu eşyalarla birlikte bizim için tam bir kelepirdi. Bu koskocaman ev hem de istediği paraya... şey, anlarsınız. Hayır diyemedik.”

Darcy titremeye başladı, kusmak üzere olduğunu biliyordu. Ancak dik durmaya çalıştı, bir terslik olduğunu anlamış

olan insanların yaptığı gibi güldü. Gülüşünü fark etmemiş olduklarını düşünerek “Bir yanlışlık olmalı,” dedi.

“Hayır,” dedi adam. “Bir yanlışlık yok. Size kontratı gösterebilirim.”

Adam çekmeceyi karıştırdı ve bir yığın kâğıdı toparladıktan sonra kadına uzattı.

Görüntüler tamamen bulanıklaşmadan önce gördüğü en net şey Warren’ın imzasıydı.

Aman tanrım, gerçekten de bunu yapmış.

Burası benim de evim! Benim imzam olmadan onu nasıl satar? diye bağırmaya hazırlandı.

Sonra on dört yıl önce, daha evlenmeden Teksas Mülkiyet Yasası’na göre imzaladığı kâğıtları hatırladı. Bu belgelere göre Warren’ın evi konusunda istediğini yapmaya hakkı vardı ve Darcy buna karşılık hiçbir şey yapamazdı.

Şaşkın ve kafası karışık da olsa bilinci yerine geliyordu. Sonra dehşet bir düşünce onu gerçeğe döndürdü.

“Benim eşyalarım nerede?” dedi, sesi korkuyla yükselmişti. “Giysilerim? Ayakkabılarım? Mücevherlerim?”

Kadınla adam yine birbirlerine baktılar.

“Söyleyin bana!”

“Mücevherlerinizi de yanında götürdü,” dedi kadın, “ama geri kalan her şeyinizi bıraktı. Biz de onları ihtiyacı olanlara verdik.”

Darcy çığlık attı. Ya da çığlık attığını sandı ancak dünya ağır çekimde dönerken ve kafası suyun altındaymış gibi hissederken bunu duymak zordu.

Ön kapıya koştu ve basamakları tırmandı, sokak insanların görüntüleri kafasına dolmuştu. İnsanların, onun Emilio Gucci pantolonlarını giyip kapı eşiklerine kıvrıldıklarını ve filtresiz Camel sigaralarını tüttürdüklerini, Gucci ceketlerini kendilerine yastık yapmış banklarda uyuduklarını ve Fendi çantalarının içinde uyuşturucu haplar taşıdıklarını hayal etti.

Darcy büyük yatak odasına gitti ve giysi dolaplarını açtı. Bu tıpkı geçici bir karanlığa bakmak gibi bir şeydi çünkü gözleri şimdiye kadar gördüğü en monoton giysiler yüzünden neredeyse kör olmuştu. Pamuklu gömlekler. Spor ayak-

kabılar ve parmak arası terlikler. Levi Strauss'u bile sıkıntıya düşürecek kadar kot pantolon. Bunlar sadece bir annenin hoşlanacağı türden giysilerdi –kocas ve iki çocuğuyla birlikte yaşayan aşağıdaki annenin.

Tuvalet masasının üzerindeki mücevher kutusuna yöneldi ve kutuyu aceleyle açtı. Kutu boştu. Kir içindeki vitrinlerinde Darcy'nin altın Lacroix bileziklerini, elmas küpelerini, Cartier saatini sergileyen rehin dükkânlarının görüntüsü gözlerinin önüne geldi. Kesik kesik soluyarak, bir zamanlar mücevherlerinin içinde bulunduğu boş kutuya bakarken gerçek sonunda kafasına dank etti.

Gitmişti. Her şey gitmişti. Kahrolası Warren ona ne yapmıştı böyle?

Tuhaf bir biçimde durumun nedenini hâlâ sorgulamıyordu. O sadece ne, nerede, ne zaman, nasıl gibi sorularla uğraşıyordu. Merdivenlerden koşarak indi ve McKinney Sokağı'ndaki Moonson galerisinden satın aldığı Fransız vazosunun bulunduğu salona yöneldi. Warren'ın planları her neyse Darcy'yi kapsamadığı kesindi, bu yüzden her şeyi olan biri olarak gidip hiçbir şeyi olmayan biri olarak döndüğü bu evde hiçbir şey bırakmamaya kararlıydı.

Vazoyu kaptı ve koltuğunun altına aldı. Şöminenin üzerinde duran gümüş şamdanları aldı ve vazonun içine soktu. Masanın diğer ucunda duran Waterford saati de aldı. Yemek odasında duran şarap rafına doğru gitti ve bu insanların kendisinin ölümü şerefine içecekleri 1996 yılı Penfolds Grange Shiraz şişesini almak istedi.

Bunu evin yeni sahiplerine kendisi vermeliydi. Ancak yeni ev sahipleri geçici deliliğın ne olduğunu biliyorlardı ve geri çekilerek 911'i arayacak kadar akıllı insanlardı. Ancak bunların hiçbirisi Darcy'yi durdurmaya yetmedi. Darcy dibe vurmuş olduğunun farkındaydı, yaptıklarının çok aptalca olduğunu biliyordu ancak kendisini tutamıyordu. Onlara Warren'ın yaptığı şeyin umurunda olmadığını söyledi. Yaptıkları kontrat umurunda değildi. Evlilik öncesi anlaşmasını imzalamış olması umurunda değildi. Evdeki eşyalar ona aitti ve onları başkalarına teslim etmeye hiç niyeti yoktu.

Tam da duvarda asılı duran Tarkay ipek baskısını alabilmek için üçüncü bir eli olmasını dilediği anda sokak kapısının çalındığını duydu.

Plano polisi gelmişti.

Polislerden biri sarkık kulakları dışında tam bir av köpeğini andıran yaşlı bir adamdı. Diğeri ise ev alarmı yanlış çaldığı için daha önce de birkaç kez eve gelmiş olan genç bir polisti. Görevinin gerekleri ötesinde, parmağında alyansı olmasına rağmen Darcy'ye iştahla gülümseyen cana yakın bir adamdı. Ancak şu anda kadına bir akıl hastanesi kaçkınıymış gibi bakıyordu. Bu oldukça adildi çünkü Darcy de ona şu anda farklı bakıyordu. Daha önceki gelişlerinde yazlık resmi şortunun altından bacakları çekici görünüyor ve girişteki avizenin ışıkları altında yeşil gözleri ışıltıyordu. Şimdi ise karşısında kendisini yaka paça evden atmak isteyen bir Gestapo görüyordu.

Polisler durumu anladıktan sonra sıkı sıkıya kavradığı şarap şişesi dışında her şeyi aldılar. Evin yeni sahipleri Darcy'ye çantasını uzattılar ve yemek eşliğinde içilecek kırmızı şaraptan çok, deli bir kadından kurtulmanın daha önemli olduğunu belli etmek isterlercesine kadını dışarı çıkarmaları için elleriyle polislere işaret ettiler.

Darcy, kapıya doğru giderken Pepé'yi kucakladı. Yaşlı polis evin yeni sahipleriyle konuşurken genç polis, kadına arabasına kadar eşlik etti. Yaşlı polis birkaç dakika sonra yanına gelerek ev sahiplerinin bir daha evden içeri adım atmayacağına dair söz vermesi halinde davranışları yüzünden şikâyetçi olmayacaklarını söyledi. Darcy polise evlilik anlaşmasının, evlendikten sonra satın aldıkları ev eşyalarını kapsamadığını ve kimsenin onları satmaya hakkı olmadığını anlattı. Yaşlı polis bunu hoş karşıladı ancak konuyu avukatı ve eşiyle aralarında halletmeleri gerektiğini ve şimdilik en iyisinin burayı terk etmesi olduğunu söyledi.

Motoru çalıştırıp araba yolundan geri çıkarken elleri titriyordu Darcy'nin. Dar yol boyunca ilerledi ve direksiyonu Briarwood sokağına çevirdi. Zamanlaması harikaydı çünkü polisler Thornberry'ye doğru yola koyulmuşlardı. Polisler

gözden kaybolduktan sonra arabanın yönünü yüz seksen derece döndürdükten sonra yeniden kendi sokağına doğru ilerledi, uzaktan son bir kez evine bakmak istiyordu.

Evi mi? O artık onun evi değildi.

Orası asla onun evi olmamıştı.

O an Mercedes-Benz'in rahatlık konusunda bir adım daha ileri gidip, ön pano üzerine bir şarap açacağı yerleştirmiş olmasını diledi. Sonra, *iyi ki yerleştirmemişler* diye düşündü yoksa iki yüz dolarlık şarabı sıradan bir bira gibi kafasına dikip bitirebilirdi.

Peki. Artık gerçekçi olmalıydı. Warren'la konuşacaktı. Bunu ona neden yaptığını soracaktı. Cep telefonunu çıkardı ve sekreteriyle konuşmak için Warren'ın ofisini aradı. Onun nerede olduğunu bilen biri varsa, bu mutlaka Lucy'ydi. Ufak tefek, modayla hiç ilgisi olmayan bir kadındı, bu da, kafasında verimlilik, profesyonellik ve organizasyon yetenekleri gibi şeylere yer kalmasını sağlıyordu. Bu nedenle kadının kendisini telefonda kafası karışık bir biçimde karşılamış olması onu şaşırttı. Darcy'ye, Warren'ı iki gündür görmediğini ve üstelik bu öğleden sonra bir müşteri sunumu olduğunu söyledi. Nerede olduğuna dair bir fikri var mıydı?

Darcy şaşkınlıkla telefonu kapattı. Bunlar olmayacak şeylerdi. Warren işine ve o güzel yüklü maaş çekine veda öpücüğü mü vermişti?

Bu onu, midesini daha da bulandıran bir düşünceye sürükledi. Warren evden elde ettiği parayla uzun süre yaşayabilirdi ancak alıştığı hayatı süremezdi. Tabii bunun üzerine başka birikimler yığmadıysa...

Darcy danışmayı arayarak bankaya bağlandı. Vadesiz hesaplarının durumunu sordu. Telefonun diğer ucundaki neşeli banka görevlisi iki gün önce paraların çekilip hesapların da kapatıldığı bilgisini verdi.

Darcy midesinin yavaşça bulandığını hissetti ve kusmak için kuvvetle yutkundu. Kredi kartlarını çıkarıp birbirini ardına baktı, birinin arkasında arayabileceği 800'lü bir numara vardı. Müşteri hizmetlerindeki görevli, en son yapılan birçok alışveriş ve yüklü bir para çekimi sonucu kredi kartı

limitinin dolduğunu söyledi.

Hayır. Kendi kredi kartları olamazdı. Lütfen, Tanrım, benim kredi kartlarım olmasın.

Hiçbir faydası olmayacağını bilerek diğer bankaları da aradı. Aynı hikâye. Artık o çirkin, acı veren gerçeği biliyordu: Warren hayatını yıkmak üzere kurulmuş tek kişilik bir yıkım ekibiydi.

Darcy direksiyonu öylesine güçlü bir biçimde kavradı ki, parmakları acıdı. Beynine oksijen gitmesi için derin bir soluk aldı. Tek bir kuruş parası, tek bir dolarlık kredisi kalmamıştı. Warren'ın her türlü yatırımı vardı ancak Darcy'nin bunların nerede olduklarına dair hiçbir fikri yoktu.

Bunlardan birini kendisine bırakıp bırakmadığına da...

Eve bakarken, çevrede, çıldırıp onları rehin alacak birilerinin olup olmadığına bakmak için panjurlardan kafalarını çıkaran ev sahiplerinin silüetlerini gördü. Bu da onun aklına başka bir fikir getirdi. Bu akşam onun yatağında uyuyacaklardı. Kendisi ise uyuyamayacaktı bile.

Çaresizliğin yerini panik aldı. Şimdi nereye gitmeliydi?

Arkadaşları aklına geldi ancak hiçbirinin gerçek arkadaş olmadığını anımsadı bir an. Onlar öğle yemeklerine, alışverişe ve kocası hayatını elinden alırken Cancun'a tatile gittiği kadınlardı sadece. Hiçbiri gerçek arkadaş değildi. Carolyn'le kalmayı düşünebilirdi ancak kocası bırakın eve taşınmayı, kahve içmek için bile uğrayan arkadaşlarından hoşlanmazdı.

Sonunda evsizlerin barınağı dışında, para vermeden gidebileceği ya da Warren'la içinde bulunduğu çevrenin dedikodu çıkaramayacağı bir tek yer olduğunu anladı. Bunu düşünmek bile tüylerini ürpertmeye yetmişti.

Başka şansın yok.

Arabayı kullanabilmek için gözyaşlarını sildi, sonra da motoru çalıştırdı. Mahalleden uzaklaşarak arabayı Preston Caddesi'ne doğru sürdü. Park Bulvarı'na geldiğinde dişlerini gıcırdattı, sola döndü ve doğu Plano'ya doğru ilerledi.

On dakika sonra Wingate ev parkına girdi, gözleri hâlâ yaşlardan ötürü bulanık olduğu için burası ona yaşanabilir bir yer gibi göründü. Çift enli 38G bölümünde bulunan plas-

tik kepenkli ve yumuşak metalden tentesi olan vinil kaplı bir yapının önündeki sokağa park etti. Sıcaktan boyunlarını bükmüş pembe sardunyalar kapının kenarında duruyordu ve Noel'den kalma ışıklar küçük salon penceresinden aşağı sarkıyordu. "Clayton, şu kahrolası ışıkları sök artık," diyordu annesi ve babası da onu şöyle yanıtlıyordu: "Onları seneye yeniden takacaksam neden sökeyim ki?"

Darcy uzun bir süre arabada oturdu, hiç istemediği halde yine en başa döndüğü için eve girmeye cesaret edemiyordu.

Bölüm 2

John Stark, başını masasından kaldırıp bir tabancanın namlusuyla karşılaştıkça fazla şaşırmadı. Karşısındaki genç çocuğun, ofisine adım attığı ilk andan itibaren, kabadayı yürüyüşü ve yüzündeki *sana hesap soracağım* ifadesiyle, beyninden çok cesaretini konuşturduğu belli oluyordu; bu da insanın başını kaldırıp bakması için iyi bir nedendi.

Her zaman olduğu gibi John'un içgüdüleri hedef konusunda yanılmamıştı.

“Peki, şimdi ne diyeceksin bakalım tefeci?” dedi çocuk. Tıpkı filmlerindeki ikinci sınıf çete üyeleri gibi dirseğini kilitlemiş, silahı doksan derece açıyla tutuyordu. “Hâlâ geri ödemelerimi yapmam gerekiyor mu? Ha? Yoksa lanet olası arabamı geri verecek misin?”

John sessizce içini çekti. Eğer ofiste başkaları olsaydı çocuk bu saçma işi yapmak için iki kere düşünebilirdi. Ancak Tony dışarı çıkmıştı, Amy okula gitmişti ve John birkaç gün önce işe yardımcı olarak aldığı şu hoppa kadını bu öğleden sonra kovmamış olsaydı bile, bu bir işe yaramazdı. Aslında belki de kadın saç spreyiyle çocuğu nefessiz bırakabilir, ona tırnak törpüsünü saplayabilir ya da sadece çenebazlığıyla onu komaya sokabilirdi. Kadının sahip olduğu bu silahlar ölümcül sonuçlar doğurabilirdi.

John, çocuğu daha önce görüp görmediğini hatırlamaya çalıştı ancak aklına bir şey gelmedi. On dokuz ya da yirmi yaşında olmalıydı ve aç bir pitbull kadar gergindi. Omzunda ölüm meleği dövmesi vardı ve bir sokak kavgacısının yamuk burnuna sahipti. John'un sadece bedeni bile çoğu erkeğin, ona sataşmadan önce iki kere düşünmesini gerektirirdi ve ço-

cukla aralarındaki tek silah çıplak elleri olsaydı, onu kolayca yere indirebilirdi. Ne yazık ki, çocuktaki o silah durumu eşitliyordu.

John dikkatle ayağa kalktı ve masasının çevresinde dolaandı. “Arabani sana geri verebilirim. Ama dediğim gibi, geri ödemeleri yapman gerek, haciz ücretini öde—”

“Kahrolası. Geri ödeme yapmak zorunda değilim!”

John geriledi. Kaba konuşulmasını hoş görebilirdi. Dünyaya üzerindeki tüm aksanlar ona uyardı. Ancak Tanrı aşkına, bu çocuğun her cümlesi olumsuz olmak zorunda mıydı?

“Gerekli kâğıtlar olmadan,” dedi John, “arabani geri veremem. Bunu finans şirketinle halletmelisin.”

“Bunu *seninle* halledeceğim.”

Çocuk elindeki silahı salladı ve bu da John’un sinirlerini iyice gerdi; ancak kendisine sakın olmasını söylüyordu. Bu çocuk arabası elinden alınmış diğer insanlardan biraz daha tedirgindi, bu da John’a çocuğun damarlarında uyuşturucu dolaşıyor olabileceğini söylüyordu. Durum hiç de onun çözmeye alıştığı türden değildi.

Olasılıkları değerlendirdi. Haczedilmiş arabayı sahibine teslim etmek çözüm olabilirdi. Ancak sonra kapısında arabalarını geri almak için eli silahlı sayısız insan bulabilirdi.

“Hey, tefeci! *Seninle* konuşuyorum!”

John ellerini kaldırdı. “Sakin ol.” Çekmecelerden birini açtı ve bir anahtarlık çıkardı. “İşte haczedilmiş arabanın anahtarı. Al ve çık dışarı.”

Anahtarı çocuğa doğru attı. Ancak hedefini aştı.

Hem de *çok* aştı.

Çocuk anahtarı yakalamak için uzandı ancak tutamadı. Anahtar yere düştü ve çocuğun gözleri anahtarı izlerken John ileri atıldı, onu bileğinden yakaladı ve duvara yapıştırdı. Tek vuruşla silahı elinden düşürdü sonra da onu yüzüstü yere yatırdı ve dizini sırtına dayadı. Bir eliyle çocuğun ensesine bastırıp yüzünü yere yapıştırırken, diğer eliyle cebindeki telefonu çıkardı.

911’le konuşurken ofisin kapısı açıldı ve içeri Tony girdi. Çevresine bakındı ve gözlerini yerde yatan genç çocuğa

çevirdi. “Kahretsin. Bir saatliğine dışarı çıkıyorum ve tüm eğlenceyi kaçıyorum.”

John telefonu kapattı ve Tony’ye baktı. “Çekmecemden kelepçeleri çıkar.”

Tony kelepçeleri ona uzattı ve John çocuğu tamamen kontrol altına aldı. Ayağa kalkarak baskı yaptığı dizini hafifçe ovuşturdu.

“Anlat, neler oldu?” diye sordu Tony. “İçinden eskiye dönüp birilerini tutuklamak mı geldi?”

“Arabasını geri istedi. Silah çekti.”

“Yanlış hareket evlat,” dedi Tony. “Sanırım kime bulaştığının farkında değildin. Bir daha bu kadar iyi bir tefeciye silah çekmeden önce iki kez düşün.”

Çocuğun, Tony’nin ailesini ve dini inançlarını hedef alan küfürleri sıralamasına izin verdiler. Düzgün İngilizce konuşma konusunda çocuk yetersiz olabiliyordu ancak yaratıcılık konusunda John’dan tam puan aldı.

Birkaç dakika sonra polisler geldi. Bunlar John’un daha önce görmediği iki polis memuruydu ve öyle gençlerdi ki, John, Plano polis departmanının yaz tatilinde iş arayan liselileri çalıştırmaya başladığını düşündü. Onlara neler olduğunu anlattı ve daha sonra merkeze gelip ifade vereceğini söyledi. Polisler çocuğu devriye arabasının arkasına bindirdiler ve oradan uzaklaştılar.

John iç çekerek koltuğuna gömüldü. *Ailemi dinlemeli ve Subway bayiliğini almalıydım*, diye düşündü. Ne yazık ki Plano polisinde araba hırsızlığı dedektifi olarak geçirdiği sekiz yıl ona sandviç yapmaktan çok araba haczetmek konusunda bir şeyler öğretmişti. Zaten araba çalmayı, araba hırsızlarını kovalamış birinden daha iyi kim bilebilirdi?

Tony, John’un masasına bazı kâğıtlar bıraktı. “Viper’ı aldım.”

“Hah. Şu arabasına haciz koyacağımı söylediğimde pantolonunu ıslatan adam mı? Tek derdi komşuların beni görmesi.”

Bu yeni bir şey değildi. John’un işinin bir parçası da borsa para batırmış ya da eşlerinin aşırı harcamaları nedeniyle

dibe vurmuş Planolu zengin doktorların, avukatların ve diğer kodamanların arabalarına el koymaktı. Bu adamlar hayatını uyuşturucu satarak kazanan ayak takımından daha az sorun çıkarırlardı.

Tony çevresine bakındı. “Hey, kız nerede? İm... Adı neydi?”

“Rona mı? Öğleden sonra onu kovdum.”

Tony gözlerini kırıştırdı. “Peki, neden böyle bir şey yaptın?”

“Bir amip kadar bile beyni yoktu.”

“Beyin mi? Onun beynini umursayan kim?” Tony ağzına bir şeker attı. “Nihayet ortalıkta dolaşan düzgün bir kadını işe alıyoruz ve sen onun zekâsına kafayı takıyorsun. Senin neyin var?”

“Yürütmem gereken bir işim var.”

“Ben o kadınla *evlenecektim*. Bizi ölüm ayırıncaya dek. Ben ona *âşıktım*.”

“Sen onun 100 beden göğüslerine âşıktın.”

“Hayır. Onunla kozmik bir bağımız vardı. Bunu hissedebiliyordum.”

“Adı neydi?”

Tony gözlerini kırıştırdı, sonra da kendinden emin bir biçimde gülümsedi. “Rhonda. Hatırlamayacağımı sanmıştın, değil mi?”

“Hayır, dostum. Sen her şeye hâkimsin.”

“Peki, neden onu kovdun? Yani gerçekten.”

“Masasına oturup tırnaklarını boyuyordu. Parfümü iğrençti, hadi bunu geçtim. Bir saat boyunca telefonda konuştun, hadi bunu da geçtim. Sonra dosyaları sıralamaya başladı.”

“Bu iyi bir şey, değil mi?”

“Evet. Ta ki ben onun alfabetik sıralamayı sesli olarak yaptığını duyana kadar.”

Tony yüzünü buruşturdu. “Bir biçimde Z’ye kadar gelebiliyorsa—”

“Yemin ediyorum, bir sonraki başkanlık seçimlerinde eğitim sistemi konusunda bir şeyler yapacağına söz verirse oyumu bir şempanzeye bile verebilirim.”

“Sen onu kovunca ağladı mı?” diye sordu Tony.

John o anı hatırlayarak yüzünü buruşturdu. “Elbette. Bu da durumu daha eğlenceli hale getirdi.”

“Yani şimdi büyük olasılıkla kendisini kötü hissediyor-
dur, ha?”

“Öyle sanırım.”

Tony kaşlarını kaldırdı. “Sende ev telefonu vardır, değil mi?”

John başını salladı, acaba kendisi de yirmi sekiz yaşındayken bulduğu her fırsatta kadınları yatağa atmaya mı çalışıyordu? *Öyle olabilirdi*, diye düşündü. Ancak gecenin geç saatinde başlayan ve sabahın ilk saatlerinde sonlanan ilişkiler artık ona göre değildi. Yine de şimdiye kadar karşısına kalıcı bir ilişki kurabileceği bir kadın çıkmamıştı.

Elbette, hiç evlenmemiş biri olarak birçok *aileden* oluşan yakınları içinde göze batıyordu. Tyler’la en son yeniden birleşmelerinde Texas’ın dört bir yanından gelen tüm kadın akrabaları bu kadar yakışıklı bir adamın kırk iki yaşına kadar, en azından bir kez olsun, evlenmemiş olması konusundaki hayretlerini birbirleriyle fısıldaşarak paylaşmışlardı.

“*Bakın nasıl da kadeh tokuşturuyor. Bahse girerim alkol sorunu var.*”

“*Belki de sorun alt bölgelerdedir. Boyutu önemli değil ama fonksiyonu son derece önemli.*”

“*Tüm bu maçoluk bir gösteriden mi ibaret sence? Duvarcı Raymond amca nonoş olmuş, biliyorsun. Bunu kim tahmin edebilirdi?*”

Birkaç yüzyıl önce yaşamış olsaydı, herkes onun için “evlenecek türde biri değil” derdi. Şimdi ise anatomisinin ya da kişiliğinin hangi bölümünün özürlü olduğunu tartışıyorlar ve Tanrı’ya onun DNA yapısının aile ağacına geçmemiş olmasından ötürü şükrediyorlardı.

Gerçek şu ki, hayatında hiç kadın kıtlığı çekmemiş olsa da evlilik ona hiç cazip gelmemişti. Asla. Belki bunun nedeni tanıdığı tüm insanların evlenip hemen ardından boşanmış olmalarıydı. Bazı arkadaşları bu durumu iki ya da üç kez yaşa-

mıştı. Sanki hepsi kafalarını kendi elleriyle çekiçliyorlar ve sonra da baş ağrısının nereden geldiğini merak ediyorlardı.

“Hadi bakalım,” dedi Tony’ye, bir dosyayı açtı ve bir kâğıda bir numara yazdı. “*Rhonda*’yı ara. Eminim sesini duymaktan mutlu olacaktır.”

“Evet. Tabii, onu kovduğun için nasıl bir pislik adam olduğunu söylemeyi de unutmamalıyım.”

Telefon çaldı ve John yanıtladı. Kısa bir konuşmadan sonra tatmin olmuş bir şekilde gülümseyerek kapattı.

“Ne oldu?” diye sordu Tony.

“Bir arabayla ilgili bilgi aldım. Bulunduğu yerde uzun süre kalmayabilir. Gidip onu kendim mi alsam?”

“Elbette.”

John çekmecesinden bir anahtar çıkardı, özellikle bu arabanın anahtarı kendisinde olduğu için minnettardı. Düz kontak yapmak direksiyon milinin içine ediyordu, çekiciyle kaldırmanın da her zaman zarar verme riski vardı. Gerçi genellikle seçenekleri bunlardı ancak anlaştığı bir şirket geri ödemeler yapılmadığı takdirde kolaylık olması açısından finanse ettiği her arabanın bir yedek anahtarını bulunduruyordu. Ve bu da arabanın kapısını açıp, binip gidebileceği anlamına geliyordu. Bir adamın beş yüz dolar kazanmasının en kısa yoluydu.

Tony’yle birlikte ofisi kapattılar ve çıktılar, John kendisini birkaç dakika öncesine göre çok daha iyi hissediyordu. Evet, sıkı bir gün geçirmişti ancak şu güzel Mercedes Roaster’ın direksiyonuna geçmek onu kendine getirecekti.

*

Darcy, Pepé’yi kucakladı ve ağır adımlarla ailesinin evinin ön kapısına giden, Texas’ın yakıcı güneşiyle kavrulmuş, acı içinde gıcırdayan ahşap basamakları yüzünü buruşturarak çıktı. Kapıyı çaldı, birkaç saniye sonra annesi pembe bir bornozla, saçları havluya sarılmış halde kapıyı açtı. Kızının perişan durumunu görünce gözleri dehşetle açıldı. Tel kapıyı dışarı iterek Darcy’yi içeri aldı.

“Darcy? Neyin var? Berbat görünüyorsun. Sen ağladın mı? Neler oldu?”

Bu, sürekli köşe başında onu her an soğuk pençeleri arasına alacak bir tehlikenin olduğundan emin bir kadının, birini soru yağmuruna tutuşuydu. Elbette bu konuda hiç haklı çıkmamıştı ancak babası ona bunların olabileceğini asla unutturmuyordu.

Darcy, Lyla’ya durumunu özetledi, annesi felç geçiriyormuşçasına boğazını tutmuş, neredeyse nefessiz kaldı.

“Bunu duydun mu, Clayton? Warren, Darcy’yi terk etmiş. Öylece terk etmiş. Ona tek bir kuruş bırakmadan gidi vermiş!”

“Hı-hı. Duydum.”

“Gördün mü? Uzun sürmeyeceğini sana söylemiştim. Söylememiş miydim?”

“Uzun sürdü... Ne kadar? On dört yıl mı?” Oturma odasındaki deri koltuğunda döndü ve gazetesini açtı. “Bana sorarsan oldukça uzun sayılır.”

“Tanrı aşkına, şu anda evinde başkaları yaşıyor!”

“Ev yeterince büyük. Onlarla karşılaşmaz bile.”

Lyla burnundan soluyarak Darcy’ye döndü. “Babanı boş ver. Kriz anında ne kadar yararsız olduğu bilirsin. Otur.”

Darcy’yi mutfak masasına sürükledi ve kendisine de bir sandalye çekerek yanına ilişirken sigarasına uzandı; otuz yıllık bir tiryakinin deneyimiyle bir tane yaktı. Çakmağı mutfak masasının üzerine fırlattı, kaşları endişeyle birleşmiş, ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı.

“Şimdi sen bana hiç paranın kalmadığını mı söylüyorsun? Tek kuruş bile kalmadı mı? Bütün paraları almış mı?”

Of tanrım. Birisi bunu yüksek sesle dillendirdiğinde durum kulağa daha da berbat geliyordu. “Evet,” dedi Darcy, sesi titreyerek. “Son kuruşuna kadar almış.”

“Buna inanamıyorum. Kenara bir şeyler koymamış mıydın?” Üç beş kuruş?”

Darcy kendini aptal gibi hissetti. Tabii, bu ilişki boyunca alternatif bir plan geliştirmiş olmalıydı, ortak hesaplarından para tırtıklamak ve onları yastık altına koymak gibi. Bunun

önemini şimdi anlıyordu.

“Cüzdanımda yüz seksen üç dolar var,” dedi. “Artı birkaç pezo.”

Lyla bir yandan parmaklarını masaya vururken bir yandan da sigarasından ardı ardına nefesler alıyor ve gözlerini devire devire inilti çıkarıyordu. Uzun zaman önce yüksek sosyeteye katılma hayallerinden vazgeçmişti; ancak evi, parkının en iyisiydi. Ne yazık ki, bu unvanı, kızının, Plano’nun en büyük şirketindeki finans müdürü ile evli olmasından ve güvenli bir sitede yarım milyon dolarlık bir evde oturmasından kaynaklanıyordu. Bu önemli sözcükler, evinde oturup, ödül dağıtan televizyon programlarını izleyen ve plazma TV kazanma hayalleri kuran herkesin merakını uyandırırdu.

“Peki, sen ne yaptın?” diye sordu Lyla.

“Henüz bir şey yapmadım,” dedi Darcy. “Ben de yeni öğrendim.”

“Hayır. Demek istediğim, seni terk etmesi için ne yaptın?”

Darcy geri çekildi. “Ben bir şey yapmadım!”

“Elbette yaptın. Bir adamı kancaya taktıktan sonra onu kaçırmamak kolay değildir. Zengin dahi olsa. Bir şeyler yapmışsındır.”

“Sana söylüyorum, ben bir şey yapmadım! Ben giderken her şey yolundaydı ama sonra eve döndüğümde—”

“Oh tanrım. Sorun seks, değil mi? Onunla sevişmeyi bıraktın.”

Darcy homurdandı. “Anne—”

“Sana bunun ne kadar tehlikeli olduğunu söylememiş miydim? Onunla seks yapmazsan adam da çeker gider. Bunu sana söylememiş miydim?”

“Madem bu kadar tehlikeli,” dedi Clayton salondan, “neden benimle sevişmiyorsun?”

Lyla omzunun üzerinden ters ters baktı. “Çünkü senin çekip gitmeni *umuyorum*.”

Darcy gözlerini kapattı, tüm bu yaşadıklarına gözlerini ve kulaklarını kapatıp hayata devam edebilmeyi diledi. Neden ailesinin evine her gelişi bir kabaşa dönüşüyordu?

Annesine ilk kez Warren'ın evini gösterdiği günü hatırladı. Lyla sanki gökyüzünün kapısından geçmiş ve cennetin tadını çıkarıyormuş gibi çevresine bakarak, girişte öylece kalakalmıştı. Sonra da Darcy'yi bir kenara çekip, tavladığı zengin adamı elinden kaçırmaması için üç maddeli eylem planını açıklamıştı: *kilona dikkat et, tek bir tel beyaz saçının bile görünmesine izin verme ve asla yatakta başının ağrıdığını söyleme.*

“Belki ortadan kaybolmasının başka bir nedeni vardır,” dedi Lyla. “Belki onun bir suçu yoktur. Hiç bunu düşündün mü? Beyin tümörleri insanları çılgına çevirebiliyor.”

Darcy annesine boş boş baktı. “Gerçekten onda beyin tümörü olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Söylemesi zor. Geçen Noel’de size geldiğimizde aklı başında değilmiş gibi görünüyordu. Ama geçen Noel’de beyin tümörü olsaydı şimdiye dek ölmüş olurdu.” Sigarasını söndürdü ve bir yenisi için pakete uzandı. “Biliyor musun, *Star*’da adamın birinin uzaylılar tarafından kaçırıldığını okumuştum. Öylece ortadan kaybolmuş.”

“Hı-hı,” dedi Clayton. “Warren uzaylılar tarafından kaçırıldı. Ve uzaylıların lideri ona, ‘Biz seni ışınlamadan önce git evini sat,’ dedi.”

“Uzayda neler olup bittiğini biliyor musun sen?” diye terslendi Lyla, sonra da Darcy’ye döndü. “Her neyse, adamın karısı, başka bir kadınla kaçtığını düşünmüş. Bence bir anlamda öyle olmuş, sonuçta kocaman gözleri olan küçük, yeşil bir kadınla sevişiyormuş.”

Darcy, birkaç kez Warren’ın böyle bir şey yaptığını hissetmiş olsa da, yıllardır bunu gözünün önüne getirmemek konusunda kendisini eğitmişti. Ancak bu diğer kadının... bir *uzaylı* olduğunu hiç aklına getirmemişti.

“Onu uzaylılar kaçırmadı,” dedi Darcy, sanki bunu birinin dile getirmesi gerekiyormuş gibi.

“Peki, senin açıklaman nedir? Başka bir kadın yüzünden olduğunu mu düşünüyorsun? Sence bu mu?”

“Bilemiyorum.”

“Senden genç mi?”

Darcy annesine anlamsızca baktı. “Böyle bir kadının var olup olmadığını kesin olarak bilmezken benden genç olup olmadığını nereden bilebilirim?”

“Oh, demek ki genç. İnan bana. Onlar *her zaman* genç olurlar.” Mutfak duvarında asılı ayçiçeği biçimindeki saate baktı. “Clayton! Git duşunu al. Kırk dakika sonra kulüpte olmalıyız.”

“Gidiyor musunuz?” diye sordu Darcy.

“Gitmemiz gerek,” dedi Lyla. “Aylık toplantımız var. Evde kalabilirdim ama bu yıl komite başkanıyım. Eğer gitmezsem Roxanne koltuğuma kurulur ve bütün övgüleri o alır.”

Roxanne LaCroix, Lyla’nın sözde en yakın arkadaşıydı ve sokağın karşısında oturuyordu ancak her ikisi de, birbirini sırtından bıçaklama işini adeta bir Olimpiyat oyunu haline getirmişlerdi.

“İstersen sen de gelebilirsin,” dedi Lyla.

Bir kola makinesi, eski püskü bir bilardo masası, sarı muşambalı küçük mutfak ve bingo oynamak için sayısız katlanır masasıyla kulübün görüntüsü geldi Darcy’nin gözlerinin önüne.

“I-ıh... Hayır, teşekkürler,” dedi Darcy.

Clayton gıcırıltılar çıkartarak koltuğundan kalktı ve elinde gazetesiyle mutfak masasına yaklaştı. “Misafir odasında kalabilirsin,” dedi Darcy’ye. “Annen karnını doyurur. Benzin deponu doldurman için işte sana otuz dolar.”

“Benzin depomu mu?”

“Şu ilanlara baktıktan sonra.” Gazeteyi masaya fırlattı ve ağır adımlarla koridorda yürüdü.

Lyla, gazetenin üste gelen bölümüne baktı, hışımına sandalyesinde döndü ve bağırdı, “İş bulmasını mı istiyorsun?”

Ancak Clayton çoktan ortadan kaybolmuştu. Eğer bombayı patlatacaksa derhal etki alanından uzaklaşmıştı.

Lyla öfkeyle burnundan soludu. “Sana kriz anında işe yaramaz, dememiş miydin?”

Annesi ilk defa haklıydı. Darcy daha önce bir kez çalışmıştı —büyük bir fabrikada santral memuru olarak— ve bun-

dan hiç hoşlanmamıştı. Sabahın köründe masasının başında olmak zorundaydı, öğle tatili için sadece bir saati vardı ve telefonda konuşmayı sevmesine rağmen telefonun çalmasından bile çılgına döner hale gelmişti. Eğer Warren orada muhasebe müdür yardımcısı olarak çalışmıyor olsaydı ve onu oradan kurtarmamış olsaydı, hayatı kararabilirdi.

Zengin bir adamla evlen Darcy. Bu senin tek umudun.

Annesi, her kadının kendisine bakacak bir erkeğe ihtiyacı olduğuna inanırdı ve ne kadar zengin olursa o kadar iyiydi. Eğer zenginini bulamazsan, bulduğunla idare edecek, paranın yetmediğinden şikâyet edecek ve onu, olmadığı biri haline getirmeye çalışacaktın.

Lyla sigarasını söndürdü ve masadan kalktı. “Saçlarımı yapmam gerek. Bu arada sana birkaç yeri arayıp kocanın nerede olduğunu bulmaya çalışmanı öneririm. Ve onu bulduğunda özür dilemeni ve hiçbir şey olmamış gibi davranmanı.”

“Özür mü? Ben neden özür dileyecemmişim ki?”

“Seni terk etmesi için her ne yaptysan.”

“Söylediğim hiçbir şeyi dinlemedin mi? Ben bir şey *yapmadım!*”

Lyla kaçık bir öğretmen gibi parmağını salladı. “Güzel giyinmeyi seviyor musun? Büyük bir evde yaşamayı? Şık restoranlarda yemek yemeği? Artık yirmi beşinde değilsin, biliyorsun. Sana böyle bir yaşam tarzını verebilecek başka bir adam tavlayabileceğini mi düşünüyorsun?”

Darcy, gerçeğin tokadını yemiş gibi hissetti. Birkaç saat önce, henüz otuz yaşında görünmek için parası varken yaklaşan doğum günü umrunda bile değildi. Ancak şimdi gözünün önüne dip boyası çıkmış, botokslarının zamanı geçmiş, spor yapamadığı için etleri oyun hamuruna dönmüş hali geldi.

Kafasından bu korkunç düşünceler geçerken tüyleri diken diken oldu. Tek istediği Warren’ın mantıklı bir nedenle çıkagelmesiydi —ya da en azından az da olsa inanılabilir bir nedenle— böylelikle eski hayatına yeniden dönebilir ve tüm bunları olmamış farz edebilirdi.

Lyla, doğanın izin verdiği ölçüde güzelleşmek için odasına gitti. Darcy buzdolabında Pepé için, artık sayılabilecek

tavuk parçaları buldu ve kendisi için de bulabildiği malzemelerden bir içki hazırladı: diyet kola ve viski. Ailesi evden çıktıktan sonra bardağın dibini gördü ve yenisini hazırladı, sonra da telefonu alıp Warren'ın dostlarını, golf arkadaşlarını ve muhasebeciler derneğini aradı. Kel kafasındaki tek tel saç bile gören olmamıştı. Ya da, gören varsa bile söylemiyordu.

Telefonu bıraktı ve durumunu gözden geçirdi. Pek de parlak görünmüyordu. Yüz seksen üç doları, hayatının geri kalanını Meksika da bir tatil köyünde geçirecek olursa oraya uygun giysilerle dolu birkaç çantası ve çok sevdiği ancak şu durumda hiçbir işe yaramayan bir köpeği vardı.

Ancak Mercedes'i hâlâ duruyordu. Tanrıya şükürler olsun, o hâlâ duruyordu.

Pencereden dışarı baktı ve ceviz kaplama kapı panelleri ve baş döndürücü deri kokusuyla otomatik ayarlı ısıtmalı koltukların bulunduğu arabanın içinde hayali bir tura çıkarırken onu hayranlıkla izledi. Hayatındaki diğer şeylerin tamamı cehennemin dibini boylamış olabilirdi ancak arabasını kimse ondan alamazdı.

Tabii şu dışarıda gördüğü, onu çalmaya çalışan adamların dışında.

Bölüm 3

John, Mercedes Roaster'ın kapı kilidini açarken, sıra dışı bir araca bineceği her zaman yaşadığı heyecanın aynısını yaşamaktaydı. Ceviz ağacından yapılmış direksiyon simidini avuçlarına almayı, deri koltukların kokusunu içine çekmeyi, üç yüz beygir gücündeki motorun sesini duymayı sabırsızlıkla bekliyordu. Kader onun kucağına havadan bir elli bin dolar düşürse o da, dışı alev kırmızısı, içi siyah olan bu aracı tercih ederdi. Hava kararmak üzereydi ancak bu bebeğin bu havada bile ıslıl ıslıl parlayacağından emindi.

Onun hemen arkasına yan dikiz aynasından boncuklar sarkan, yamuk antenli ve kaportası yer yer pas tutmuş 91 model mavi bir Corolla park etmişti. Bu araba Wingate ev parkı sakinlerine özgü bir araba olduğundan Mercedes Roaster onun yanında güzellik yarışmasını kazanmış bir köpek gibi duruyordu.

Tony elini Mercedes'in çamurluğunda gezdirirken hafiften ısıklık çaldı. "Dostum, bu günlerde başkalarının arabalarına el koymak yerine bunlardan bir tane almayı düşünüyorum."

"Evet," dedi John. "Güzel araba. Şimdi, ben arabayı buradan çıkarana kadar gözün yolda olsun."

Aracın numarasını kontrol etmek için sürücü kapısının kilidini açtı, her zaman elindekiyle arabanın numarasının aynı olmasına dikkat ederdi. Dünyada yanlış arabaya el koymaktan daha büyük bir rezalet yoktu.

"Araç şasi numarası tutuyor," dedi John.

"Peki, o zaman," dedi Tony, "ben gidiyorum. Bu gece bana ihtiyaç duyan, bunalımda bir kadın var. Şimdi onu ara-

yacağım...” Duraksadı. “Eyyvah! Sanırım bir sorunumuz var.”

John bir kapının çarpıldığını duydu. Omzunun üzerinden baktığında, yüksek topuklarıyla bir evin merdivenlerinden aceleyle inip, çimenden çok kurumuş otları andıran çimleri ezerek kendisine doğru gelmekte olan kadını gördü. Tanrım, böyle ayakkabılar giyen bir kadın rahatlıkla bileğini kırabilirdi.

“Hey, siz!” diye bağırdı kadın. “Arabamdan uzak dur!”

John doğruldu. Kadın mükemmel bir şekilde manikür yapılmış tırnaklı ellerini yumruk olarak sıkmış ve kalçalarının üzerine koyarak karşısına geçmişti. Kadının üzerindeki, o kıvrımlı kalçalardan aşağı inen daracık beyaz pantolonu ve pürüzsüz, ıslıl ıslıl parlayan omuzlarını açıkta bırakan limon yeşil bluzunu fark etmemek imkânsızdı. Ve saçlarıyla —uzun, siyah ve ipeksi— tıpkı bir şampuan reklâmından çıkmış gibiydi.

Ona bakmak güzeldi ancak aşırı bakımlı kadınların hayatı cehenneme çevirdiğini anlayalı epey zaman olmuştu ve bu kadın da onlardan biriydi. Ne zaman bunlardan bir tanesi radarına takılsa hemen yolunu değiştirirdi.

Omzuna düşen bir tutam parlak saç arkaya savurdu ve öfkeli bir şekilde John’a baktı. “Benim arabamla ne yapıyorsunuz?”

“Onu sahibine geri götürüyorum.”

“Onun sahibi *benim*.”

“Hayır. Bu araba Asya Finans Hizmetleri’ne ait.”

“Siz neden söz ediyorsunuz?”

“Ona el koyuyorum.”

Şaşkın bir ifadeyle geri çekildi. “El mi koyuyorsunuz?”

“Ödemeleri yapmazsanız olacağı budur.”

“Bekleyin. Bir dakika. Ödemeler mi? Ne demek ‘ödemeler’?”

Sadece aşırı bakımlı değil aynı zamanda aşırı aptaldı. Tehlikeli bir karışım. Bu da, alışverişe başlamak için temel motor fonksiyonlarına sahip olduğu, ancak kendisini engelleyecek beyin gücüne sahip olmadığı anlamına geliyordu.

“Araba finans yoluyla alınmış,” dedi John. Durumu an-

laması için yavaş yavaş konuşuyordu. “Kocanız tarafından.”

“Hayır. Ödeme falan yok. Kocamın çok parası var. Her şeyi peşin alır.”

“Her şeyi peşin alıyor olabilir fakat bu arabayı almamış.”

“Beni dinlemiyorsunuz,” dedi Darcy keskin bir tonda. “Kesinlikle yanlış arabanın peşindesiniz.”

“Hayır. VIN tutuyor.”

“VIN mı?”

“Araç Şasi Numarası.”

“Birileri size yanlış numara vermiş olmalı.”

“Yani yanlış numaralar mı tutuyor? Biraz tuhaf değil mi?”

John arabaya binmek için döndü ancak kadın onu kolundan yakaladı.

“Hey! Size bir yanlışlık yaptığınızı söylüyorum!”

John bıkkınlıkla ofladı. Kendisini ifade etmekten nadiren rahatsızlık duyardı ancak buradan en çabuk şekilde kurtulmanın tek yolu olan haciz emrini cebinden çıkardı.

“Warren McDaniel,” dedi. “Bu kocanızın adı mı?”

“Evet. Ama siz yanlış Warren McDaniel’in peşinde olmalısınız.”

John hızlı hızlı sosyal güvenlik numarasını söyledi. “Bu kocanızın numarası mı?”

“Evet, ama—”

“Bu bir Mercedes SLK350 Roaster mı?”

“Elbette öyle. Ama—”

“Araçın şasi numarası bendekiyle tutuyor.”

“Tamam ama—”

“Ödeme altmış gün gecikmiş.”

“Şey... Siz öyle diyorsunuz ama—”

“O zaman bu arabaya el koymakla nerede hata yaptığımı söyleyin bana.”

Kadın John’un elinden kâğıdı çekip aldı ve yırttı, kâğıt parçaları akşam esintisiyle birlikte havada uçuşmaya başladı, sonra da yumruklarını yeniden kalçalarına koydu.

Tony’nin gözleri fal taşı gibi açıldı. “Olamaz,” dedi kadına. “Büyük hata. John evraklar konusunda oldukça hassastır.”

“Çeneni kapar mısın?” dedi John. “Bu işi ben hallederim.”

Tony pes edercesine kollarını kaldırdı ve gidip arabasına dayanarak ağzına birkaç şeker attı. Sırıtarak ne kadar eğlenildiğini gizleme gereği bile duymadı. Öte yandan John, kesinlikle eğlenmiyordu.

“Bunun size bir faydası olmayacak,” dedi John. Arabaya el koymak için onlara ihtiyacım yok.” Sürücü koltuğuna oturdu ve anahtarı kontağa soktu.

“Bir dakika bekleyin. O anahtarı nereden buldunuz?”

“Kredi şirketlerinin bazılarında yedek anahtar vardır. Kredi verdikleri arabaları geri almalarını kolaylaştırıyor.”

“Bunu yapamazlar!”

“Borcun tamamı ödenene kadar yapabilirler.” Kapıyı kapattı.

“Hayır! Arabamı alamazsınız!”

Arabasını alamazlardı.

John motoru çalıştırdı ve hafif gaz verdi. Tam vitese atacaktı ki kadın arabanın önüne geçip üzerine kapaklandı.

“Hey!” diye bağırdı John. “Yolumdan çekilin!”

Kadın kıpırdamadı, John kornaya bastı. Kadın hafif irkil-di ancak yerinden kıpırdamadı.

Kahrolası. Şimdi ne olacak? Kornaya basmaya devam edemezdi. Ederse kısa zamanda insanlar çevreye toplanırdı. Deneyimlerinden bunun bir felakete varacağını biliyordu.

Omzunun üzerinden arkasına baktı. Ne yazık ki, o külüstür Corolla neredeyse Mercedes Roaster’ın tamponuna dayanmıştı ve hareket edebileceği bir boşluk yoktu.

Artık bu kadarı da yeterdi.

John öfkeyle kapıyı açtı ve kadının olduğu yere gitti. “Arabadan uzaklaşın.”

Kadın bir elini önüne doğru çekti ve pahalı manikürüne bir zarar gelip gelmediğine baktı.

Peki. Kadını fiziksel olarak oradan çekebilirdi ancak bunu yapar yapmaz kadın bağırmaya başlayacak, bütün komşular koşarak gelecek ve saldırı iddiasıyla hakkında tutanak tutulacaktı ancak bunların hiçbirisiyle kesinlikle uğraşmak is-

temiyordu.

“Size arabadan uzaklaşmanızı söyledim,” diye yineledi, elinden geldiğince tehditkâr bir biçimde konuşmaya çalışıyordu. Bu tür bir yüz ifadesi ve ses tonu karşısında, şüphelilerin çoğu dizlerinin üstüne çökerdi. Ancak kadın onu soğukkanlı gözlerle süzüyor ve adeta *çok can sıkıcısın*, demek istiyordu. Sonra umursamaz bir tavırla yeniden tırnaklarını kontrol etmeye başladı.

“Sizi uyarıyorum,” dedi John. “Ben çok inatçı bir adamımdır.”

“Ben de çok inatçı bir kadınımdır.”

“Gerekirse bütün gece burada beklerim.”

“Ne güzel. Güneşin doğuşunu birlikte izleriz.”

“Yağmur bekleniyor.”

Kadın ufukta batmakta olan parlak Texas güneşinin bulunduğu gökyüzüne baktı. “Sanırım bunun için biraz bulut gerekir.”

John taşınabilir evin ön basamaklarının yanında duran gelişigüzel sarılmış hortuma baktı. “Yağmuru şu bahçe hortumuyla da yağdırabilirim.”

“Buna cesaret edemezsiniz.”

“Beni deneyebilirsiniz.”

“Siz berbat, *berbat* bir adamsınız.”

“Neden? Ödemeleri yapılmayan bir arabaya el koyduğum için mi?”

“Hayır. Başkalarının şanssızlıkları üzerinden çıkar sağlayan bir iş yapıyorsunuz.”

“Sözlerinde durmayan ve faturalarını ödemeyen *başkalarından* mı söz ediyorsunuz?”

“İnsanlar bazen şanssızlıklar yaşayabilir. Bunu hiç düşündünüz mü?”

“Tabii. Bazıları yaşayabilir. Fakat çoğu parasını boşa harcar. Bu da şanssızlık değildir. Yanlış yatırımdır.”

“Ben paramı boşa harcamadım! Ödemeleri yapmayan kocamdı, ben değil!”

“Ödemeleri kimin yapmadığı umrumda değil. Bu araba için alınan kredilerin geri ödemesi gecikmiş, benim işim de

arabayı geri almak.”

“Anlamıyorsunuz! Kocam beni terk etti. Her şeyimi aldı. Bana kalan tek şey bu araba!”

John alaycı bir ses çıkardı ve kadına bir boşanma avukatı tutabileceğini söyledi ancak kadının yüz ifadesi bir anda değişiverdi ve yüzünü buruşturdu. John donup kaldı, içinde çok kötü şeyler olacağına dair bir sezi vardı.

Oh tanrım. Ağlayacaktı. Gözleri sulanmaya başlamıştı bile. Dudaklarını büzdü.

“Hayır,” dedi John elini kaldırarak. “Tanrı aşkına, lütfen ağlamayın.”

“Kendimi tutamıyorum.”

John, ilerideki evin bahçesinde mersin ağacının dibine isemekte olan bir köpeği izleyen Tony’ye baktı.

“Elbette tutabilirsiniz,” dedi John. “Gerçekten. Kendinizi tutabilirsiniz. Sadece... Ağlamayın.”

Ancak kadının yanağından aşağı bir damla yaş süzülme-ye başlamıştı bile ve ardından bir başkası... John bir gözyaşı yağmuruna tutulmak üzere olduğunu biliyordu.

“Neler yaşadığım hakkında hiçbir fikriniz yok,” dedi Darcy ağlayarak. “Hiçbir fikriniz yok.”

“Yok. Haklısınız yok ve siz de bunları anlatmamalısınız—”

“Bugün tatilden eve döndüm ve kocamın beni terk ettiğini öğrendim!”

John gözlerini kapattı. İşte başlıyordu. Lanet olası hikâye.

“Her şeyi almış. Evimizi satmış. Orada başka bir aile oturuyordu. Kapımı açtım, içeri girdim ve *benim evimde yaşayan başka bir aileyle karşılaştım*. Buna inanabiliyor musunuz? Ve banka hesaplarının hepsini boşaltmış. Kredi kartlarının hepsinin limitini doldurmuş. Bana da sadece köpeğim...” Elini kaportanın üzerinde dolaştırırken yanaklarından yaşlar akıyordu. “Ve bu güzel, *çok güzel* arabam kaldı.”

Yüzünü ellerinin içine gömdü ve kısa sürede omuzlarını oynatarak gözyaşlarına boğuldu. John’un o andaki tek dileği, başka bir yerde olmaktı. Bir an için karısından habersiz

evlerini satan birinin nasıl bir adam olabileceğini düşündü. Ancak gerçek şu ki, bunu hiçbir adam yapmazdı. Bu bir yalan olmalıydı. Döndüğünde evinde başka bir aile yaşıyormuş. *Lütfen*. Kadın ona basit bir oyun oynuyordu ve artık kendisinin duruma el koyma zamanı gelmişti.

Kararlı ol. Sert dur. Bunu yapabilirsin.

“Hikâyenizin ne olduğunun önemi yok,” dedi kadına. “Bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Her şey yasalara uygun. Haciz emri bana geldikten sonra—”

“Warren bu arabayı bana geçen yıl evlilik yıldönümü hediyesi olarak almıştı,” diye devam etti kadın, sanki John hiç konuşmamış gibi. “Üzerinde şu kırmızı fiyonklardan vardı. Bilirsiniz. TV reklâmlarında gördüklerinizden.”

John başını yukarı kaldırdı. *Şimdi vur beni.*

“Çok güzeldi ve ben çok heyecanlanmıştım ama şimdi ödemeleri yapmadığı için ben arabamı kaybedeceğim.” Yaşlı gözlerini taşınabilir eve çevirdi. “Bakın, hikâyem nerede sonlandı. O güzelim evim gitti ve ben şimdi ailemle yaşamak zorundayım. Ve size söyleyeyim, bu hiç de kolay bir şey değil.”

John eve bakınca kadının her konuda yalan söylemiş olabileceğini ancak büyük olasılıkla bu evle ilgili yalan söylemiyor olduğunu düşündü.

Kadın burnunu çekti. “Siz bana...”

“Ne?”

“Siz bana biraz zaman verebilir misiniz? Ben ödemeleri yapana kadar arabanın bende kalmasına izin verebilir misiniz?”

“Hayır. Bunu gerçekten yapamam—”

“Lütfen. Eğer bende kalmasına izin verirseniz size söz veriyorum gereken parayı toparlarım. Ne kadara ihtiyacım var?”

“Anlamıyorsunuz. Arabayı almalıyım.”

“Ne kadar?”

John içini çekti. “İki bin dört yüz dolar.”

Kadının ağzı açıldı. “İki bin dört yüz dolar mı? İki aylık mı?”

“Artı haciz masrafları.”

Bunun üzerine Darcy yeniden ağlamaya başlamıştı.

Evet. Bu kadarı yeterdi. Yarın sabah ilk iş Subway şirketi arayacak ve bayilik almak için onlara yalvaracaktı. Bundan sonra sadece kendisi, söğüş etler ve mayonez dolu şişeler olacaktı.

“Dinleyin,” dedi, “eğer bana başka sorun çıkarmazsanız size haciz masrafları için süre tanıyabilirim.” Cebinden bir kartvizit çıkardı ve kadına verdi. “Araba otuz gün boyunca benim işyerimde olacak. Eğer ödemeyi yaparsanız, haciz masraflarını ertelerim ve siz de arabanızı geri alırsınız.”

“Ödemelerin tamamını yapamazsam haciz masraflarını ertelemenin bir anlamı olmaz.”

“Yapabileceğimin en iyisi bu.”

Kadın yüzünü yeniden ellerinin içine gömdü. John orada durup kadının ağlamasını dinlediği için kendisini aptal gibi hissetti. Yalan söyleyip söylemediği umurunda değildi. Sadece ağlamayı kesmesini istiyordu.

Kadın sonra yavaşça başını kaldırdı ve sanki kendisini toparlıyormuşçasına gözlerini sildi.

“Tamam,” dedi John’un kartvizitini cebine sokarken. “Anlıyorum. Eğer Warren ödemeleri yapmadı diyorsanız, sanırım yapmamıştır. Ve bu da arabama el koymaya hakkınız olduğu anlamına geliyor.”

Şükürler olsun. Nihayet durumun farkına varmıştı.

“Bu dünyada elimde kalan tek şey o olsa bile.”

Ancak hâlâ onu süründürmeye devam ediyordu.

“Keşke başka bir yolu olsaydı,” dedi kadına, sevimli olmaya çalışarak. “Fakat yok. Böyle olması gerekiyor.”

Kadın başını sallayarak onayladı. “Biliyorum sadece işinizi yapıyorsunuz. Ve ben kendimi kaybettiğim için çok üzgünüm. Buna katlanmak zorunda değildiniz.”

Kadın arabadan uzaklaştı. “Hadî, alın arabamı,” dedi. O artık sizin. Size başka sorun çıkarmayacağıma söz veriyorum.”

Her şeye rağmen John kadının ona doğruyu söylediğine inanmaya başlamıştı. Yine de bu hiçbir şeyi değiştirmeye-

cekti. Yapması gereken bir işi vardı ve yapmasının zamanı gelmişti. Arabaya binmek için döndü.

“Bir dakika,” dedi kadın.

Oh tanrım, şimdi ne var?

Kadın elini salladı. “Boş verin. Çok aptalca.”

“Ne?”

“Ben sadece...”

“Ne?”

İçti titreyerek nefes verdi. “Sizce sakıncası yoksa... Son kez içinde oturabilir miyim? Vedalaşmak için.”

John yüzünü buruşturdu. “Vedalaşmak mı?”

“Lütfen.”

Bunların hiçbiri gerçek olamazdı. John, yeniden Tony’ye baktı, *Üzgünüm, dostum. Karar senin* dercesine gözlerini deviriyor ve ellerini kaldırıyor Tony.

Pes etmiş halde arabadan çıktı John ve kadının sürücü koltuğuna oturmasına izin verdi. Kadın bir süre duraksadı ve sonra arabanın içine göz gezdirdi. Derin bir nefes aldı ve parmaklarını kontrol panelinin üzerinde gezdirdi. Sahte tırnaklarına rağmen John kadının ellerinin çok güzel olduğunu fark etti. Küçük, biçimli, dokunduğu pahalı deri kadar değerli görünüyorlardı. Ve değerli taşlarla parlıyorlardı.

Aşırı bakımlı, unuttun mu?

Bunun gibi bir kadınla girilen her tartışmanın, bir adamın servetine mal olduğundan hiç şüphesi yoktu. Gösteriş için alman mücevherler pek de ucuz değildi. İçindekiyle ilgilenmese de, yine de, makyajının bolluğuna rağmen dışına hayranlık duymaktan kendini alamıyordu.

Kadının büyülenmiş bir biçimde parmaklarıyla düğmeleri okşayarak, ellerini CD çaların üzerinde gezdirişini izledi. Kadın CD çaları her açtığında birlikte çok güzel müzikler yaptıklarına emindi.

Bakışlarını kadının omuz kıvrımına çevirdi, bir süre oraya kilitlendi; daha sonra, güneş tanrıçalarını bile kıskançlıktan ağlatacak kadar mükemmel ve altın gibi parlayan yanık koluna baktı.

Diğer tarafa bak.

Ancak bu neredeyse imkânsızdı. Kadın dikkatini yolcu koltuğuna çevirdi, yavaşça ve tutkulu bir biçimde onu okşarken bilezikleri şıkırdadı. John gözünde kadının elinin bir erkek bedenini okşayışını canlandırdı. İnsanın bütün sinir köklerini uyandırıyordu.

Özellikle de kendi bedeninin.

Hayır. Sakın oralara girme. Sakın oralara girmeyi aklından bile geçirme.

Henüz kafasından bu düşünceleri atamadan kadın elini vites koluna götürdü. Derin bir nefes alarak eliyle topuzun üzerinde bir daire çizdi ve parmaklarını esnetti. Sonra da elini yavaşça vitesin uzun ve baştan çıkarıcı kolundan aşağı doğru indirdi. John'un ağzı tıpkı bir çöl kadar kupkuru olmuştu.

Tüm bu manzara ona bir yatak odasının dışından içeri-yi izliyormuş hissi verdi ancak gözlerini alamıyordu. Ve tam artık daha fazla dayanamayacağını düşünüürken kadın vites kolunu diğer eliyle de kavradı ve eğilip onu öptü.

Vay canına.

Güneş batmış olmasına rağmen göğsünden aşağı terler akmaya ve gömleğini ıslatmaya başlamıştı. Vişne kırmızısı dudaklar cilalanmış cevizle buluşuyordu —*aman Tanrım*, bunun bu kadar erotik bir görüntü olabileceğini hiç aklına getirmemişti. Ancak bu sabah yataktan kalkarken bir direksiyon simidini kıskanacağını da düşünmemişti. Eğilip vites topuzunu öpmesiyle ilgili tek sorun şu anda diğer eliyle nasıl büyüleyici şeyler yapıyor olduğunu göremiyor olmasıydı.

Derin nefes al. Her şey az sonra bitecek.

Kadın, dudakları cevizden yapılmış vites topuzuna hafifçe dokunarak bu pozisyonda bir süre kaldı. Nihayet oradan uzaklaştı ve ellerini kucağına koydu, John için gösteri bitmişti. Şimdi kadın iki tane sigara içmeden onu dışarı çıkarabilirse araca el koyabilir ve paydos edebilirdi.

Kapıyı açtı ve otomatik olarak kadının arabadan çıkmasına yardımcı oldu. Az önce Mercedes Roaster'la sevişen bu tatlı eller şimdi kendisinin ellerinin içindeydi ve düşündüğü kadar sıcak ve yumuşaktılar. Başparmağı kadının alyansına değdi —kim bilir kaç karatlık bu canavar kadının minicik eli-

ni gölgede bırakıyordu— ve kendisini kadının gerçekten boşanıp boşanmayacağını merak ederken buldu.

Sonra da bunu neden merak ettiğini merak etti.

Kadın ayağa kalktıktan sonra, John elini çekmeye çalıştı ancak kadın onu iyice kavramıştı ve gözlerine hassas bir ifadeyle bakıyordu.

“Onu dikkatli kullanın, tamam mı?”

Lanet olsun. Sanki o da birkaç kilometrelik yolu gazı sonuna kadar kökleyip, bu spor arabanın neler yapabileceğini görmek istiyordu.

Kadın dönüp eve doğru yürürken John da sürücü koltuğuna oturdu. Bu gerçekten hareketli bir gün olmuştu. Önce silahlı çocuk ve sonra da araba fetişi, ağlayan bir kadın.

Oh, lanet olsun. Sanki kendisi daha mı iyiydi? Kadın bir araba fetişi olabilirdi ancak kendisi de onun yaptıklarını izleyen başka bir fetişi.

Subway, bekle beni, geliyorum. Ve kesinlikle şaka yapmıyorum.

Sonra motoru çalıştırmak için elini uzattı ve şoka girdi.

Anahtar gitmişti.

Kontaga baktı. *Lanet olası anahtar neredeydi?*

Dönüp kadına baktı. Kadın da omzunun üzerinden ona baktı ve gözleri bulunduğu anda kadın koşmaya başladı.

John, vakit kaybetmeden arabadan çıktı ve koşarak bahçeyi geçti ancak kadın şimdiden arayı epeyce açmıştı. Kadın verandanın basamaklarına ulaştı, onları tırmandı ve hızla evden içeri girdi. Aynı anda John’un ayakları da basamaklara adım atmıştı, kadın kapıyı hızla çarptı ve kilidi çevirdi.

John kapı tokmağına yapıştı. Çevirdi.

Kahretsin!

Kapıyı yumrukladı, bu arada ağzına gelen bütün küfürleri saydırıyordu. Buna inanamıyordu. Ona kanmıştı. Hikâyeye, gözyaşlarına ve arabayla vedalaşmasına. Hepsine. Kendisi neydi acaba? Bir çeşit moron mu?

Bir tıklama sesi duydu. Kafasını pencereye çevirdiğinde kadının perdelerin arasından baktığını gördü. Kadın anahtarı havaya kaldırdı ve salladı, yüzüne sinsi bir zafer gülümseme-

si yayılmıştı.

Daha önce de sinirlenmişti ancak şu anda öfkeden kuduruyordu. Bunun üzerine kadın bir de ona öpücük gönderince camdan içeri uçmak ve kadının boğazına sarılmak istedi.

Geri döndü, hızla basamakları indi ve Tony'nin arabasına doğru yürüdü.

“Sanırım anahtarı aldı,” dedi Tony.

“Sezgilerin güçlü.” John arabanın kapısını hızla açtı. “Bin.”

Tony sürücü koltuğuna oturdu. “Her şey halledilir ama senin yerinde olsam o güzel kadının peşini bırakmazdım.”

John ona şaşkınlıkla baktı. “Sen benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Elbette hayır. Çok seksi bir kadın.”

“O bir deli.”

“Vücudu güzel.”

“Kıt beyinli.”

“İşte, bak, yine başladın. Şu beyin meselesi. Bu da bana Rhonda'yı aramam gerektiğini hatırlattın. İhtiyacı olduğunda yaslanacağı omuz benimki olmalı.”

“Rona,” diyerek düzeltti John.

“Ne?”

“Onun adı *Rona*.”

Tony gözlerini kırıştırdı. “Peki, neden bana Rhonda olduğunu söyledin?”

“Sadece arabayı sür, tamam mı?”

Seksi ya da değil, John suçlu bir kadınla herhangi bir şey yapmayı aklından bile geçirmezdi. Sahtekâr. Çıkarıcı. Utanmaz. Kolaylıkla gözyaşı dökmüş, arabasını öperken anahtarı cebine indirmişti.

Bu iş henüz bitmemişti. Öyle ya da böyle o Mercedes Roaster'ı alacaktı. Ve aldığı anda kadının bir daha asla onun içine adım atmasına izin vermeyecekti.

*

Darcy perdelerin arasından bakıp 4x4'ün gözden kaybo-

luşunu izledi ve sonunda rahat bir nefes aldı. Ancak kalbi hâlâ deli gibi çarpıyordu. Bir adamı alt etmek onun için asla büyük bir iş olmamıştı ancak servi ağacı boyutunda bir adamın üstesinden gelmeye çalışmamıştı daha önce. Yakalanmadığı için şanslıydı yoksa adam onu ortadan ikiye ayırabilirdi.

Adam bir seksenin üzerinde boyuyla arabanın yanında ayakta dururken neredeyse nefesi kesilmişti. Taş gibi bir göğsü vardı ve geniş omuzları batmakta olan güneşi kapatıyordu. Gür, siyah saçları özenle kesilmişti ve sinirli bakan, tıpkı askeri bir hassasiyetle hedefine kilitlenmiş gözleri, eşit biçimde kontrollüydü. Çatık kaşları, yüz ifadeleri repertuvarında gülümsemenin olmadığını anlatıyordu. Bazı kadınlar onun yakışıklı olduğunu söyleyebilirdi ancak bunlar bir avuç çiviye ağzında sakız gibi çiğneyebilen adamlardan hoşlanan kadınlardı.

Ona verdiği kartı cebinden çıkardı. John Stark. Lone Star Haciz İşleri. Beyaz bir kart. Siyah harfler. Gösterişsiz bir logo. Geldim, gördüm, fethettim, tarzı adamlardan olmalıydı. Ancak kendisi onu alt etmişti, bu da adamın kara listesinin en başına yerleştiğini gösteriyordu.

Neyse ki aradan saatler geçmişti ve finans şirketinden aldığı başka bir anahtarla geri gelme olasılığı yoktu. Ancak yarın sabah arabayı adamın bulamayacağı bir yere götürmek zorundaydı.

Oh, Tanrım. Bu çok bunaltıcı bir şeydi. Beş parasız kalalı sadece saatler geçmişti ve şimdiden kendisini perişan hissediyordu.

Mutfak masasına geri döndü, kartviziti çantasına koydu ve kalan içkisini alarak bir yudumda bitirdi. Warren'ın arabayı krediyle aldığına bir türlü inanamıyordu. Onun her zaman bir çek yazıp işi bitirdiğini hayal etmişti. Durumu öylesine karanlıktı ki, onu, önünü göremeyecek kadar kör etmişti.

Oturma odasına geçti ve babasının koltuğuna oturdu. Uzaktan kumandayı aldı, kanalları gezdi. Uzun reklâm kuşağı. Amerikan folk müziği videosu. Bir dostluk filmi. *Jerry Springer* şovuna geldiğinde kumandayı bıraktı ve arkasına yaslandı. Genellikle tercih ettiği bir program değildi ancak

şu anda kendi derdini unutmak için başkalarının yaşadıkları şanssızlıklardan zevk alması gerekiyordu.

Jerry programını bitirdiğinde, Darcy'nin de göz kapakları ağırlaşmıştı. Pepé kucağına çıkmış mışıl mışıl uyuyordu. Televizyonun monoton sesi ve içtiği viskinin etkisiyle neredeyse uykuya dalmak üzereydi ki o gürültüyü duydu.

Gözlerini açtı ve kulak kesildi. Bir motor sesi mi?

Evet. *Büyük* bir motorun sesiydi. Teksas ev parkına ara sıra büyük kamyonlar da geliyordu ancak çıkan gürültüye bakılırsa bu sık rastlanan araçlardan değildi. Pepé'yi kucağından indirdi ve pencereye gitti. Perdeyi araladığında gördüğü şey onu şoka soktu.

Tefeci geri dönmüştü.

Bölüm 4

Arkası düz, üstü açık büyük bir kamyon yolun kenarına park etmişti ve Darcy'nin arabası kamyonu yüklenmişti. Darcy'nin, adamın bunu nasıl becerdiği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Şimdi de sürücü koltuğuna oturmuş kamyonu sürmeye hazırlanıyordu.

Darcy sımsıkı tuttuğu perdeyi bıraktı ve hızla kapıya yöneldi. Verandanın basamaklarını hızla indi ve bilekleri burkularak topukları çimene her saplandığında ağzından bir küfür savuruyordu.

“Hey, sen! *Dur!*” Sokağa çıktı ve camı açık olan sürücü tarafına geldi. Sürücü koltuğundaki adama bakmak için boynunu uzatmak zorunda kaldı. Kapıyı yumrukladı. “Sen ne *yaptığımı* sanıyorsun?”

Adam eğilip kadına baktı. “Bunları yeniden yaşamak zorunda mıyız?”

“Arabamı bu kamyonu nasıl yüklediniz?”

“Sihir.”

Kapıya yeniden bir yumruk attı Darcy. “Bunu yaptığina *inanamıyorum!*”

“Elbette inanabilirsin. İnanamayacağın tek şey bunu nasıl bu kadar çabuk yaptığımı.”

Oof. Adam haklıydı. Düşmanlarını hafife almaması gerektiğini her zaman bilmişti ancak bu defa çuvallamıştı.

Darcy ardı ardına köpek havlaması duydu. Dönüp baktığında Pepé'nin kendi boyundaki hindibaların üzerinden zıplayarak geldiğini gördü. Kamyonun içindeki geniş cüsseli adama bakarak ve deliler gibi havlayarak kadının yanında

durdu. Pepé.

“Peki,” dedi adam, “Bana bu kadar tehlikeli bir köpeğin olduğunu söylemeliydin. Bilseydim buraya bir daha asla adım atmazdım.”

Darcy, Pepé’yi kucağına aldı ve havlamasını engellemek için eliyle ağzını kapatırken göğsüne bastırdı. “Köpekler her zaman ne tür insanlarla karşı karşıya olduklarını anlarlar, bu yüzden senden hiç hoşlanmadı. Bu sana bir şey ifade ediyor mu?”

“Minik bir kırmanın kara listesinde olduğum mu?”

Darcy kızgınlıkla söylendi. “Acınacak haldesin.”

“Acınacak halde miyim?”

“Evet. Yani, şu kamyona bak. Gerçekten.”

“Peki. Söyle bakalım, nedenmiş? Kamyonumun nesi var?”

“Büyük kamyon kullanan adamlar için ne söylerler, bilir misin?”

“El koyulması gereken bir sürü arabayı taşıyabilirler.”

“Hayır,” dedi Darcy. “Bu yolla başka şeylerin üzerini örterler.”

“Oh, öyle mi?” diyerek kaşını kaldırdı. “Yerinde olsam bu söylenenlere inanmazdım.”

Sesinin alçak ve gırtlaktan gelen tonu Darcy’nin geri çekilmesine neden oldu. Cüsseli, inatçı adamlar ona asla çekici gelmezdi —onları kontrol etmek zordu— ancak adamın tıpkı bir boğayı boynuzlarından tuttuğu gibi ters çevirecek kadar güçlü ellerinin direksiyon simidini kavradığını gördü.

“Kartım sende var,” dedi adam, kamyonu vitesine geçirirken. “Oyunun kurallarını biliyorsun. İki bin dört yüz dolar artı haciz masraflarını ödeyeceksin ve araba yine senin olacak.”

“Bir dakika! Bana haciz masraflarını ödemeyeceğimi söylemiştin!”

“Sanırım bu anahtarla kaçıp, kapıyı yüzüme çarpmadan önceydi.”

Darcy bu yaptığına hiç pişman değildi. Pişman olduğu tek şey adam gelmeden arabasını götürüp başka bir yere bı-

rakmamış olmasıydı.

Adam kamyonla ilerlemeye başladı ancak sonra yine durdu. “Oh, bir şey daha var. Daha önce senin bana verdiğin bir şeye daha karşılık vermeliyim.”

“Nedir o?”

Adam parmaklarını dudaklarına dokundurdu ve ona bir öpücük gönderdi.

Darcy’nin şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı, adam gaza bastı ve oradan uzaklaştı. Eliyle ağzını kapadı ve o an kafasından işlenebilecek her türlü cinayet şekillerini geçirdi.

Kısa sürede öfkesi yerini umutsuzluğa bıraktı. Cırcır böceklerinin sesini ve komşuların gürültülü konuşmalarını dinlerken parlak sokak lambasının altında durdu ve kamyonun arka lambaları gecenin içinde küçük birer nokta haline gelene kadar onu izledi.

İşte bu kadar. Her şeyini tamamen kaybetmişti artık.

Bir saat sonra anne ve babası eve döndüler. Ondan on dakika sonra annesi kızının şehir içinde elli bin dolarlık spor bir arabayla tur atamayacak oluşuna hâlâ inanamıyordu.

“Sana söyledim, anne,” dedi Darcy üçüncü kez. “Arabaya *el konuldu*.”

Lyla bir sigara yaktı ve derin bir nefes çekti. “Peki, bu ne anlama geliyor? Bu ne demek? Warren arabayı neden krediyle almış olsun ki?”

Soruları ardı ardına sıralıyordu, gerçi sözcüklerinin yarısı anlaşılmıyordu.

“Bilmiyorum,” dedi Darcy. “Belki benim bilmediğim para sorunları vardı.”

“Gelip arabayı öylece altından alamazlar,” dedi Lyla. “Buna karşı bir yasa olmalı.”

“Hayır,” dedi Clayton oturma odasından. “Fakat geri ödemeleri yapmayanlar için yasalar var.”

“Tanrı aşkına!” diye söylendi Lyla. “Hafifletici nedenler olmalı!”

“Kredi şirketinin bunu umursayacağını sanmıyorum.”

“Bir şeyler yapmalısın! Darcy’nin arabasını geri al!”

“Bunun için ödemeyi yapmak gerekir.”

“Cimriliği bırakır mısın? O, senin kızın!” Darcy’ye döndü. “Geri ödeme ne kadar?”

“İki bin dört yüz dolar.”

Lyla donup kaldı. “Ooo,” dedi ve dolaptaki viskiye uzandı.

Harika. Tam da annesinin yardımına ihtiyacı vardı. *Teşekkürler, anne. İç bakalım.*

Lyla bir bardağa bolca viski koydu. Babası oturma odasında koltuğuna oturdu, TV kumandasına bastı ve dev kamyonların yarışını izlemeye başladı.

“Sana kredi çekebilirdik,” dedi Lyla, “ama Vegas’tan yeni döndük. Lanet olası kumar makineleri. Her gidişimizde daha da cimri oluyorlar.”

Yıldı dört kere gidiyorlardı. Eğer annesi geçen hafta yirmi bir masasında kaybetmemişse elinde kalanlar mutlaka bu haftanın piyango çekilişinde gitmişti. Seksen üç milyon dolarlık büyük ikramiye annesinin kıyısından bile geçmiyordu.

Ne yazık ki, Warren da annesinin kumar aşkını paylaşmıştı. Aynı zamanda onun kendisini engelleme konusundaki yeteneksizliğini de paylaşmıştı. Ne zaman kumar oynasa yanında getirdiğinden daha fazlasını kaybederdi. “*Bu sadece bir eğlence,*” derdi hep, ancak Darcy onun kendisini sonunda bir yoksullar yurdunda eğlenirken bulacağını düşünürdü.

“Araman gerekenleri aradın mı?” diye sordu Lyla. “Warren’ı bulmaya çalıştın mı?”

“Evet. Nerede olduğunu bilen yok.”

“Yarın yeniden dene. Bir adam bir ilişkiye girdiyse, bu konuda asla çenesini tutamaz. Birileri neler yaptığını biliyordur.”

Darcy, ne Warren’ın yapmış olabileceğinden emin olduğu ne de aklına bile gelmeyen nedenler konusunda dikkatini toplayabiliyordu. Bütün bunlara bir anlam veremiyordu. Eğer onu terk etmek isteseydi yapması gereken tek şey bir avukat tutmak ve evlilik sözleşmesini göstermek olurdu, bunun iyi bir avukat olmasına bile gerek yoktu. Eninde sonunda aslan payını alacaktı. Bunun yerine bütün hesapları boşaltmış ve ortadan kaybolmuştu. *Neden?*

Onu kayıp olarak polise bildirmeyi düşündü ancak TV programlarından izlediği kadarıyla eğer durum planlı gibi görünüyorsa polis bu konuda hiçbir şey yapmazdı. Evi satmak ve banka hesaplarını boşaltmak onun gönüllü olarak gitmesine dair bir işaretti.

“Bir avukatla konuş,” dedi Lyla. “Sonuçta bu durumda sen de bir şeyler elde etmelisin.”

“Warren’ın ortaya çıktığını var sayalım,” dedi Clayton. “Ortaya çıksa bile onu mahkemeye götürmek ne kadar zaman alır?”

Elbette, sonsuza kadar. Herkes Amerikan hukuk sisteminin astımlı bir salyangoz gibi hareket ettiğini bilir.

Lyla son yudumunu da yuvarladı, bardağını lavaboya bıraktı ve yatacağını söyledi. O koridorda sendeleyerek ilerlerken Darcy, Warren’la geçirdiği hayatın bir rüya olduğunu ve şimdi ise korkunç bir gerçeğe uyandığını düşünüyordu.

“Anne?”

Lyla durdu. “Ne var?”

Darcy’nin sesi boğuluyormuş gibi çıkıyordu. “Elimde hiçbir şey kalmadı. Ben ne yapacağım?”

Annesi biraz kendine gelir gibi oldu, hatta gözlerinde bir acıma ifadesi bile belirir gibiydi. Ne de olsa Darcy hayatının en büyük krizini yaşıyordu. Elbette, annesi ona acıyacaktı. Tüm bunların kızının hatası olduğunu söylese de sonuçta et tırnaktan ayrılmazdı.

“Ağlamayı kessen iyi olur,” diye söylendi Lyla. “Bu sadece rimelinin akmasına neden olur. Makyajı berbat olmuş hiçbir kadın erkeğini yeniden elde edemez.”

Ondan sonra da esintiye kapılmış bir yaprak gibi salına salına koridorda ilerlemeye devam etti. Darcy’ye her şeyin düzeleceğini hissettirecek annesinin ağzından dökülen birkaç sözcük başka hiçbir şeye benzemezdi.

“Sana ödünç verebileceğim bir araba var,” dedi babası, gözlerini televizyondan ayırmadan.

“Nasıl bir araba?” diye sordu Darcy, gözlerini silerken.

“Dört tekerlek üzerinde yürüyen bir araba. Onu almak için yarın sabah benimle dükkâna gel. Saat yedi buçukta ha-

zır ol.”

Clayton kumandayı aldı ve Darcy’nin sabahın köründe gitmek konusundaki şikâyetlerini bastırmak için televizyonun sesini iyice açtı. Sabah yedi buçukta mı? Aklı başında hangi insan sabahın o saatinde kalkmak ister?

Pepé, Darcy’nin bileğine süründü. Onu kucağına aldı ve omzuna bastırdı. Burnunu Darcy’nin kulağına bastırdı, tüm bedeni titriyordu. İçinde bulundukları duruma uygun olarak derin bir iç çekti.

“Biliyorum tatlım,” diye mırıldandı Darcy, köpeğin tüylü kulaklarını okşarken. “Ama işe bir de iyi tarafından bakalım. Eğer arabamı almak için gerekli ödemeyi yapmazsam o tefeciye bir daha görmek zorunda kalmayız.”

Bunu düşünmek bile kendisini daha iyi hissettirmişti —ta ki Lone Star Haciz İşleri’nin parkında duran arabasının bagajında Meksika’dan getirdiği çantaların bulunduğunu hatırlayana kadar.

*

Darcy, babasıyla ilişki kurmak konusunda her zaman sorun yaşamıştı. Büyüme sürecinde onu hep televizyon koltuğundan görünen kel bir kafa ve geyik avı zamanlarında kahvaltı masasında boş bir sandalye olarak bildi. Hayatı, Lyla Scarsdale’le yarış arabasının arka koltuğunda birlikte olduğu 67 yılının bir kader günü yazılmış, tırnaklarının arası sürekli yağlı ve asık suratlı bir adamdı. Hamilelik nedeniyle yaptıkları evlilikten ve yedi ay sonra dünyaya gelen kızlarından sonra babası bir araba tamircisi olarak kazandığı paranın, karısının yaşam biçimine asla yetmeyeceğini kısa zamanda anlamıştı.

Şimdi de, babası ona tamirhanesinin yağlı zemininde yatan arabanın anahtarını verince onun haklı olduğunu anlamıştı. Arabanın dört tekerleği vardı ve yürüyordu. Güneşten solmuş bir boyası ve yirmi beş yıllık bir etek ucunu andıran bir tavan döşemesi vardı. Büyük olasılıkla on beş yıl önce de çok güzel bir araba değildi.

“İstedğin kadar kullanabilirsin,” dedi babası.

“Neden? Bu dünyada kimse o arabanın yanına yanaşmayacağı için mi?”

“Seni gitmen gereken yerlere götürür. Önemli olan da bu zaten.”

Darcy bugün ilk gitmesi gereken yeri düşününce yüzünü buruşturdu. John Stark dün akşam son gülenin kendisi olduğunu düşünmüş olmalıydı; ancak bu sabah bu arabayı kullandığını görünce onun için eğlence yeniden başlayacaktı.

“Lastikler patladı, ben de geçen hafta yenilerini taktım,” dedi babası. “Yani en azından arabanın bu parçaları güvenli.”

“Güvenli olmayan parçaları da mı var?”

“Vites geçişleri sıkıntılı. Bu yüzden kalabalık kavşaklara girerken dikkat et.”

Aman Tanrım. “Tekerlekler arabanın kendisinden daha değerli olmalı.”

Babası buna yanıt vermeyince Darcy iç geçirdi. İşte, bu araba tam da onun kullanmak istediği arabaydı! Takılı oldukları araba yüzünden tekerleklerin bile değeri düşmüştü.

Darcy dışarıda duran babasının kamyonetine baktı. Onu kullanmayı asla arzulamamıştı ancak hiçbir şey babasının ona verdiği araba kadar kötü olamazdı.

“Baba?”

“Evet?”

“Sadece bugünlük kamyonetini kullanmama izin verirmisin?”

“Hayır.”

“Onu iki saat içinde geri getiririm.”

“Hayır.”

“Bir saat.”

“Hayır.”

“Ama—”

“Kamyonetimi *kimse* kullanamaz.”

Darcy yumruklarını kalçasına koydu. “Yani Dale Earnhardt¹ dirilse ve kamyonetini kullanmak istese, *ona* bunu unutmamasını mı söyleyeceksin?”

¹ Hayatını bir yarışta kaybetmiş ödüllü, Amerikan araba yarışçısı.

“Darcy, Tanrı bana cennetin anahtarını gümüş bir tabakta sunsa bile *ona* bunu unutmamasını söyledim.”

Darcy bir Ford F-150 kullanma ayrıcalığının lanetlenmeye değer olduğunu düşünmemişti ancak söz konusu babasıydı. Annesi üç yıl önce yaptığı kazanın ardından araba kullanmayı bıraktığı için evin tek arabası vardı; bu yüzden annesinin anahtarlarını alıp arabayı kaçırmak seçeneklerinin arasında değildi.

“Zaten,” dedi babası, “sen otomatik olmayan bir araba kullanamazsın.”

Tamam, bu işi unutacaktı.

Doğu Plano’dan çıkmadığı ve tanıdık biriyle karşılaşmadığı sürece sorun yoktu. Zaten bu eski püskü arabayı Warren’ı bulup, boğazına çöküp, götürdüğü paraların bir kısmını geri alana kadar kullanmak zorundaydı.

Warren. Lanet olası pislik, acaba neredeydi?

Hayır. Şu anda onu düşünmemeliydi. Aklını içinde olduğu soruna vermeliydi —sahip olduğu şeylerden bazılarını geri almak bile kendisini biraz daha normal hissetmesini sağlayacaktı.

“Göstergelere dikkat et,” dedi babası. “Araba yağ kaçırıyor.”

Darcy içini çekti. “Başka bir şey var mı?”

“Evet. Sürücü kapısının kolu kırık. Arabaya yolcu tarafından binmek zorundasın.”

Olamaz.

Babası ona kapıyı açtı ve o da pek minnettar olmayan bir ifadeyle önce dizini yolcu koltuğuna dayadı, sonra da direksiyonun arkasına geçmek için bir hamle yaptı. Motoru çalıştırdı. Araba Darcy’nin, ölümüne neden olan amfizeme rağmen yine de sigarayı bırakmayan büyük büyükannesini andıran sesler çıkardı.

Darcy gözlerini kapadı. Ne zaman tam olarak dibe vurduğunu düşünse biraz daha batıyordu.

*

“Borsa düşüyor. İşsizlik artıyor. Faiz oranları yükseliyor.” John elindeki *Dallas Morning News* gazetesinin ekonomi bölümünü çalışma masasına bıraktı. “Eğer bu böyle giderse bugünlerde epey para kazanabilirim.”

Tony kapının çerçevesine yaslanmıştı ve elinde kahvesi vardı. “Bir diğer deyişle Amerika için kötü olan John Stark için iyidir.”

“Bu işte, insanlar mali sıkıntıya düşmedikçe bunu söylemek zor.”

“Hey, elimizde yeteri kadar iş var zaten. Şu Mercedes’i de aldın, değil mi?”

“Nihayet.”

“Çekiciyle gittiğinde sana sorun çıkardı mı?”

İşte bu John’un gülümsemesini sağlamıştı. “Hiç sorun çıkarmadı.”

“Aa. Bir gülücük. Bu önceliklerini hatırladığın anlamına mı geliyor?”

“Ne?”

“Arabaya olduğu kadar kadına da odaklanmaya başlamışsın.”

John kaşlarını çatı. “Sana söyledim. O bir deli.”

“Yani onu bir daha görmeyecek misin?”

“Arabasına el koydum. Şimdi kalkıp ona ‘Hey, bebek, benimle çıkar mısın?’ diye sorsam sence ne yanıt verir?” Sanki bunu aklından geçirmiş gibi söylemişti.

“Şey, aslına bakarsan bu iyi bir başlangıç sayılmaz ama arabasına el koyduğum kadınlarla da çıktığım oldu.”

“Sen annesini öldürsen bile o kadınla çıkmanın bir yolunu bulursun.”

“Hımm. Hey, bu şimdiye kadar benim aklıma gelmemişi ama—”

Tam o anda dış ofisin kapısı açıldı. Her iki adam da kimin geldiğini görmek için kafalarını uzattılar.

“Sanırım, lanetlendim,” dedi Tony. “Tam da şeytandan konuşuyorduk. Onun burada ne işi var?”

Aslında John dün akşam arabadakilerin dökümünü çıkardıktan sonra bugün onu bekliyordu. “Arabanın bagajında

çantaları vardı. Sanırım onları almaya geldi.”

“O zaman hem Mercedes’e hem de kadına sahip olmak için sana bir fırsat doğdu.”

John başını salladı. Tony’nin kafasını sürekli karşı cinsle meşgul ediyor olması izlemeye değerdi. Kadınları düşünmediği zamanlarda, onlarla içki içiyor, yemek yiyor, duş yapıyor ya da onlarla yatıyordu. Çevresini saran bu kadar östrojen bir gün onun başını derde sokacaktı.

Adamlar dış ofise çıktılar. John’un gözleri ister istemez kadının bileklerde biten daracık pantolonuna ve esnek mavi bluzuna kaydı. Kadının kıvrımlarına göz gezdirirken uzun zamandır bir kadınla yakın ve özel bir ilişkiye girmediğini hatırladı; ancak bunun gibi uç noktada bir deliyle, bunu yapmaya da hiç niyeti yoktu.

Çantasını omzuna asmıştı, sanki bu ziyaretin kısa süreceğini umarcasına anahtarlarını sallayarak kapının yanında durdu. İyi. John da bundan başka ne isteyebilirdi ki?

Tony kadına tüm dişlerini göstererek gülümsedi ve elini uzattı.

“Merhaba. Dün akşam tanışma şansımız olmamıştı. Ben Tony McCaffrey.”

Kadın Tony’nin elini sıkarak o da gülümsedi. “Darcy McDaniel.”

“Sizi buraya kadar getiren şey nedir?”

“Kes şunu Tony,” dedi John. “Sosyalleşmenin sırası değil. Neden geldiğini biliyorsun. Çantalarını aldıktan sonra hemen gidecek.”

Darcy, John’a döndü, yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. “Yoksa siz Bay Konuksever misiniz?”

“Siz John’a aldırmayın,” dedi Tony. “İşten başka bir şey düşünmez.” Darcy’ye yaklaştı ve fısıldadı. “Keyif denen şeyden anladığı yoktur.”

Kadın kaşını kaldırarak John’a baktı. “Öyle mi?”

John öfkeyle Tony’ye baktı. “Gel de çantaları taşımama yardım et.”

Kısa bir süre sonra, arka odadan çantalarını getirdiler —altı üstü beş parçaydı.

“Kaç günlüğüne tatile gittin?” diye sordu John.

“Bir hafta.”

John duraksadı. “Bir haftalık tatile bu kadar çok çanta mı götürdün?”

“Neden olmasın?”

“Bunca şeyi taşımak korkunç bir şey olmalı.”

“Ben *taşımam*. Bunlar taşıyıcıların ve limuzin sürücülerinin işidir.”

Elbette. Ne olacaktı ki?

John, kendisine ait eşyaları aldığını ve onların iyi durumda olduğunu belirten bir kâğıdı imzalaması için kadına verdi. Kadın imzasının yarısında durdu ve ofisi gözden geçirdi.

“Bir dakika. Şarabım nerede?”

“Şarap mı?” diye sordu John.

“Ön koltuğun orada, yerdeydi. Bir şişe Şiraz.”

“Hiç görmedim.”

“Büyük olasılıkla koltuğun altına yuvarlanmıştır. Onu geri istiyorum.”

John içini çekti. “Sana bir onluk vereyim ve bu işi kapatalım, ne dersin?”

“Onluk mu?” dedi Darcy. “Benimle dalga mı geçiyorsun? O iki yüz dolarlık bir şarap!”

“İki yüz dolar mı? Hangi aklı başında insan bir şişe şaraba iki yüz dolar verir?”

“Ağzının tadını bilen insan.”

“Parasını sokağa atmayı seven insan.”

“Hayatta bazı özel zevklerin var olduğundan haberin olmadığı çok açık.”

“Ben tek bir doların bile değerini biliyorum. Bundan daha iyi bir zevk olabilir mi?”

“Merak etmeyin,” dedi Tony. “Ben şarabınızı getiririm.”

“Şey, teşekkür ederim,” dedi Darcy, hoş bir gülümsemeyle. “Siz hayatımda tanıdığım en tatlı adamlardan birisiniz.”

Tony sırtıarak John’a baktı. “Bunu duydun mu, John? Tatlı bir adamım.”

“Gidip şu lanet olası şarabı getirir misin?”

Tony, Darcy’ye göz kırptı, dolaptan anahtarı aldı ve kapı-

dan çıktı. Darcy dönüp John'a öyle bir baktı ki, bu bakış sütun bile kesilmesine neden olabilirdi. "İçinde beyefendiliğe dair hiçbir şey var mı?"

"Elbette var. Ve bu sadece bir hanımefendiyle karşılaştığımda ortaya çıkıyor."

"Seni kandırdığım ve anahtarı aldığım için hâlâ bana kızgınsın. Belki de artık bunu atlatmanın zamanı gelmiştir."

"Aslında, ben araban çekicinin arkasında, seni sokağın ortasında bırakıp gittiğimde bunu atlattım."

"Dünyada hiçbir şeyi kalmamış bir kadının arabasını elinden almak nasıl bir duygu?"

"Bu hikâyeye takıldın, değil mi?"

"Bu gerçek."

"Kocan, sen tatildeyken gerçekten de evinizi sattı?"

"Evet."

"Eve geldiğinde artık orada başka insanların yaşadığını gördün. Buna inanmak zor."

"Ve neredeyse yok paraya satmış."

"Adresin batı Plano'da görünüyordu. Fiyatların yüksek olduğu bir yer. Şimdi de ailenle bir ev parkında yaşıyorsun."

"Hiç param yokken başka ne yapabilirim ki?"

"Bir işin de yok?"

Kadın başını dikleştirdi. "Evlendikten sonra çalışmaya gerek yoktu."

"Bu beni hiç şaşırtmadı." Küçük çantayı aldı ve büyük çantanın çekme sapına astı sonra diğer küçük çantayı aldı ve kapiya doğru yürüdü. Darcy orada öylece duruyordu.

"Ne bekliyorsun?" diye sordu John. "Taşıyıcılar ve limuzin sürücüleri genellikle buradan geçmezler ve ben de sadece tek yöne gidiyorum."

Kadın pis bir bakış fırlattı, biri tekerlekli olan iki çantayı aldı ve adamın peşinden otoparka doğru yürümeye başladı. John çevresine baktığında parktaki en kötü arabalar sadece John ve Tony'ninkiler değildi.

"Güzel arabaymış!" dedi John.

Darcy arabanın bagajını açtı. "Bunu kullanmak zorunda olmamın nedeni sensin."

“Hurdalıktan mı arakladın?”

“Hayır. Araklamak senin işin. İlle de bilmek istiyorsan, babamdan ödünç aldım.”

“Peki, seni bu şekilde cezalandırması için babana ne yaptın?”

“Çantalarımı bagaja koyar mısın?”

Tam çantaları bagaja yükleme işini bitirmişti ki, Tony elinde şarap şişesiyle binanın köşesinden dönüp geldi. “İşte, al tatlım.” Kadının arabasına baktı ve acıyarak yüzünü buruşturdu. “Senin mi?”

“Korkarım, öyle.”

“Tanrı aşkına John. Kimse bunun gibi bir hurda kullanmamalı. Ona arabasını geri ver, tamam mı?”

“Peki, geri ödemelerini sen mi yapacaksın?”

“Oh...yo.” Darcy’ye döndü. “Üzgünüm.”

Kadın ona gülümsedi. “Hâlâ çok tatlı bir adamsın.” Sonra da John’a dönüp, *sen değilsin*, dercesine baktı.

“Kocanın sana yaptıkları için gerçekten üzgünüm,” dedi Tony. “Şimdi planın nedir?”

“Tam olarak emin değilim,” dedi Darcy. “Ama başımın çaresine bakacağım.”

“Bir işin olmadan bunu gerçekleştirmek zor olur,” dedi John.

“Bazı insanlar çok çalışırlar,” dedi Darcy bilmişçe, “bazıları akıllıca çalışırlar.”

“Çalışmayı gerçekten düşünüyor olman beni şaşırttı.”

“Gerçekten istiyorsan,” dedi Tony, “burada senin için bir iş var.”

John ona döndü. “Hayır. Yok.”

“Evet, var,” dedi Tony kadına. “John dün sekreterimizi işten çıkardı.”

“Şey, beni bu kadar düşündüğün için teşekkür ederim,” dedi Darcy, yine Tony’ye gülümseyerek. Sonra sert bir şekilde John’a döndü. “Ama buradaki idare biçimi benim için fazla küstahça.”

“Evet, öyledir,” dedi John. “Zaten işin üstesinden de gelemezsin.”

“Üstesinden gelmek mi? Telefonu kaldırıp, alo demek mi? Çekmeceyi açıp, içine bir dosya yerleştirmek mi?” Alaycı bir ses çıkardı. “Bunun üstesinden gelemeyecek birini düşünemiyorum bile.”

“Bu durumda,” dedi John ruhsuz bir tavırla, “iş senin.”

“Ve ben de bu teklifini,” dedi Darcy, “ancak cehennem buz tuttuğunda kabul ederim.”

Bunu söyledikten sonra dolanıp arabanın kapısına geldi, yolcu koltuğuna oturdu ve ani bir hareketle direksiyonun arkasına geçti. John onu izliyordu ve kadının atikliğine hayran kalmıştı.

Tony sıırttı. “Kendine has biri, değil mi?”

Bu yüzyılın açıklamasıydı.

John, yerine oturduktan sonra başını dikleştirerek o kü-lüstür arabayı çalıştıran, sonra da tuhaf sesler çıkararak park yerinden ayrılan kadını izledi. Kendisini çileden çıkarıyor olsa da, kocasının onun için kazdığı kuyudan nasıl çıkacağını merak ediyordu. Bunu izlemek ilginç olacaktı. Elbette, uzaktan. Bir zırh giymiş olarak. Her iki eli silahlı. Ve beyin daima tetikte.

Ne kadar güzel olursa olsun, o güzel yüzün ardında bir adamın hayatını, daha ne olduğunu anlamadan allak bullak edebilecek bir kadın vardı.

*

O sinir bozucu bir adamdı.

Darcy eve giden yolun yarısını almıştı. Kocasının onu parasız bırakmasının yanı sıra hayatını cehenneme çeviren John Stark gibi bir adamla karşılaşmak için nasıl bir günah işlemiş olabileceğini düşündü. Tanrı’ya şükür, çantalarını geri alabilmişti, bundan sonra Lone Star şirketi onun için kötü bir anı olarak kalacaktı.

Şimdi Warren’in nerede olduğunu bulmak ve paranın bir kısmını geri almak gibi diğer işlere yoğunlaşmanın zamanı gelmişti. Hâlâ onun neden bu şekilde ortadan kaybolduğunu anlayabilmiş değildi. İlişkileri hiçbir zaman çok sıcak olma-

miştı ama birbirlerine düşman da olmamışlardı. Her şeyi alıp götürmesi ve kendisini terk etmesi yeterince düşmanca bir davranıştı.

Onunla, çalıştığı büyük fabrikada tanışmıştı, Warren da fabrikanın muhasebecisiydi. Yirmi yıl önce tam da idari kadroya yükseldiğinde tanışmışlardı.

Darcy evlendikten ancak birkaç ay sonra kocasının orta yaş krizinin boyutunu fark edebilmişti. Darcy birkaç kez Warren'i, yalnız olduğunu sandığı anlarda, aynanın karşısına geçmiş, beyazlaşan saçlarını ve yüzündeki kırışıklıkları ve lekeleri kontrol ederken yakalamış, yüzüne yayılan o umutsuz ifadeyi fark etmişti. Warren zamanın geçtiğinin farkında gibi görünüyordu; ancak kaçmasını imkânsız hale getirecek kadar hızlı bir su gibi aktığını hissettiğini hiç fark ettirmemişti.

Ne gariptir ki, Darcy de şimdi aynı şeyleri hissediyordu. Bu yüzden mi onu terk etmişti? Artık evlendiği o genç kadın değil miydi?

Eğer bu doğruysa başka adamlar kendisiyle ilgilenecekler miydi?

Bu tatsız duygu tüm bedenini kaplayınca annesinin şu garip teorilerinden birini anımsayıp kendisini eğlendirdi. Belki de Warren'ın gerçekten beyin tümörü vardı. Ve bu da adamı çıldırtmıştı ancak birkaç gün içinde evine dönerdi. Ona kemoterapi uygularlardı ve sonra da her şey eskisi gibi olurdu. Beş dakika sonra annesinin ve babasının evine vardığında içine kötü bir şeyler doğdu.

Sokakta park etmiş bir polis arabası vardı.

Arabasını onun arkasına park etti ve motoru kapatıp eve girdi. Annesi, Plano Polis Merkezi'nden bir dedektifle konuşuyordu.

“Anne? Neler oluyor?”

Lyla, yüzü bembeyaz halde, Darcy'nin kolunu tuttu. “Güçlü ol, Darcy. Çok korkunç bir şey olmuş. Şey... Warren.”

Doğruydu. Beyin tümörü onu tamamen ele geçirmişti ve cesedini bulmuşlardı.

Dedektif böyle delice bir senaryo olmadığı konusunda onu rahatlattı ancak daha delice bir senaryoya başladı. Sonradan anlaşıldığı üzere, Warren sadece onlara ait ne varsa almakla kalmamıştı, Darcy eve dönmeden birkaç gün önce Sybersense Systems şirketinde yapılan bir denetim sonucu üç yüz bin doları zimmetine geçirdiği de ortaya çıkmıştı.

Üstüne bir de ülkeyi terk etmişti.

Bölüm 5

Darcy zaten kocasının iyi bir adam olmadığını, banka hesaplarını boşaltan, karısının arkasından iş çeviren biri olduğunu anlamıştı. Ancak ondan bekleyeceği en son şey bir suçlu olmasıydı.

Dedektif, Darcy'yi uzun bir süre sorgulayıp, Warren'ın nerede olduğunu bilip bilmediğini anlamaya çalıştı ancak bu sorular sadece Darcy'nin kafasının karışmasına ve durumun daha da beter olmasına neden oldu. Warren'ın büyük miktarda kumar borcu olduğunu öğrenmişlerdi, bu da zimmetine para geçirmesi için yeterli bir nedendi. Hepsinden kötüsü de, büyük bir şirketin muhasebe müdürü olarak parayı tefecilerde nasıl ve nerede saklayacağını çok iyi biliyordu. Ve bu da, Darcy'nin tek kuruş bile geri alamayacağı anlamına geliyordu.

Sonunda elinde her şeyin yanıtı vardı. Her şey açıktı, Warren borç batağına saplanmış rezil bir kumarbazdı ve alacaklıların, bacaklarını kırmalarına izin vermezdi. Ancak Darcy'nin ona bir müjdesi vardı. Darcy onu yeniden görürse sadece bacaklarını kırmakla kalmayacaktı.

Darcy günün geri kalanını şaşkınlık içinde geçirdi. Akşam bastırınca artık alkol denizine balıklama atlamaya hazırdı. Aklına, arabasından kurtardığı şarap şişesini açmak geldi ancak eskiden Çin lokantasından sipariş verdiği yemeklerin yanında içtiği şarap şu anda onun için altından daha değerliydi.

Bunun yerine annesiyle viski tokuşturdu, sonra da annesi bulmaca çözerken kendisini televizyonun karşısında babası-

la oturmuş NASCAR yarışlarını izlerken buldu. Sonra saat onda, alt sınıf insanların sıradanlığıyla yatağa devriliverdi.

Ertesi sabah, ağlamaktan ve viskiden kalma baş ağrısını daha da arttıran, pencereden içeri sızan güneş ışığıyla uyanıldı. Pepé karnının üstünde ayaklarının üzerinde durmuş, akşam yine viski şişesinin dibini bulmuş annesine bakan bir çocuk gibi ona bakıyordu. Pepé'yi yatağa çekti, ona doğru döndü ve ona sıkıca sarıldı.

Keşke komaya girseydi ve bugünü yaşamak zorunda kalmasaydı. Ancak eninde sonunda bu yataktan çıkmak ve *bir şeyler yapmak* zorundaydı, gerçi ne yapacağına dair en ufak bir fikri yoktu.

Parası yoktu ve para gelecek bir yer yoktu. Ufukta Warren'in yerine geçecek bir adam da görünmüyordu. Ne yapacaktı şimdi?

Nihayet üzerindeki örtüyü attı ve doğruldu; şakaklarındaki damarlar, patlayacakmış gibi atıyordu. Mutfığa gitti ve babasının birkaç ay önce gittiği avdan kalma, hangi hayvanın, hangi parçaları olduğunu anlamadığı etlerle Pepé'yi besledi. Pepé hepsini bir solukta yutuverdi ve daha fazlası için Darcy'ye baktı. Darcy iç geçirdi. Köpeği yemek konusunda asla seçici değildi bazen onun kendi köpeği olduğuna inanmıyordu.

Darcy bir sandalye çekti ve bunalmış halde üstüne çöktü. Annesi ona *Dallas Morning News* gazetesinin ekonomi bölümünü gösterdiğinde bunalımı tavan yaptı.

SYBERSENSE MUHASEBECİSİ ZİMMETİNE
300.000 DOLAR GEÇİRDİ.

“Şimdi bütün dünyanın bundan haberi olacak,” dedi Lyla sigarasından duman üflerken. “Sen bir suçluyla evlenmişsin, Darcy. Bir suçluyla nasıl evlenebildin?”

Darcy onun kafasını masaya vurmak istedi. “Ben evlendiğimde bir suçlu değildim.”

“Belki de öyleydi. Belki de bunca yıl bunu gizlemeyi başardı.”

“Anne—”

“Boş ver. Artık önemi yok. Önemli olan, dedektif artık

o adamdan tek kuruş alamayacağını söyledi. Bu yüzden ne yapacağını düşünmeye başlasan iyi olur.”

“Belki de konuştuğumuz şu işi kabul edebilir,” dedi babası.

“Clayton, şu konuyu kapatır mısın? Artık Warren’ın gittiği kesinleştiğine göre ona aylıktan daha fazlası gerekir. Onun başka bir kocaya ihtiyacı var.”

“Kendisine bakması için bir erkeğe ihtiyacı yok.”

“Doğru. İhtiyacı yok. Tabii Dumpster’da yemek yemeye itirazı yoksa.”

“Teşekkürler, anne.”

“Her şeyin bir sırası var, Darcy. Toparlan. Kendini daha iyi hissedeceksin. Hiçbir kadın berbat görüldüğünde kendisini iyi hissedemez.”

Darcy berbat görünmese de kendisini iyi hissedeceğinden emin değildi, ancak denemekte fayda vardı. Kırk beş dakika sonra saçlar düzeltilmiş, makyaj yapılmış, üzerinde desenli bir etek ve örgü bir bluz ve ayağında Claudia Ciuti sandaletlerle mutfığa geri döndü. Annesi tepeden tırnağa ona bir baktı.

“O eteğin rengi seni yansıtmıyor.”

“Bu desenli bir etek anne. Hangi renk beni yansıtmıyor?”

“Hiçbiri. Aç mısın?”

Darcy bir fincan kahve doldurdu. “Hayır, teşekkürler.”

“Hayır. Bir şeyler yemelisin.” Lyla kilerin kapısını açtı. “Bakalım... Biraz simidimiz var —yok dur. Bunlar küflenmişler.” Önündekileri açtı. “Oh. Küçük kekler var. Hazır yulaf ezmesi. Meyveli ekmek.” Bir süre daha rafları karıştırdı. Biraz da kurutulmuş meyve var.”

Dumpster’da yemek bile daha iyi olurdu. “Sanırım, küçük keklerden yiyeceğim.”

Lyla iki küçük keki kızartma makinesine koydu; sonra da mutfak lavabosundaki tabakları bulaşık makinesine dizmeye başladı.

“Oh, aman Tanrım!”

“Darcy neredeyse ağzındaki kahveyi dışarı püskürtüyordu. “Ne var?”

“Şuna bir bak! Bir limuzin!”

Darcy uzandı ve lavabonun üstündeki pencereden dışarı baktı. Parlak siyah bir limuzin sokakta duruyordu.

“Sence burada ne işi var?”

“Bilmiyorum ama içinden biri çıkıyor.”

“Bu bir kadın,” dedi Lyla. “En azından bence bir kadın. Bu tarafa geliyor!”

Kapı üç kez sert bir şekilde vuruldu. Darcy açtı ve kısa boylu, derli toplu, makyajsız ve mücevhersiz, siyah çizme, siyah kot ve siyah bir gömlek giymiş kısa saçlı bir kadınla karşılaştı. Tıpkı bir asker edasıyla ellerini arkada birleştirmişti ve Darcy’ye sırtarak, ancak ölümcül bir şekilde bakıyordu.

“Evet?” dedi Darcy.

“Darcy McDaniel’ı arıyorum.”

“Darcy McDaniel benim.”

“Bay Bridges sizinle konuşmak istiyor.”

“Pardon?”

“Jeremy Bridges.”

Darcy şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Bu adı duymuştu. Warren’in çalıştığı yazılım şirketi Sybersense Systems’in yanı sıra birçok büyük şirketin sahibiydi. Kısa zamanda küçük bir yazılım şirketini büyük bir holdinge çevirmiş, sıradan bir vatandaşken multimilyoner olmuş bilgisayar dehası çocuklardan biriydi. Bir keresinde Warren’a onun nasıl biri olduğunu sormuş ve iki kelimelik bir yanıt almıştı: *genç ve uçuk*. Bunlar onu tanımak için yetersizdi, bu yüzden nasıl biriyle karşılaşacağını bilmiyordu. Ancak annesinin onu dışarı doğru itelemesiyle gidip bunu öğrenecekti sonunda.

Darcy kadının peşinden basamakları indi ve bahçeyi geçti. Kadın limuzinin arka kapısını açtı. Koyu renk camlar yüzünden Darcy içeride karanlıktan başka bir şey göremedi. İçeri girdi ve oturdu, dönüp de yan koltuktaki adamın yüzüyle karşılaşınca hayatının şaşkınlığını yaşadı.

Bu Jeremy Bridges miydi?

Karşı kapının kenarına yaslanmış, kolunu da koltuğun üzerine atmıştı. Haki renkte bir şort, rengi solmuş bir Hawaii

gömlek ve parmak arası terlikler giymişti ve elindeki bira şişesini dizinin üstünde tutuyordu. Açık kahverengi bir tutam saç alına dökülmüştü ve bir günlük sakal yanaklarını ve çenesini kaplamıştı.

Durun bir dakika. Bu, o olamazdı. Onun yaklaşık kırk yaşında olduğunu biliyordu ancak bu adam arkadaşlarıyla keyifli bir gezintiye çıkmak için limuzin kiralamış bir üniversite öğrencisi gibiydi.

“Merhaba Darcy,” dedi. “Ben Jeremy Bridges.”

Darcy arka arkaya göz kırptırdı. *İmkânsız*. “İıı... Merhaba Bay Bridges.”

“Darcy, benimle birkaç dakika sohbet etmenin senin için bir sakıncası yoktur, değil mi?”

Tipik Teksas aksanı. Hoş bir gülümseme. Sevimli bir tavır. Bütün bunlar onu rahatlatmalıydı ancak rahatlatmadı. Gerçekler beklentileri karşılamadığında her zaman gardını alırdı.

“Hayır,” dedi Darcy. “Kesinlikle.”

Sonra ona arabaya kadar eşlik etmiş olan kadının arkasındaki koltuğa kurulmuş olduğunu fark etti. Jeremy başıyla kadını işaret etti.

“Darcy, bu Bernadette Hogan.”

Darcy güçlkle yutkundu. “Merhaba.”

Kadın sert bir baş selamıyla karşılık verdi. Bu kadın da kimdi? İş ortağı mı? Akraba mı? Şartlı tahliye edilmiş bir suçlu mu?

“Bernie benim korumam,” dedi Jeremy.

Darcy gözlerini kırptırdı. “Koruma mı?”

“Birkaç olay yaşadık. Ortalıkta zengin bir adamı kaçırarak çok para kazanabileceğini sanan bir sürü kaçık var.”

“Şey, ben daha önce bir kadının koruma olarak görev yaptığını duymamıştım,” dedi Darcy samimi bir tonda.

Bernie keskin gözlerle bakarken çenesini havaya kaldırdı.

“Ama eminim bu konuda çok iyisinizdir,” diye ekledi Darcy.

“Bernie eski bir asker,” dedi Jeremy. “Ve dövüş sanatı

konusunda bir uzman. Yağmur yağdığı zaman günde beş mil koşuyor. Yağmadığıdaysa on mil.” Eğildi ve fısıldayarak, “Söylentilere göre bir keresinde dondurma çubuğuyla bir adam öldürmüş,” dedi.

Darcy dönüp yeniden Bernie’ye baktı ve yine güçlkle yutkundu. Dondurma çubuğu bir yana bu kadın adamı bir pamuk yumağıyla bile öldürebilirdi.

“Bernie,” dedi Jeremy, “ben Darcy’yle konuşurken neden bir dakikalığına dışarı çıkmıyorsun? Sanırım onu ürkütüyorsun.”

Bernie tek kelime etmeden arabadan çıktı. Kapıyı kapattı ve kollarını birleştirerek Wingate Ev Parkı’nda yaşayanlardan birinin gelip multimilyoneri kaçırmaya teşebbüs etmesini bekledi.

“Hoş bir kadın,” dedi Darcy, gerçi “hoş” burada pek uygun düşmemiştir ancak içeride destekçisi vardı.

“İ-ih.” Jeremy birasından bir yudum aldıktan sonra şişeyi yine dizinin üzerine koydu. “Hâlâ bana dikkatle bakıyorsun.”

Darcy gözlerini kırıştırdı. “Oh. Özür dilerim. Ben sadece...”

“Evet, biliyorum. Bir milyoner gibi görünmüyorum. Böyle düşünüyorsun, değil mi?”

“İn...”

“Biliyor musun, parası olan bir adamın zengin görünmeye çalışmasını anlayamıyorum. Kimseye kendini kanıtlamak zorunluluğu olmayacak kadar parası varsa neden takım elbise giyip, kravat taksın ki?”

“Ama limuzininiz var.”

“Dallas’ın trafiği berbat. Ben televizyon izleyip, bira içerken bir başkasının arabayı kullanması daha rahat oluyor. Bir dakika —görgü kurallarına ne oldu benim? Bira ister misin?”

“Oh... Hayır teşekkürler.”

“Eğer kafein tercih edersen dolabımda bir şeyler var.”

Bira, her çeşit içecek. Nedir bu? Bir çeşit parti mi? “Hayır, teşekkürler. Ben böyle iyiyim.”

“Peki,” dedi adam. “Sence Warren nerede olabilir ve benim üç yüz bin dolarımı ne yapmış olabilir?”

Darcy yüzünü buruşturdu, Jeremy gibi onun da bir şeyden haberi yoktu. “Korkarım, bilmiyorum.”

“Evet, polise de böyle söylemişsin. Bana farklı bir hikâyeye anlatırsın diye düşünmüştüm.”

“Farklı bir hikâyeye mi? Anlayamadım.”

“Warren’ı mı koruyorsun?”

Darcy boğulacak gibi oldu. “Onu mu koruyorum? Neden böyle bir şey yapayım? Sahip olduğum her şeyi elimden alıp kaçtı!”

“Bunu polis de söyledi.”

“Tatilden döndüm ve o ortadan kaybolmuştu. Evimizi satmış. Her şeyi paraya çevirmiş. Kredi kartlarının limitlerini doldurmuş. Her şeyi almış.”

“Evet, sana göre bütün bunlar bir kadını sinirlendirmeye yeter, diye düşünüyorsun. Ama bazen kadınlar komik oluyorlar. Adamlar kadınların hayatlarını ters yüz ediyorlar ama onlar yine de erkekleri koruyorlar.”

“Hayır. Sizi temin ederim, kocamın nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Buna sevinse iyi eder. Eğer onunla bir daha karşılaşırsam...”

Darcy’nin sesi titriyordu, Jeremy güldü. “Ne? Dizine yatıp dövecek misin?”

“Böyle şeyler yapmak istemem ama—”

“Ama aklından geçirmişsindir.”

Bir şeyler söylemek için ağzını açtı ancak yeniden kapadı.

“İyi. Bu da aynı tarafta olduğumuz anlamına geliyor. Peki, gideceğine dair herhangi bir hisse kapılmadın mı hiç?”

“Kesinlikle.”

“Değişik davranışlar? Tuhaf telefon görüşmeleri?”

“Hiç hatırlamıyorum.”

“Amerika Birleşik Devletleri dışında seyahat etmeyi sevdiği bir yer var mıydı?”

“Kumarhanesi olan her yer ona cazip gelirdi ama sanırım bu sınırları pek daraltmıyor.”

Jeremy kartvizitini çıkardı. “Bu numarayla bana doğrudan ulaşabilirsin. Eğer bir şeyler hatırlarsan beni ara, tamam mı?”

“Elbette,” dedi Darcy kartı alırken. “Fakat şunu söylemeliyim ki, böyle bir miktarın peşine düşmeniz beni şaşırttı.” Adamı pohpohlayan bir edayla gülümsedi. “Büyük olasılıkla her gün öğle yemeğine kadar üç yüz bin dolar kazanıyorsunuzdur.”

“Hı-hı. Fakat bulunduğum yere, insanların beni soymasına izin vererek gelmedim. Çalışanlarımdan biri elini kasamın içine sokarsa,” —eğildi ve her sözcüğün üzerine basarak devam etti— “üzerime alınırim.”

Hiç de anlamsız olmayan ifadesi bir uyarı niteliğindedi ve Darcy’ye bu adamı asla hafife almamasını söylüyordu. Fazla gelişmiş bir genç gibi görünüyordu olabilirdi ancak sesi Tony Soprano gibi çıkıyordu.

Başıyla kadının ailesinin evini işaret etti. “Sen de büyük olasılıkla bu durumu üzerine alınıyorsunuzdur.”

Adam daha durumun yarısını bile bilmiyordu. “Şu anda burada yaşadığımı nereden öğrendiniz?”

“Çok zengin olmanın avantajlarından biri bu. İstedğim her şeyi öğrenebilirim.” Gülümsedi. “Kocan bütün parayı silip süpürdüğüne göre şimdi nasıl geçiniyorsun?”

“İdare etmeye çalışıyorum.”

“Umarım, kötü günler için yastık altına birkaç dolar koymuşsundur.”

Darcy artık bunu duymaktan sıkılmıştı. Önce annesinden ve şimdi de bu adamdan. Günün birinde kocasını bütün paraları alıp kaçabileceğini tahmin etmemiş olması inanılmaz bir şey miydi?

“Doğru düzgün bir hayat sürdürmek zor olacak diyelim,” dedi.

“Bir işin var mı?”

Şimdi de babası gibi konuşmaya başlamıştı ve bunu da dinlemek istemiyordu. Ancak gerçek şu ki, insanın bir işi olmadan hayatı sürdürmesi zordu.

“Hayır. Yok.”

“Kaç yaşındasın?” diye sordu.

Tüm yaralarına basmak zorunda mıydı? Darcy yine de hoşgörülle gülümsedi, gerçekte olduğu kadar savunmasız

görünmemeye çalışıyordu. “Peki, Jeremy, bunun bir hanımefendiye sorulmaması gereken bir soru olduğunu bilmiyor musun?”

“Şöyle söyleyeyim, kesinlikle Warren’dan çok gençsin.”

“Evet.”

“Ne kadardır evlisiniz?”

“On dört yıl.”

“Biliyor musun, hep bir şeyi merak ederim. Belki sen bana yardımcı olursun.” Düşünceli bir şekilde sakallarını sıvazladı. “Sence güzel kadınlar neden babası yaşta adamlarla evlenirler?”

Darcy şaşırmıştı. Yıllar boyunca tüm tanıdıkları ve arkadaşları bunu merak etmişlerdi ancak hiçbiri de çıkıp karşısına bu soruyu sormamıştı. Hele hele bir yabancı asla.

“Aşk önceden tahmin edilebilen bir şey değildir,” dedi. “Onun seni nerede bulacağını nereden bilebilirsin?”

“Ah. İşte şimdi anladım. Cevabı *aşk*. Ben senin Warren’la parası için evlendiğini düşünüyorum.”

Darcy’nin ağzı açık kaldı. “Warren’la parası için *evlenmedim!*”

“Maddi kayıpların yüzünden gerilmişsin. Peki, âşık olduğun adamı kaybettiğin için ne hissediyorsun?”

Darcy ona sert sert baktı. Bir kadın kocasının suçlu olduğunu öğrendiğinde aşkın nasıl da çabuk bittiğine inanamazsın.”

“Genç bir kadın yaşlı bir adamla evlendiğinde bunun aşkla bir ilgisi olduğunu düşünmüyorum.”

“Benim Warren’la ilişkim konusunda herhangi bir fikre sahip değilsin!”

“Hey, sakın ol, tamam mı? Bunun kötü bir şey olduğunu düşündüğümü sanıyorsun.” Umursamaz bir şekilde omuz silkti. “Şahsen, benim de aşkta pek şansım olmadı. Bu biraz da bencil olmamakla ilgili bir şey. Ben hayatımın hiçbir gününü bencil olmadan geçirmedi.” Gülümsedi. “Birbirimize çok benzediğimizi düşünüyorum. Gözlerini hedefe dikmiş iki insan.”

“Eğer ben gözlerimi hedefe diktiysem,” dedi Darcy se-

sini yükselterek, “bunun nedeni Warren’ın beni beş parasız ortada bırakıp gitmesidir. Mobil bir evde anne ve babanla yaşamak nasıl bir duygu biliyor musun? Giderken arkandaki yola yağ izi bırakan eski bir araba kullanmak? Starbucks’ın önünden geçmek ama bir fincan kahve alacak paran olmadığı için içeri girememek?”

Jeremy geri çekildi. “Starbucks yok, ha? Tanrım. Bunun doğru olmadığını söyle bana, lütfen.”

“Bu konuşma burada bitmiştir.”

Darcy arabadan çıkmak için döndü, zengin çocukla arasındaki mesafeyi olabildiği kadar açmak istiyordu. Hayatta, isteklerinin mikroskobik inceleme altına alınmasından daha fazla nefret ettiği bir şey yoktu, özellikle de bir adam tarafından, özellikle de haklı bir adam tarafından.

“Bekle,” dedi Jeremy.

Darcy yavaşça ona dönüp baktı. “Ne var?”

“Bu, Warren’ın yerine başka bir adam aramayacağın anlamına mı geliyor?”

Konuşurken elini Darcy’nin başının arkasındaki koltuğun tepeliğine koydu. Darcy donup kaldı, göz ucuyla adamın elini izledi. Parmağını kadının bir tutam saçına doladı, saçları Darcy’nin omzuna yeniden düşerken Jeremy elini yavaşça çekti.

“Darcy, dışarıda Warren’ın şimdiye kadar sana verdiklerinden çok daha fazlasını verebilecek erkekler olduğunun farkında değil misin?”

Jeremy, vaatlerle dolu gözlerini Darcy’ye dikti. Her nasılsa işler tersine dönmüş ve Darcy’nin midesine heyecandan kramp girmişti. Kendisini adamın saray gibi evinde hayal etti. İnsanların Big Mac yediği sıklıkta Turtle Creek’teki restoranda yemek yediğini. Bu şahane limuzinle şehirde dolaşırken insanlara onun içinde olduğunu göstermediği için bu renkli camlara küfür ettiğini.

Şu anda taktığı dört karatlık alyansı bir çubuk kraker kadar değersiz kılacak bir alyans taktığını.

Jeremy Bridges, Warren’ı yüzlerce kez satın alabilirdi, tek kalemde bütün sıkıntılarını çözerdi. Şansının dönmüş ol-

ması mümkün müydü? Belki, sadece *belki*, bu berbat durumdan çıkmak için önüne altın kaplama bir yol çıkmıştı.

Darcy, yüzünde yumuşak bir ifadeyle adamı tepeden tırnağa inceledi. Sert ses tonunu tahrik eden bir mırıldanmaya çevirdi.

“Teklif mi ediyorsun?”

Adam merakla kaşını kaldırdı, gözleri kadının dudaklarına kaydı ve orada takıldı. Darcy adamın aklından geçeni okuyordu. Bunu düşünmek bile ağzını kurutmuştu.

Sonra, nedendir bilinmez, geriye uzandı ve o bilindik gülümsemeyle koltuğuna yaslandı. “Hayır, fakat senin teklif bekliyor olmanı öğrenmek çok ilginç geldi bana. Bir sonraki milyonerler kulübü toplantısında ilan tahtasına teklif beklediğine dair duyuru asmama ne dersin?”

Bu aşağılama Darcy’yi fena vurmuştu ve yapabileceği tek şey başını dik tutup gözlerini ayırmadan ona bakmaktı. Adam oltayı atmıştı ve o da aklıktan ölmek üzere olan bir sazan gibi atlamıştı.

Artık gerçek ortaya çıkmıştı. Daha fazla inkâr etmek kendisini aptal yerine koymaktan başka bir şeye yaramazdı.

“Belki bir daha düşünmek istersin,” dedi adama. “Bu teklifin sana ne yararlar sağlayabileceğine inanamazsın.”

“Buna asla kuşum yok.” Bakışları kadının göğüslerine kaydı sonra yavaşça yukarı çıktı. “Eğer kısa bir anlaşma için teklif kabul ediyorsan, belki yeniden konuşabiliriz.”

“Üzgünüm, Bridges. Ben zenginlerle *evlenirim*. Bir kere lik teklifleri değerlendirmem.”

Son kez *cehenneme kadar yolun var*, der gibi baktıktan sonra limuzinin kapısını açıp dışarı çıktı, kapıyı çarpmamak için kendisini zor tuttu. Warren’ın patronuna üç yüz bin dolar kazık attığına sevineceğini asla tahmin etmezdi ancak şu anda buna oldukça seviniyordu.

Keşke onu üç milyon dolar kazıklayabilseydi.

*

Sürücü arabayı çalıştırdığında, Bernie arabaya binip Je-

remy'nin karşısındaki koltuğa oturdu ve kapıyı kapattı.

“Kocasının nerede olduğunu biliyor mu?” diye sordu.

“Hayır.”

“Bundan emin misin?”

“Warren onun için bir yemek kuponuydu ve artık yemek sona erdi. Onunla yeniden karşılaşırsa onu parçalayacağına hiç kuşum yok”

Jeremy sürücüsüyle aralarındaki plastik camı tıklattı ve araba ilerlemeye başladı. “Peki, onun hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu Bernie’ye. “Yani on üzerinden ona kaç verirdin?”

“Hangi kriterle göre?”

“Görünüm.”

“Yedi. Çok fazla sahteliği var.”

Sahtelik benim umurumda değil, yerinde kullanıldığı sürece. Ben ona dokuz verirdim.”

“On vermen için ne gerekir? Doksan yerine yüz numara sutyen mi?”

Jeremy sırttı. “Elbette hayır. Bu beni sığ bir adam yapar.”

“O bir servet avcısı.”

“Kadınların hepsi servet avcısıdır.”

“O düşük düzeyli bir servet avcısı. Bu tehlikeli bir karışım.”

“Ben de bir zamanlar düşük düzeyli biriydim.”

“Sonra ruh ikizini buldun. Vegas’ta rezervasyon yaptırayım mı?”

“Bak Bernie, biliyorsun evlilik bana göre bir şey değil. Avukatlarım benim için bir evlilik sözleşmesi hazırladıkları gün ben çoktan ölüp gitmiş olacağım.”

“Eninde sonunda zaten ölüp gideceksin. Dünya kadar paran var. Neden birazını dağıtmıyorsun?”

“Paylaşmak konusunda asla başarılı olamadım.”

“Başka bir deyişle sen bir bencilsin.”

Jeremy güldü. “Benden pek hoşlanmıyorsun, değil mi, Bernie?”

“Neyinden hoşlanayım ki? Paran beni hiç ilgilendirmiyor.”

“Harikulade kişiliğimden, belki?”

“Bir okul çocuğunun kişiliğine sahipsin. Eşeklik denince aklına kaliteli bir televizyon programı geliyor. Kadınları bir sigara tiryakisinin bir paket Camel’ı bitirdiği gibi harcıyor-sun. Bir dahaki sefer biri seni kaçırmaya kalktığında, geri çekilip olan biteni öylece izleyeceğim. Bu da kadınlara bir ders olur belki.”

“Hayır. Böyle bir fırsatı kaçırmak isteyeceğini sanmıyorum.”

“Buna fazla güvenme.”

“Bu apaçık bir başkaldırı. Kovuldun.”

“Peki. Sana katlanabilecek birini bulmak konusunda bol şans dilerim.”

Bernie kollarını kavuşturdu ve çevrede kötü bir şeyler yapmaya niyetli birileri olup olmadığına bakmak için dönüp camdan dışarı baktı. Jeremy kendini tutamadı ve güldü. Çevresi sürekli kışını yalayan insanlarla doluydu; ona kötü davranan bir koruma gerçekten arada temiz hava solumak gibi geliyordu.

Darcy McDaniel’in da kendine özgü bir tarzı vardı.

Üzgünüm Bridges. Ben zenginlerle evlenirim. Bir kerelik teklifleri değerlendirmem.

Bu onun daha önce çok az duyduğu apaçık, yüzüne söylenmiş, *işte ben buyum*, demekti. İnsanları köşeye sıkıştırdığında genellikle geri çekilirler, yaltaklanmaya başlarlar ve bahaneler uydururlardı. Ancak bu kadın öyle değildi. Tek kuruşu olmamasına rağmen, başını dik tutmuş ve ona bir sümkü böcek gibi davranmıştı.

Birasının kalan son yudumunu da içtikten sonra şişeyi çöpe attı ve günün geri kalanında ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Yıllardır, bu holdingi işletmek için günlük çalışmalardan kaçınmıştı, bunun için işini iyi yapan, akıllı insanlar işe almıştı. Sadece varlığını hissettirmek için birkaç toplantı yapar, birkaç saatliğine neler olup bittiğini izlerdi, hepsi bu. İş hayatında genç ve uçuk milyoner rolünü oynamak onu her zaman rekabette üstün kılmıştı çünkü insanlar onu asla almalari gerektiği kadar ciddiye almazdı ancak bu

bile sıkıcı bir hale gelmişti artık.

Elini işe fazla sürmeyen yaklaşımı bazen insanları endişelendirdi ancak en kötüsü olsa bile şu anda hayatının sonuna dek en lüks şekilde yaşayacak servete sahipti. Bu yüzden daha fazlasını kazanmak için kendisini tüketmesine gerek yoktu.

Diğer yandan, Darcy elindeki her şeyi kaybetmişti ve her türlü değişik tutuma açık bir durumdaydı. Warren karısına çok berbat bir el dağıtmıştı ve kadının bu eli nasıl oynayacağını izlemek çok eğlenceli olacaktı.

Bölüm 6

Darcy eve döner dönmez annesi onu mutfak masasına sürükledi, bir sandalyeye oturttu ve sorularını sıralamaya başladı, bu soruların hepsi Jeremy Bridges gibi zengin ve önemli bir adamın onu görmek için neden zaman ayırmış olduğuyla ilgiliydi.

“Warren’ın nerede olduğunu bilebileceğimi düşünmüş,” dedi Darcy.

Lyla bir anda panikledi. “Ama bilmiyorsun. Hiçbir fikrin yok. Warren’ın zimmetine para geçirmesiyle senin bir ilgin olduğunu düşünmüyor, değil mi?”

“Aslına bakarsan anne, Jeremy’nin ne düşündüğü benim zerre kadar umurumda değil.”

“Aman Tanrım. Bunu ona söylemedin, değil mi?”

“Farklı sözcüklerle.”

Annesi yutkundu. “Ama o çok zengin bir adam!”

“Zengin bir adam aynı zamanda bir pislik olamaz mı?”

“Bu fırsatı kaçırdığına inanamıyorum. Buna *inanamıyorum!*”

Annesinin fark edemediği şey, kancaya takılmaya açık biri olmadığıydı. Bu adam... Hayır kesinlikle. Neden onunla zaman harcayacak ve kendisini aşağılatacak ki?

“Beş parasızsın,” dedi Lyla. “Kocanın geri dönmeyeceği çok açık. Jeremy Bridges gibi bir adam seni görmeye gelmiş ve sen ona *biraz* cazip görünmek için hiçbir şey yapmadın öyle mi?”

Neyse ki, tam bu sorgulamanın ortasında Darcy’nin cep telefonu çaldı. Kimin aradığına baktı. Carolyn. Konuşma

düğmesine bastı ve yeni bir sorgulamaya maruz kaldı. Carolyn, o sabah Warren'la ilgili yazıyı okumuştı, bu da Darcy'nin aklına şu soruyu getirdi: Carolyn ne zamandan beri gazetenin ekonomi sayfasını okuyordu?

“Oh, zavallı şey!” dedi Carolyn. “Neden bana haber vermedin? Bana her şeyi anlatmalısın!”

Darcy her şeyi baştan alacağı için derin bir iç çekti. Ancak Carolyn'e bunları anlatmakla annesinin dönüp dolaşıp söyleyeceği aynı şeyleri dinlemek arasında bir tercih yapması gerekirse iki kötünden iyisini seçmeye karar verdi.

“Bizim Starbucks'ta buluşalım,” dedi Carolyn'e, “sana her şeyi anlatayım.”

Birkaç dakika sonra, Darcy doğu ve batı Plano'nun birleştiği Central Expressway'a doğru Park Bulvarı'nda ilerliyordu. Kavşağı geçer geçmez kendisini çiftlik evinin kapısını açıp da karşısında Oz büyücüsünü gören Dorothy gibi hissetti. Her şey bir anda siyah beyazdan renk cümbüşüne dönüşmüştü.

Doğu tarafında yetişmiş olabilirdi ancak o buraya aitti. O, bu insanlardandı. Mağazalar, gösterişli iş yerleri ve devasa evler.

Ve Starbucks. *Ahh*. Cebinde neredeyse beş kuruş yokken, bunun önemli bir kısmını bir fincan kahveye yatırmanın yapmaması gereken bir şey olduğunu çok iyi biliyordu. Ancak kısa süreliğine de olsa şu anda güneş alan bir pencerenin yanındaki bir masada oturmak ve kahvenin, çikolatalı keklerin ve kurabiyelerin kokusunu içine çekmek kendisini yeniden normal hissetmesini sağlayacaktı.

Dükkana vardığında Carolyn çoktan gelmişti ve her zamanki gibi Mocha Frappuccino içiyordu. O, dedikodu yapmaktan, kredi kartlarını tüketmekten, hayır kurumları için çalışmaktan ve gizli açık arttırmalara katılmaktan hoşlanan bir kadındı. Ancak Darcy, tanıdığı bütün kadınlar aynı özelliklere sahip olduğu için içlerinde modadan en iyi anlayanla takılmanın doğru olduğuna karar vermişti.

Darcy tezgâha gitti ve bir tane Caramel Macchiato sipariş verdi. Bir yudum aldı ve gözlerini kapattı, tatlandırılmış ka-

feinin bedenine kırkınıc kattan düşen bir örs gibi çarpmasına izin verdi. *Tanrım*. Bu çok iyi gelmişti. Bir an için, neredeyse ne kadar yoksul olduğunu unutturmuştu.

“Peki,” dedi Carolyn, Darcy oturunca. “Bana neler olduğunu anlatmalısın.”

Darcy hemen anlatmaya başladı ve evinde başka bir ailenin yaşamakta olduğunu söylediğinde Carolyn’ın felç geçireceğini sandı.

“Ve şimdi de ailemle yaşıyorum,” dedi Darcy.

“Oh Tanrım, şu taşınabilir, mobil evde mi?”

“Darcy içini çekti. “Evet.”

“Biliyorsun, bende kal, derdim ama Ralph mantıksız bir adamdır.”

Bunun doğru olduğunu biliyordu. Köşkün lordu, kalmak bir yana, Carolyn’ın arkadaşlarının sohbet etmek için bile gelmelerinden hoşlanmazdı.

“Peki, şimdi ne yapacaksın?” diye sordu Carolyn.

“Bilmiyorum.”

“Sana borç para verebilirdim ama...” Derin bir iç çekti. “Ralph mantıksız bir adamdır.”

Bunun da doğru olduğunu biliyordu. Bir keresinde Carolyn’ın çok para harcadığını düşündüğü için bir aylığına kredi kartlarını elinden almıştı. Eğer arkadaşına borç verdiğini öğrenirse muhtemelen kafasını koparırdı.

“Sende kalan değerli bir şey var mı?” diye sordu Carolyn. “Satabileceğin bir şeyler?”

Darcy Meksika’ya giderken yanında götürdüğü mücevherleri hatırladı. Ne yazık ki, deniz kenarında bir otelde kalmışlardı, bu yüzden sadece gündelik takılarını götürmüştü. Bunları çok yüksek paralara satamazdı.

Sonra evlilik yüzüğüne baktı. Bu platin bir kaideye oturtulmuş kenarları değerli taşlarla çevrili ve ortasında kocaman kesme bir zümrüt olan bir yüzüktü.

“Sadece evlilik yüzüğüm.”

Carolyn yutkundu. “Onu satamazsın!”

“Merak etme,” dedi Darcy. Bunu düşünmem bile.”

Bunun nedeni sadece evliliğinin kötü sonlanmış olmasın-

dan değildi. Kocası olsa da olmasa da bu yüzük her mağaza çalışanı, spa elemanı ve şehirdeki tüm garsonlar için onun çok zengin bir kadın olduğunun işaretiydi ve bu nedenle bu yüzük sayesinde en iyi hizmeti alıyordu. Şimdi atık yoksul bir kadın olduğuna göre, bu işarete her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı. Bunun yerine daha büyüğünü alacak bir koca bulmadan parmağından çıkarmasına imkân yoktu.

Yüzüğü olsa da olmasa da, şu anda Starbucks'ta oturmak bile, sanki herkes için okuyor ve onun işçi sınıfından geldiğini anlıyormuş gibi, kendisini bir hilekar gibi hissetmesine neden oluyordu.

“O yazıyı başka kimlerin okuduğunu merak ediyorum?”

“Şey, bir bakalım,” dedi Carolyn. “Gail Howard, Barbara Barrett, Colette Ward—”

“Ne?”

“Bunlar sadece bu sabah beni arayanlar.”

“Arayanlar mı? Neden seni aradılar?”

“Çünkü ben senin en iyi arkadaşsınım ve onlar da neler olup bittiğini öğrenmek istiyorlar?”

“Oh, öyle mi? O zaman onlara kendi işlerine bakmalarını söyle.”

“Onların sinsice yaklaştıklarını düşünmüyorum,” dedi Carolyn. “Sadece endişeleniyorlar.”

“Yanılıyorsun,” dedi Darcy. “Eğer endişelenselerdi, beni ararlardı. Seni aradıklarına göre dedikodu malzemesi edinmenin peşindeler.”

“Şey, geçen yıl, Gail kocasının ucuz fahişelerle düşüp kalktığını öğrenip de onu boşayınca neler olduğunu öğrenmek için Barbara'yı aramıştık, değil mi? Ve geçen ay, Barbara'nın oğlu kokain taşımaktan tutuklandığında da Colette'i aramıştık. sonra—”

“Hayır. Bunlar farklı şeyler.”

“Nasıl farklı şeyler?”

Darcy bir süre bunu düşündü. Aslında hiçbir farkı yoktu. Ancak işler onun dünyasında böyle yürüyordu. Ya da onun eski dünyasında. Birinin yüzüne gülüyorsan, onun başına gelen felaket kendi başına gelmediği için gizliden gizliye bir

keyif almıyor olduğu anlamına gelmiyordu.

şimdi sıra ondaydı, Darcy bu genel geçer kuralı hatırlamıştı.

“Tamam, farkı yok,” diyerek kabullendi. Kahvesinden bir yudum daha aldı ve sanki bu son yudumuymuş gibi ağızında gezdirdi. şler böyle devam ederse, son yudumu olabilirdi. “Babam bir iş bulmam gerektiğini düşünüyor.”

Carolyn irkildi. “Ne yapacaksın?”

“Bilmiyorum.”

“Daha önce sekreter olarak çalışmamış mıydın?”

“Evet. Çok uzun zaman önce. Warren’ı da böyle tanımıştım.”

“Hım.”

“Ne?”

“Yeniden evlenmek istiyor musun?”

“Doğru adamla.” *Nefes alan biriyle. Parası olan biriyle.*

“*Cosmopolitan* dergisinde, insanların yüzde kırkının eşlerini iş yerinde bulduğunu okumuştum. Sen de Warren’ı böyle bulmuşsun. Neden yine olmasın?”

Darcy bu düşünceyi kafasında evirip çevirmek için bir an sessiz kaldı. Düşündükçe daha da mantıklı gelmeye başlamıştı. Yoksa Carolyn haklı mıydı?

Dünyada derin cepleri olan ve güzel bir kadına güzel şeyler yaşatmak isteyen tek erkek Warren değildi. Jeremy Bridges gibi bir adamı tavlama söz konusu bile olamazdı ancak yüksek kazancı olan bir yönetici bulmak fena fikir değildi. Darcy yeteneklerle çok fazla kutsanmamıştı ancak karşı cinsi etkilemek konusunda hiçbir sıkıntısı da olmamıştı. Yklce banka hesapları olan, profesyonel erkeklerle dolu bir iş yeri bulmak konusunda dikkatli davranmalıydı. şradaki koca için avlanırken her ay gelecek olan bir maaş çeki kendi hesabına birkaç dolar yatırmasını sağlayabilirdi.

Erkeklerin her türlü zaafı ve güvensizliği vardı. Yapması gereken tek şey boşanmış ve güzel bir araba alıp, sa ektirmekle orta yaş krizinin üstesinden gelememiş bir adam bulmaktı. Sadece güçlü yönlerini göstermeliydi. Bu her zaman akıllıca değil miydi?

Hayatı tepetaklak olduğundan beri gerçekten ilk kez umutlanmıştı.

“Bu pek de kötü bir fikir değil,” dedi Darcy. “İhtiyacım olan tek şey bir iş olabilir.”

“İşte, bu kadar. Artık bir planın var.” Carolyn saatine baktı. “Gitsem iyi olacak. Daha fazla kalırdım fakat eve gidip öğle yemeği hazırlamam gerekiyor. Ralph bugün evde çalışıyor ve o—”

“Biliyorum, biliyorum. O mantıksız biridir.”

Carolyn iç geçirdi.

“Carolyn? Neden onu boşamıyorsun?”

Hafifçe omuz silkti. “Çünkü onu seviyorum.”

Oh Tanrım. Çünkü onu *seviyormuş*. Bu kadınlara ne oluyor? “En azından kendini bu kadar ezdirme, tamam mı?”

Carolyn yine omuz silkti.

“Benim de gitmem gerekiyor,” dedi Darcy. “İş aramaya başlamam gerek.”

“Koca aramaya demek istiyorsun, sanırım?”

Darcy gülümsedi. “İkisi de aynı şey.”

*

Ertesi sabah saat sekizde A-1 İş Bulma şirketinin lobisinde oturmuş iş başvuru formunu dolduruyor ve yetenekleriyle ilgili soruları yanıtlıyordu Darcy. Ne yazık ki, Warren’la on dört yıllık evliliği süresince ondan habersiz teknolojik bir devrim yaşanmıştı. Neyse ki, şirketteki randevusu bir adamlaydı. Tek avantajı buydu.

Birkaç dakika sonra, danışmanının ofisine alınmıştı. Kendine güvenen bir tavırla, her türlü cazibesi kullanacak ve buradan bir iş bulmuş olarak çıkacaktı. Ancak adama bakar bakmaz bu düşünceleri sildi kafasından.

Adam çok gençti. Hayır, sadece çok genç değildi. Girmek istediği her barda kimliğini soracakları cinstendi. Yüzüne yayılan gülümsemeyle birlikte açılan ağzında diş tellerinin olmamasına şaşırdı Darcy.

“Bayan McDaniel,” dedi, kadın içeri girince ayağa kalktı.

“İçeri girin, biraz konuşalım.”

Darcy masanın önündeki koltuğa otururken masada duran isim plaketine baktı. Scott Connolly. Birkaç hafta önce lisedeki arkadaşları muhtemelen ona *Küçük Scotty Connolly* diyorlardı.

“Peki,” dedi Scott, suni deriden yapılma yönetici koltuğuna tıpkı bir çocuğun video oyununun karşısına oturduğu gibi otururken. “Bakalım, elimizde neler varmış.” Koltuğuna iyice gömüldü ve başvuru formunu incelerken bir ileri bir geri sallanmaya başladı.

Yüzünde yılışık bir sırıtma belirdi. En yakın iş deneyiminiz on beş yıl önceymiş, öyle mi?”

“Evet.”

Scott kaşlarını çatı. “Hımm. Burada hiç bilgisayar deneyimi göremiyorum. Word dışında bir program biliyor musunuz? Powerpoint? Excel? Ya da biraz ön muhasebe programı bilginiz var mı?”

“Bu söylediğiniz programlar hakkında fazla bilgim yok. Fakat çabuk öğrenirim.”

“Şirketlerin çoğu bundan fazlasını istiyorlar. Peki, ya ofis makineleri? Klavyede ne kadar hızlısınız?”

Darcy bir şeyler söylemek için ağzını açtı, sonra yeniden kapadı.

“Vasıflarınız yetersiz.”

“Ben sadece sekreter olarak bir iş arıyorum. Telefonlara bakmak, kahve yapmak, insanları karşılamak gibi.” *Özellikle çok parası olan erkek cinsinden insanları.*

“Siz gerçekten iş hayatından oldukça uzak kalmışsınız. Bugünlerde işverenler sekreterlerden *alo* demekten fazlasını bekliyorlar. Artık fotokopi makineleri bile o kadar karmaşık ki, onları kullanmak için neredeyse mühendislik diplomasına gerek duyuyorsunuz. Artık sekreterlerin, diğer çalışanları destekleyebilecek nitelikte olmalarını istiyorlar. Fazla işlerin üstesinden gelmelerini bekliyorlar.”

“Siz beni bir görüşmeye gönderin. Ben işi alırım.”

“Üzgünüm. Bunu yapamam.”

“Efendim?”

“Vasıfsız adayları görüşmeye gönderemem. Yetişkinler için verilen kurslara gidebilirsiniz. Birçok yaşlı kadın yeniden okula dönüyor.”

Darcy’nin gözleri dehşetle açıldı. “Yaşlı kadın mı? Siz benim kaç yaşında olduğumu düşünüyorsunuz?”

“Bilemiyorum. Kırk mı?”

*Kırk mı? Oh Tanrım. Acaba dip boyası mı gelmişti? “Ben kırk yaşında değilim.” Ve birkaç haftaya kadar da olmaya-
cağım.*

Küçük Scotty omuz silkti.

“Bana uygun bir iş yok mu elinizde?”

“Belki yemek servisi sektörünü düşünmelisiniz.

Darcy irkildi.

“Ya da bir mağazanın giyim reyonunu. Onlar her zaman eleman alırlar.”

Aman ne güzel olur. Kadınlara eskiden kendisinin aldığı giysi ve kozmetik ürünlerini satmak. Bu, küçük düşmenin en iyi yolu olur. Peki, bu şekilde erkeklerle nasıl tanışabilirdi?

“Hayır, teşekkürler.” Ayağa kalktı. Anlaşılan bu ufaklık kendisine yardımcı olmayacaktı. İşin kaynağına inmek gerekecekti —doğrudan şirketlere gidecekti— ve bu budala çocuğa nasıl işe alınabilir bir eleman olduğunu kanıtlayacaktı.

*

Darcy nasıl işe alınamayacak bir eleman olduğunun farkında değildi.

Günün sonunda, batı Plano’daki altı büyük şirketin İnsan Kaynakları’nı ziyaret etti. Doldurduğu başvuru formları onun sadece iki görüşmeye gitmesini sağlamıştı çünkü çoğu süreci, onun duymak bile istemediği sözcükler durdurmuştu: *deneyiminiz yok. Teşekkürler, hayır almayalım.*

Son gittiği yerden de aradığını bulamayınca arabasına bindi ve oturup bundan sonra ne yapacağını düşünmeye başladı. Küçük Scotty haklıydı. Şirketlerin hepsi bilgisayar konusunda eğitilmiş olması gerektiğini söylemişti. Sadece bu da değil, telefon sistemleri, bir Boeing 747’nin kontrol panelle-

rini andırıyordu. Sekreterin her türlü işi bilgisayarla yapması bekleniyor bunun yanında iyi görünmesi, kahve yapması ve konukları karşılaması isteniyordu. Bu on beş yıl süresince ortalığı bütün bu işleri aynı anda yapmayı başaran üç kollu sekreterler kaplamış olmalıydı.

Kendisine rahat bir iş ve maddi hayallerini gerçekleştirecek bir adam bulacağından emin olarak başladığı günü bir iş bile bulacağından emin olamadan kapatmış oldu. Kendi vasıflarına uygun bulabileceği tek iş, başına kâğıt bir şapka geçirip kızarmakta olan hamburger etlerini çevirmek olabilirdi.

Başını Gertie'nin direksiyonunun üzerine yasladı ve korkunç durumdan nasıl kurtulabileceğini düşünmeye başladı.

İş bulabileceği bir yer aklına gelmişti aslında.

Hayır. Bu delilikti. Hayat boyu yoksullukla karşı karşıya kalma olasılığına karşın hâlâ gururluydu. Yapmak istediği son şey gidip o aksi adamdan iş istemek olurdu.

Oh Tanrım. Bunu gerçekten aklından geçiriyor muydu?

Evet. Geçiriyordu. En azından bu üstesinden gelebileceğini bildiği bir işti. Ofiste çalışan sadece birkaç kişi olduğuna göre çok fazla telefon gelmiyor olmalıydı ve fotokopi makinesi de sanki 80'li yıllardan fırlayıp gelmiş gibiydi. Patronun bir karakter nakline ihtiyacı vardı ancak belki zamanın çoğunu ofis dışında kendisi gibi yoksul ve şansı kötüye dönmüş insanların arabalarını çalmakla geçiriyordu ve böylece onu sıkça görmesine gerek kalmazdı.

Bu, onun için sadece sorununa çözüm getirebilecek yollardan biri değildi. Şu anda sorununa bulabileceği tek çözüm gibi görünüyordu. Sabah erken saatte gidip John Stark'ı ziyaret edecekti ve işi alana kadar oradan ayrılmayacaktı.

Bölüm 7

Ertesi sabah saat sekizde John ofisin deposunda, artık buhar olup uçtuğunu düşünmeye başladığı bir dosyayı aramakla meşguldü. Depodaki her kutunun içine bakmış ancak bulamamıştı. Burada o kadar çok eleman çalıştırmıştı ki —işe yaramayan, hem geçici hem kalıcı— dosyalama sistemi berbat bir hal almıştı. Nefretle, aradığı dosyayı bulamadan elindeki kutuyu da yerine koydu. Böylesine gereksiz bir iş için harcadığı zamanda, ona para getirecek olan haciz işleriyle ilgilenbilirdi.

Kahvesini alıp depodan çıktığında sekreter koltuğunda bir kadının oturmuş Tony'yle sohbet ettiğini görünce şaşırdı. Hemen o an kadının kim olduğunu ve bugünün berbat geçeceğini anladı.

Dün okuduğu bir yazıda karısı Darcy McDaniel'ı meteliksiz bırakıp kaçmakla kalmayıp patronunu da dolandırarak yurt dışına kaçan adamdan söz ediliyordu. John bu kadının sonradan suçluya dönüşen bir adamla evlenmiş olmasına şaşırmıştı ancak adamın eli yedi yaşında olması daha da şaşırtıcıydı. Babası yaşında bir adamla evlenmiş olmasının yanı sıra on dört yıldır çalışmıyor olduğunu bilmek bu kadın hakkında ona çok şey söylüyordu ve bunların hiçbirini iyi şeyler değildi.

“Burada ne işin var?” diye sordu.

Darcy yavaşça başını çevirip ona baktı. “Fikrimi değiştirdim.”

“Ne?”

“İş teklifini kabul ediyorum.”

John şaşkın bir halde kadına baktı. “Ben sana iş teklif etmedim.”

Tony, John'a döndü. "Aa... Evet, sanırım ettin."

"Hayır etmedim."

"Evet, ettin. Bu işi kıvıracabileceğini söylediğinde sen de ona 'o zaman iş senin,' dedin."

"Sence ciddi söylemiş olabilir miyim? Ben ciddi değildim!"

"Sanırım, iş teklifleri söz konusu olduğunda sözünden dönmemen gerektiğiyle ilgili bazı yasalar var."

"Bu saçmalık."

Tony, *Hey, dostum, eğer hapse girmek istiyorsan, o senin hileceğin iş, dercesine ellerini kaldırdı.*

John, Darcy'ye döndü. "Burada çalışmayacaksın."

"Neden olmasın?"

"Bunu yanıtlamak zorunda değilim."

"Yani bu sabah gelen kadını mı işe alacaksın?" diye sordu Tony. "Hani şu, hafta içi bir gün şartlı tahliye memurunu görmek için izin isteyen kadını mı? Ya şu referanslarını görene kadar işe uygun gördüğün kadını mı?" Darcy'ye döndü. "Bir gün işe silahla gitmiş ve fotokopi makinesini vurmuş."

"Benim kötü referanslarım yok," dedi Darcy.

"Eminim senin *hiç* referansın yoktur," dedi John.

Kadın tatlı tatlı gülümsedi. "Bu da onların kötü olamayacakları anlamına geliyor."

"Evliyken çalışmaya ihtiyacın olmadığını söylemiştin. Sen hayatında hiçbir işte çalıştın mı?"

"Elbette çalıştım. Sadece birkaç yıl."

"Birkaç derken?"

"Hadi John!" dedi Tony. "Bunun gerçekten bir önemi var mı? Şu dosya yığımına bir baksana. Burada lanet olası hiçbir şeyi bulamıyoruz. Ve ben artık telefonlara cevap vermekten bıktım."

"Hayır, bıktın çünkü o, sabah yatağından çıktığın kadınlara cevap vermekten bıktın; çünkü burada sana gelen telefonları perdeleyecek kimse yok."

"Oh, evet. Bir nedeni de bu."

"Merak etme. Bu işe el koyuyorum." Darcy bir kalem ve yapışkan bir not kâğıdı aldı ve konuşurken yazmaya başladı.

“Arayan her bir kadına... Tony’nin Guatemala’ya taşındığını... ve bir daha asla *geri* dönmeyeceğini... söyle.” Kâğıdı aldı ve telefonunun üzerine yapıştırdıktan sonra ellerini birleştirerek masaya koydu ve Tony’ye baktı.

Tony de bunun karşılığında dişlerini göstererek ona gülümsedi. “İşte ben buna çabuk öğrenmek derim.”

“Ofisime gel,” dedi John kızgınlıkla. Tony gözlerini devirerek John’un peşinden gitti. Kapıyı kapattılar ve Darcy camdan, John’un yüzünün gerildiğini ve asıldığını gördü. Kulak misafirliği konusunda bir uzmandı ancak konuştuklarının sadece yarısını anlayabiliyordu. John’un “ne zaman ne yapacağı belli değil ve “kavgacı” ve “kaçık” dediğini duydu ve “dalgın” gibi bir şey duydu ancak bu büyük olasılıkla “çılgın”dı. Sonra Tony’nin, birinin bu işi yapması gerektiğini söylediğini ve “neden o olmasın?” dediğini duydu.

John’un “sen aklını mı kaçırdın, falan filan,” dediğini, sonra da “peki, onu içeri gönder,” dediğini duydu.

Tony, John’un ofisinden çıktı. “Seni görmek istiyor.” Sonra da Darcy’ye doğru eğilip fısıldadı. “Kafasını bozmaya çalış.”

Darcy içeri girdiğinde John’u koltuğuna oturmuş ve kaşlarını bir bulldog gibi çatmış halde buldu.

“Otur,” dedi John.

Darcy oturdu.

“Dün gazetede bir yazı okudum,” dedi John. “Anlaşılan kocan sadece seni atlatmamış, çalıştığı şirketten de zimmetine üç yüz bin dolar geçirmiş. Bu konuyla ilgili bir bilgin var mı?”

Aman Tanrım. Dallas’ta bu yazıyı okumayan kalmış mıydı acaba?

“Bu durum patronu kadar beni de şaşırttı,” dedi Darcy. “Kocamın bu tür planları olduğundan haberim yoktu.”

“Yani kocanın kötü alışkanlıkları sana bulaşmadı. Benden para çalmak isteyen elemanlardan pek hoşlanmam.”

“Kumar borcunu ödemek için zimmetine para geçirmiş. Kumar oynamaktan hoşlanmam. Hayatımda piyango bileti bile almadım.”

“İyi. Piyango, parayı sokağa atmaktır. Sigara içiyor musun?”

“Hayır.”

“Uyuşturucu kullanıyor musun?”

“Elbette, hayır.”

“Amy, veritabanı ve muhasebe yönetiminin yanı sıra ka-
çanların izini takip eder. Benim onun yükünü azaltacak birine
ihtiyacım var. Biraz daktilo. Fotokopi. Dosyalama. Telefonu
cevaplama. Müşterilerimi bilgilendirme.”

“Burada çalışan başka bir kadın görmedim.”

“Yarı zamanlı çalışıyor. Kendisini üniversitedeki ders
programına göre ayarlıyor. Bu iş tanımına göre işin üstesin-
den gelebileceğini düşünüyor musun?”

“Elbette.”

“Kalantorundan ayak takımına her tür insanla baş etmen
gerekecek. Bunu becerebilir misin?”

Kalantor mu? Her şeye rağmen belki burada zengin erkek
avlamak için bir şans doğabilir. Hayır. Dur. Büyük olasılıkla
eski kalantor demek istedi herhalde; yoksa parasını ödeyebil-
selerdi arabalarına el konmazdı. Yani elde kaldı ayak takımı.

Ah, şahane.

“Elbette,” dedi John’a. “İnsanlarla aram iyidir.”

“Geçen gün buraya elindeki silahı sallayarak bir çocuk
geldi ve benden arabasını geri vermemi istedi. Böyle bir şey
olduğunda sen ne yaparsın?”

“Sen ne yaptın?”

“Silahını elinden düşürdüm, yüzüstü yere yatırdım ve po-
lis çağırdım.”

“Şey, sanırım ben elindeki silahı tatlı dile alırdım.”

“Bu konuda sana bol şans dilerim.”

Darcy gülümsedi. “Kadının gücünü asla küçümseme.”

“Hı-hı. Alfabeyi say.”

“Ne?”

“Şarkı söylemeden.”

Bu adam bir kaçıktı. Darcy, A’dan Z’ye alfabeyi saydı.
Bu John’un hoşuna gitmişti. Belli oluyordu.

“Hiçbir vasfın yok,” dedi John. “Hiçbir referansın yok.

Şimdiye kadar yaptığın tek şey beni rahatsız etmektir. Seni işe almam için hiçbir sebep yok. Bunu neden yapmam gerektiğini bana söyle.”

“Tony alman gerektiğini düşünüyor.”

“Tony seksi olduğunu düşündüğü her kadını işe almam gerektiğini düşünüyor.”

Muzipçe güldü. “Ama bu senin asla önem vermediğin bir şey.”

“Benim yürütmem gereken bir işim var.”

“O zaman Tony haklıymış.” Kollarını birleştirerek John’un masasının üzerine koydu ve ateşli gözlerle ona baktı. “Sadece iş düşünüyorsun, başka bir şeyden zevk almıyorsun.”

“Şu anda işimi olabildiğince sorunsuz bir şekilde devam ettirmek hayatımdaki en büyük zevk benim için.”

“Çok yazık,” dedi kadın, tahrik edici bir şekilde gülümseyerek. “Neler kaçırdığının farkında bile değilsin.”

“O zaman bir şey kaçırmıyorumdur, değil mi?”

“Benim başka vasıflarım da var. Ama bunlar özgeçmişimde yer almıyor.”

John arkasına yaslandı ve ona dikkatle baktı. “Oh, gerçekten mi?”

Tamam. Artık adamı oltaya getirmişti. Olayın fiziksel boyutuna girmeden sözcükler üzerinde oynayarak ön sevişme konusunda çok iyiydi ve bu adam bir istisna olmayacaktı.

“Biliyorum, aramızda pek de hoş şeyler yaşanmadı,” dedi adama, “ama eninde sonunda *çok* iyi anlaşacağımıza eminim.”

“Oh, öyle mi?”

“Elbette. Sen değil misin?”

Gözleri kadının göğüslerine kaydığı anda vasıfsız olmasının pek de önemli olmadığı konusunda iyice umutlandı Darcy. Sonra adam gözlerini yeniden kadınınkilere dikti. “Bunu, neler kaybettiğimi bana göstereceksin, diye algılıyorum.”

Kadının kalbi hızla çarpmaya başladı. Adam oyunu kuralına göre oynamıyordu. Ne de olsa sözcükler üzerinde oynayıp, imalarla devam edip ve hiçbir yere varmamaları gerekiyordu.

Kadın gözlerini kaçırmadan ona bakmaya devam etti. “Kimse gelecekte neler olabileceğini bilemez, değil mi?”

“Bu işi sana verirsem günün birinde benimle sevişecekmişsin gibi görünüyorsun. Bu doğru mu?”

Darcy neredeyse küçük dilini yutuyordu. Bu, onun düşünmesini istediği şeydi elbette ancak bunu dile getirmesini beklemiyordu. Ve bunun gerçekleşeceğini de asla ummuyordu.

“Ah... Dedğim gibi, gelecekte her şey olabilir.”

“Üzgünüm. Kredi vermiyorum. Bana borçluysan şimdi ödemelisin.”

Darcy yavaş yavaş endişelenmeye başlamıştı. “Bu işi almamın seninle sevişmeme bağlı olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?”

“Ya, öyleyse?”

“Bu konuda engelleyici bir yasa olmalı.”

“Şöyle dedi, böyle dedi, ifadeleriyle kimse suçlanamaz.”

“Bu kimin ifade verdiği göre değişir.”

“Üzgünüm, Darcy. Mahkemede benim karşımda hiç şansın olmaz.”

“Ah, öyle mi? Bunu sana söyleten şey nedir?”

“Mahkemelerde geçirdiğim on sekiz yıllık bir deneyimim var.”

“Ne?”

“Eskiden polistim.”

Darcy zar zor yutkundu. Polis mi?

Adam yavaşça koltuğundan kalktı, her zamanki gibi cüsesiyle insanın gözünü korkutuyordu. Şimdi artık on sekiz yıl boyunca silahlı dolaşmış olduğunu öğrenince durum iyice tehlikeye girmişti. Ofisiyle dış ofis arasındaki cama yürüdü ve perdeleri kapattı. Ofisin dışı açılan penceresine gitti ve onun perdelerini de kapattı. Ve sonra kadına döndü.

“Ayağa kalk.”

Kadın iyice endişelenmeye başlamıştı. “Ben böyle rahatım, teşekkürler.”

“Benimle çalışmanın bir kuralı da her zaman patronun kim olduğunu hatırlamaktır.”

Kadın başını kaldırdı, ona sahip olmasına izin vermemek konusunda kararlıydı. Adam bu konuda ciddi olamazdı ve onun geri adım atışını izlemek çok eğlenceli olacaktı.

Ayağa kalktı. İçinde duyduğu, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmak isteğine karşı direndi. Zoraki gülümsedi. “Tony perdelerin ardında neler olduğunu merak etmeyecek mi?”

“Merak etmesine gerek yok. Nasıl olsa öğrenecek.”

“Demek bu, birini işe almak için her zaman yaptığı bir şey.”

“Hayır. Fakat şu anda büyük olasılıkla kulağını kapıya dayamış olduğu için perdelerin ardında neler olduğunu öğrenecektir.”

Kadına doğru ilerledi ve devasa bedeni, geniş göğsü ve her zamanki öfkeli ifadesiyle gelip kadının önünde durdu. Kadın kendiliğinden geri adım attı. Arkasında adamın çalışma masası olduğu için kapana sıkışmıştı. O kadar yakın duruyordu ki, Darcy onun bedeninden yayılan ısıyı hissetti ve aniden her zaman ateşli, ter içinde ve kaba bir şekilde sevişmenin hayalini kurduğunu hatırladı. Ve John Stark onunla bu şekilde sevişebilecek bir erkekti.

Ancak burada değil. Ve şimdi değil. Hatta asla. Hayallerinde erkekler onun istediklerini yaparlardı. Ancak gerçek tamamen farklı bir şeydi.

“Erkeklerin çoğu işe çiçek ve mum ışığıyla başlar.”

“Kadınların çoğu da sırf işi almak için patronlarla sevişmez.”

“Belki bunu başka zaman yapmalıyız.”

“Hayır. Ya şimdi ya asla.

Endişelenme. Blöf yapıyor. Dayan.

John parmak ucuyla Darcy’nin boynuna dokundu; sonra parmağını aşağıya, Darcy’nin eteğinin ilk düğmesine kadar indirdi. Darcy gözlerini kapadı ve hızlı hızlı nefes almaya başladı. John’un bedeninin çok az bir bölümü, Darcy’nin bedeninin çok az bir bölümüne dokunuyordu. Peki, o zaman Darcy’nin bedeni neden ateşler içindeydi?

“Neyin var?” diye sordu John.

Darcy gözlerini açtı. “Yok. Yok bir şey.”

“Ama kesinlikle burada yapmak istemiyor gibisin.”

“Kesinlikle istemiyorum.”

John parmağını düğmenin çevresinden dolaştırdı, niyetinin anlaşılmasını istiyordu; o ânı o kadar uzattı ki Darcy artık dengesini korumakta zorlanıyordu. Çoğu erkeğin, kadınların durumu kontrol altına almak adına yararlanabileceği zaafı olurdu; ancak Darcy bu adamın doğduğu andan itibaren herhangi bir zaafı olmadığını anlayabiliyordu. Kendisini aslan tarafından köşeye sıkıştırılmış bir ceylan gibi hissediyordu —istediği an ceylanı yere indirebilecek kadar büyük ve otoriter bir aslan.

Deneyimli bir hareketle düğmeyi açtı John.

Darcy elinin içiyle adamın göğsüne vurdu ve onu geri itti. “Bu konuda ciddi olamazsın! Ne türde bir adam vereceği iş karşılığında sevişmek ister?”

“Benim sevişmek gibi bir isteğim olduğunu hatırlamıyorum. Fakat senin bana kendini sunduğunu hatırlıyorum.”

“Ben kendimi sunmuyorum! Ben seninle herhangi bir şey yapmak istemiyorum! İşini alıp bir tarafına sokabilirsin!”

“Öyle mi?”

“Evet. Aynen öyle!”

“O zaman işe alındın.”

Darcy donup kaldı. “Ne dedin?”

“Bilgin olsun diye söylüyorum,” dedi John, “şimdiye kadar asla yatay pozisyonda iş görüşmesi yapmadım ve asla yapamayacağım. Ve sen de bunu yapan bir adam için asla çalışma yoksa boğazına kadar pisliğin içine batarsın. Zaten istediklerini elde etmek adına cinsel cazibeni kullanmak için yaşlısın. O beyninin tozunu alıp bir an önce kullanmaya başlamalısın.”

Darcy şaşkına dönmüştü. “Sen benim kaç yaşında olduğumu sanıyorsun?”

“Kırk.”

“Ben kırk yaşında *değilim*.”

“En azından çok ama çok yakınsın.”

Bu doğrudu. Gerçekten kırk yaşında gibi gösteriyordu.

Botoksları bozulmaya başlamıştı.

Darcy kusacak gibi hissetti. Sadece küçük Scotty değil, John da onun yaşını gösterdiğini düşünüyorsa... Oh, Tanrım. Bedeni dünyaya bir onarım sigortasıyla gelmemiştir ve onarım masrafları pek ucuz olmayacaktı.

Bu da onun gerçekten bir işe ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu.

“Sana bir hafta deneme süresi veriyorum,” dedi John. “Eğer işi kıvrıabilirsen, iş senindir. Ola ki her şeyi berbat edersen de, seni buradan atarım.” Sonra vereceği aylık rakamı söyledi, bu onun Noel’de kuaförünün çırağına verdiği bahşış kadardı. “Pazartesi sabah saat sekizde burada ol.”

Hâlâ gelişen olayların şaşkınlığı içinde olsa da Darcy kontrolü elinde tutmak istiyordu. Diktatör erkeklerden hiçbir zaman hoşlanmamıştı ve bu adam da onlardan biriydi. Bir şeylere itiraz etmek istiyordu. Herhangi bir şeye. Onun önüne ittiği her şeyi kabul edecek kadınlardan biri olmadığını göstermek istiyordu.

Başını kaldırdı. “Teklifini kabul ettiğimi söylemedim. Belki şartları beğenmedim.”

“Yani bana işi istemediğini mi söylüyorsun?”

Darcy dişlerini sıktı. Bundan nefret ediyordu. *Nefret*. “Hayır, işi istiyorum ama—”

“O zaman pazartesi görüşürüz.”

John masasının arkasındaki koltuğuna oturdu, bir dosya açtı ve okumaya başladı. Sanki kadın odada değilmiş gibi, sanki bu kadınla sevişmek aklına gelecek en son şeymiş gibi davranıyordu. Darcy’yi en çok rahatsız eden şey de buydu. Onun bir erkeği istememesi, o erkeğin de onu istememesini dilediği anlamına gelmiyordu.

Hayır. Bu düşünceyi kafasından çıkarmalıydı. John tam anlamıyla işçi sınıfından geliyordu ve çek defteri Darcy’nin amaçlarına ulaşması için fazla hafıftı. Eğer yeniden yukarılara çıkmak istiyorsa, yapmaması gereken tek şey işçi sınıfından kaba bir adamla birlikte olarak standartlarını düşürmektir.

Çantasını aldı ve adamın ofisinden çıktı. Tony, kapalı kapılar ardından ne olduğunu merak etmiş olduğunu gösterir-

cesine ortalıkta boş boş dolaşıyordu. Darcy kendisini pelte gibi hissediyor ve yanaklarının fazla kızarmamış olmasını umuyordu.

“Ee?” diye sordu Tony.

Darcy zafer kazanmışçasına gülümsedi. “Pazartesi sabah sekizde görüşürüz.”

Tony sırtıttı. “John’un bu fırsatı kaçırmayacağını biliyordum.”

Adama göz kırptı ve binadan çıktı.

Erkekler genellikle kolay insanlardı. Yapması gereken tek şey onların dikkatini çekmekti. Bu onların gelecekteki olasılıkları görmelerini sağlardı ve kısa sürede onun istediği her şeyi vermeye hazır olurlardı. Peki ama bu John’un nesi vardı? Onunla sevişmeyi reddedince kendisini işe almıştı. Bu adamın nesi vardı böyle?

Bunun tek anlamı kendisinin henüz anlayamadığı gizli bir düşünce olabilirdi; bu nedenle dikkatli olmalıydı. Şimdiye kadar parmağında oynatamayacağı bir adamla hiç tanışmamıştı ancak bu adamı istediği kıvama getirmek için fazla mesai harcaması gerekecekti.

Bölüm 8

Darcy pazartesi sabahı Lone Star'a geldiğinde John her zamanki heybeti ve otoriter havasıyla ofisinden çıkıyordu. Onu masanın önünde nasıl sıkıştırdığını hatırlamadan edemedi. Bunun yalnızca düşüncesi bile kanını kaynatmaya yetmişti. Eğer yeniden düğmesine uzanıp onu açmaya kalkarsa bu defa eriyip yere yığılırdı.

Fakat neden? Hoşlandığı erkek tiplerinden değildi, emir veren otoriter adamlar ona göre değildi. Çıktığı kadınlara da farklı davranmadığından emindi. Ona hayatı boyunca hiç gülüp gülmediğini sormak isterdi. Yoksa gülme kaslarının yapısı mı bozulmuştu? Ancak patronla didişmenin yeni işi için iyi bir başlangıç olmayacağını düşündü.

“Gerçekten de geldin,” dedi John.

“Gelmeyeceğimi mi sanmıştın?”

“Evet. Gelmeyeceğini sanmıştım.”

“Bana bu kadar güvendiğin için teşekkür ederim. Sanırım bu benim masam.”

Çantasını koydu ve bir kadının ofise girmekte olduğunu gördü. Otuz yaşlarında, bir altmış boylarındaydı ve burnunun üzerindeki çiller ona sıcak ve samimi bir hava veriyordu. Darcy'ye kocaman gülümsedi ve elini uzattı.

“Merhaba, ben Amy.”

Darcy onun elini sıktı. “Ben de Darcy.”

“Amy sana işi anlatacak,” dedi John. “O ne derse doğrudur.” Amy'ye döndü. “Tahoe'nun peşinde olacağım. Birkaç saat içinde dönerim.”

Bunu söyledikten sonra anahtarlarını alıp kapıyı çarparak

ofisten çıktı.

Amy gülümsedi. "John her zaman böyle değildir ama genellikle aksidir."

Harika.

Sonraki bir saat içinde Amy, Darcy'ye haciz işlerinin nasıl yürüdüğünü anlattı. Ona el koydukları araçların durum raporlarını ve envanter kayıtlarını gösterdi ve genel bir müşteri veritabanıyla ilgili bilgi verdi.

"Şu anda bir sürü işle ben ilgileniyorum, ama zamanla bunun çoğunu kendi üzerine alabilirsin. Genellikle kaçanları takip ediyorum. Böylece John ve Tony araçları bulabiliyorlar. Bu iş genellikle çok basit fakat insanlar araçlarına haciz geleceğini öğrendiklerinde bazen araçlarını gizlemek için tuhaf şeyler yapıyorlar."

Darcy'nin buna hiç kuşkusu yoktu. Eğer John o gece o kadar çabuk geri dönmeseydi Mercedes Roaster'ını kolayca gizleyebilirdi.

Sonra Amy ona hacze gittiklerinde John ve Tony'nin başına gelen birkaç komik hikâye anlattı.

"Elbette," dedi Amy, "en komiği John'un el koymaya çalıştığı Mercedes'le ilgili olan. Kadının bir onu kandırılmış ve arabanın anahtarıyla kaçmış. Düşünebiliyor musun?"

Amy'nin yüzünü kaplayan o gülüşten, bu kadının kim olduğunu bildiği anlaşılıyordu. Darcy utançla gözlerini kapattı. "John'un bunu sana anlattığına inanamıyorum."

"O anlatmadı. Tony anlattı. John bir milyon yıl geçse de bir kadının onu kandırdığını anlatmaz."

"Çok çaresizdim, Amy. Gerçekten. O arabadan başka hiçbir şeyim kalmamıştı ve—"

"Endişelenme," dedi Amy, gülüşü iyice yüzüne yayılmıştı. "Uzun zamandır böyle gülmemiştin."

Darcy bu kadını giderek sevmeye başlamıştı.

"Neden bugün dosyalara ve veritabanı sistemine biraz göz atmıyorsun? Daha sonra yabancılık çekmezsin," dedi Amy. "Bu öğleden sonra dersim var; fakat yarın sabah bütün sorularını yanıtlayabilirim."

Sabahın geri kalan bölümünde, Darcy bilgisayarı kurca-

ladı ve dosyalara göz gezdirdi. Bu dosyalarda kimlerin isimleri geçmiyordu ki? El konulan en pahalı araba sadece kendisinininki değildi. Ona göre zengin insanlar her zaman zengindi ve bu nedenle faturalarım ödeyebilirlerdi. İnsanlara dışarıdan bakıldığında kimlerin boğazına kadar borç batağında olduğunu söylemek zordu. Warren gibi.

Bir dakika. Bu da neydi?

Yığının içinden bir dosya çıkardı. Larry Howard mı? Gail'in eski kocası mı? Elbette değildir. Plano kadar büyük bir şehirde kim bilir kaç tane Larry Howard vardır. Ancak sayfanın tamamını okuyunca izlemeye alınan arabanın kırmızı 1968 model bir Corvette olduğunu gördü.

Acaba Gail eski kocasının araba kredisini geri ödeyemediğini biliyor muydu? Ucuz fahişelerle kendisini aldattıktan sonra onun sadece manevi olarak değil aynı zamanda maddi olarak da yetersiz olduğunu öğrenmesi Gail'in hoşuna gidebilirdi. Darcy başka hangi arkadaşlarının ya da tanıdıklarının bu tefeci adamın kurbanı olduğunu merak etti.

Daha sonra, fatura raporlarını dosyalarken ilginç bir şey daha keşfetti. John'un Mercedes'e el koyması ona beş yüz dolar kazandırmıştı. Birkaç hafta önce bu miktar kendisi için fazla değildi ancak şimdi bir servet gibi görünüyordu; özellikle de John'un ona vereceği maaşı düşündüğünde. John'un bu isteği karşısında kafasını koparmayacağına emin olduğu bir gün maaşına zam isteyecekti.

Sabah çabucak geçmişti ve öğle saatlerinde Amy masasına geri döndü.

"Öğle yemeği vakti," dedi. "Dışarı çıkmak ister misin?"

Ne yazık ki, Darcy için artık yemeğe çıkmak diye bir şey yoktu. İşe yemek götürmek alt sınıfın yapacağı türden bir şeydi ancak en azından şimdilik cebinden para çıkmasından ailesinin dolabından yiyecek çıkması iyiydi.

"Ah... Hayır. Ben evden bir şeyler getirdim."

"Taco Hut'a iki kişilik bir kuponum var," dedi Amy. "Paylaşabiliriz ve böylece Neato Burrito'ları yarı fiyatına almış oluruz. Yemeğini dolaba koy, yarın yersin."

Peki. Aslında Taco Hut'a gitmek yemeğe çıkmak sayıl-

mazdı. Öyle bir yerde yemek yemek hayatta kalmak için insanın midesini abur cubur şeylerle doldurması anlamına geliyordu. Ancak itiraf etmeliydi ki, yarı fiyatına herhangi bir şey almak bugünlerde onun kesinlikle ilgisini çekiyordu.

On dakika sonra, Taco Hut'un kapısından içeri girdiler. Bir narkoleptiği² bile uyanık tutabilecek mor, mavi ve turuncunun hâkim olduğu dekor tam da Darcy'nin tahmin ettiği gibiydi. Üretim bandına ürünü yerleştirir gibi tepsilere yemekleri dizen bir lise öğrencisine Neato Burrito siparişi verdiler. Darcy kendi yemeğinin kâğıdını açtığına gördüğü manzara öyle kötüydü ki neredeyse yeniden sarıp kapatacaktı. Ancak açlığı bunu yapmasına engel oldu.

Bir ısıklık aldı ve hissettiği şeye inanamıyordu. İlk lokmada lezzetine bayıldı.

Güneybatı'nın mutfağını sunan beş yıldızlı restoranlara gitmişti daha önce; ancak onların bile başlangıç yemekleri bu kadar lezzetli değildi. Bu nasıl olabilirdi? Bir buçuk dolarlık yemek nasıl bu kadar lezzetli olabiliyordu? Elbette bu şimdiye kadar gördüğü en iyi sunum değildi ancak parasının karşılığını fazlasıyla almak bugünlerde onu yüzünü güldürüyordu.

"Dikkatimi çekti," dedi Amy. "O taktığın muhteşem bir yüzük."

"Teşekkür ederim."

"Demek evlisin?"

"Aslında değilim. Boşanıyorum."

Bu da ona en kısa zamanda bir boşanma avukatı tutması ve kocasının artık yurt dışına kaçtığını kabul etmesi gerektiğini hatırlattı. Nerede olduğunu bilmediği bir adamdan nasıl boşanacaktı ki?

"Üzüldüm," dedi Amy, kafası karışık bir şekilde yüzüğe bakmaya devam etti.

"John sana söylememiş olmalı," dedi Darcy.

"Neyi?"

"Neden bir tefecide sekreter olarak çalıştığımı ve Taco Hut'ta öğle yemeği yediğimi?"

"Hayır. Söylemedi."

2 Narkolepsi: gün içinde istem dışı geçirilen uyku atakları.

Darcy içini Amy'ye neden döktüğünü anlayamadı ancak bu kız ona diğerlerinden çok daha içten görünüyordu. Darcy çantasındaki, korkunç hikâyesini anlatan dergiyi Amy'ye verdi. Ona tatilden döndükten sonra kocasının bir suçlu olduğunu öğrendiğini anlatınca Amy'nin ağzı açık kaldı.

"Aa... Yazık sana!" dedi Amy. "Bunu sana nasıl yapabilir?"

"Ben de soruyorum bu soruyu kendime."

"John'un seni işe aldığına sevindim. Senin için iyi olacak ve tabii onun için de iyi olacak."

Darcy başını salladı. "Onun böyle hissettiğini hiç sanmıyorum."

"Ama öyle hissetmeli. Sonunda beyni çalışan bir sekreterimiz oldu. Son zamanlarda gelenlerin kafalarının o bölümü pek çalışmıyordu."

"Peki, onları neden işe aldı?"

"İyi eleman bulmak zordur. Haciz işleriyle ilgilenmeleri için birkaç ay önce iki kişi işe almıştı ama hiçbir işe yaramadılar. Bir tanesi tembelin tekiydi. Ofisten çıkmaya bile üşeniyordu. Diğerisi ise ilk maaş çekini aldı ve bir diğerini hak etmek için geri dönmedi. Tahmin edersin ki bu John'u çok sinirlendirdi. İşler şu anda iyi durumda bu yüzden onları kullanabilecek iyi elemanlar bulursa bir, belki de iki çekici daha almak istiyor."

Darcy *Bruttosunu* masaya bıraktı. "Amy? Sana bir şey sorabilir miyim? Özel."

"Tabii."

Ona biraz daha yaklaştı ve fısıldayarak konuştu. "John gibi bir adamla nasıl başa çıkıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Onunla çalışmak çok zor değil mi? Demek istediğim, her zaman aksi. Asla gülmüyor. Tıpkı bir üçüncü dünya diktatörü gibi çevresindekilere emirler yağdırıyor. Hiç rahatladığı oluyor mu?"

Amy güldü. "Aslında, pek sık değil. Ve çok uzun zamandır böyle."

"Şey, benim pek fazla seçeneğim yok ama senin yerinde

olsam başka bir iş bulurdum.”

Amy daha da fazla gülmeye başladı. “Sanırım, John sana söylemedi.”

“Neyi söylemedi?”

“Soyadımı.

“Ne?”

“Amy Stark.”

Darcy donup kaldı.

“Ben John’un kız kardeşiyim.”

Darcy arkasına yaslandı, şaşkınlık içindeydi. John’un kız kardeşi mi? Bu, neşeli sözcüğünün tam karşılığı olan kadın mı? Gerçekten de o çileden çıkaran adamla aynı geni mi taşıyordu?

Darcy daha sonra, John’la ilgili söylediklerini hatırladı. Gözlerini kapattı ve kızın bunları ona yetiştirmemesi için dua etti.

“Amy, ben *çok* özür dilerim. John hakkında öyle konuşmamalıydım. Neden böyle yaptığımı—”

“Özür dilemene gerek yok,” dedi. “Sen sadece gerçekleri söyledin.”

“Peki, neden onunla çalışıyorsun?”

Amy güldü. “Dışarıdan gördüklerinin seni yanıltmasına izin verme. John’un kafasından senin tahmin edemeyeceğin şeyler geçer. Bunu yakın zamanda keşfedersin. Havlayan köpek ısırmaz, bunu sakın unutma.”

Darcy onun ısırdığını hayal bile edemiyordu.

O öğleden sonra, Amy derse gitti; ardından John ofise geldi. Merhabaya benzer bir şeyler mırıldanarak yanından geçti ve ofisine girip kapıyı kapattı. Bu iyi bir şeydi. Eğer konuşmazlarsa, kavgı da edemezlerdi.

Birkaç dakika sonra FedEx’in bir elemanı ofise geldi. Darcy’yi selamladı ve getirdiği zarf için imza atmasını istedi. Darcy imza attı, zarfın John’a geldiğini sanıyordu; ama öyle değildi.

Gönderenin adını görmüştü. Jeremy Bridges.

Kurye ofisten çıkınca Darcy zarfı yırtarak açtı, içinde ne olduğunu deliler gibi merak ediyordu.

Starbucks hediye çeki mi?

El yazıyla yazılmış bir kart ilişitirilmişti. *Sohbetimizden çok memnun kaldım. Bir kahve de benim için iç. Jeremy.*

Önce kafası karıştı. Sonra ona, Warren onu beş parasız bırakıp gittiğinden beri bir kahve alacak kadar parası olmadığını söylediğini hatırladı. İşte, Jeremy ona ısmarlıyordu.

Kaşlarını çattı. Büyük olasılıkla tek bir kahveydi. Bu büyük olasılıkla dört dolarlık bir kahve için hediye çekiymiş. Ve elbette sohbetlerinden memnun kalmıştı. O tam da insanları küçük düşürerek eğlenen adamlardandı.

Pislik.

Darcy çeki kenara koydu. Ancak birkaç dakika sonra meraklandı.

Çeki elinde evirip çevirdi ve 800'li bir telefon numarası gördü. Numarayı aradı ve karşısına müşteri hizmetleri temsilcisi çıktı. Çekin üzerindeki numarayı verdi ve değerini sordu.

Klavyenin tıkırtılarını duyuyordu. Sonra... Sessizlik.

"Alo?" dedi Darcy.

"Bir dakika," dedi adam. "Bu doğru olamaz." Yine klavyeden tıkırtılar duydu. Ve adam sonunda konuştu.

"Bin dolar."

Darcy neredeyse telefonu elinden düşürüyordu. "Bin dolar mı dediniz?"

"Evet."

"Bir, sıfır, sıfır, sıfır gibi mi?"

"Evet, efendim."

"Ah... Teşekkür ederim," dedi ve telefonu kapattı. Jeremy Bridges *aklı* mı yitirmişti?

Evet. Starbucks kahvesi içmek istiyordu. Mümkünse her gün. Ancak artık elinde hiçbir şey kalmamışken bu, günlük kahve dozu yerine kendisine giysi ve arabasına benzin almayı tercih ederdi.

Yeniden müşteri temsilcisini aradı.

"Evet, efendim?"

"Ben az önce konuştuğunuz bin dolarlık çeki olan kadını. Bu çekin karşılığını nakit olarak almam mümkün mü?"

“Oh, evet, efendim.”

Darcy heyecanlandı. *Piyango!*

“Çekinizle birlikte faturanızı alıp herhangi bir şubemize gidin, çekin üzerinde kalan miktarı size seve seve ödeyeceklerdir.”

Hevesi kursağında kalmıştı.

“Faturayı getirmem mi gerekiyor?”

“Korkarım, öyle.”

“Fakat bu bir hediye çeki. Hediyeği veren kişi neden faturasını da beraberinde versin ki?”

“Üzgünüm. Kurallar böyle.”

Lanet olsun.

Adama teşekkür edip telefonu kapattı. Bridges ona bunu nasıl yapabiliyordu? Ne kadar parasız olduğunu bilmiyor muydu?

Belki de bilmiyordu. Belki ona durumunu yeterince açık bir şekilde anlatamamıştı. Belki de gerçekten beş parasız bir şekilde ortada kaldığını tam olarak bilmiyordu. Eğer daha kullanışlı şeylere ihtiyacı olduğunu bilseydi halini anlar ve faturayı ona verirdi.

Faturayı atmamış olmasını umuyordu.

Hayır. Olumlu düşün.

Çantasını karıştırdı ve onun verdiği kartviziti buldu. Üzerindeki numarayı çevirdi. Bunun cep telefonunun numarası olduğunu söylemişti.

“Jeremy Bridges.”

Darcy tüm dikkatini topladı. Bu gerçekten de onun cep telefonuydu. Ve gerçekten de kendisi cevap vermişti.

“İım... Merhaba, Jeremy. Ben Darcy McDaniel.”

“Darcy! Sesini duymak çok güzel.”

Nasıl vedalaştıkları düşünülürse sesi oldukça neşeli geliyordu. Ve yine ona bin dolarlık bir çek gönderdiğine göre tartışmaları yüzünden onun tarafında bir kırgınlık yoktu. Belki de bu iş sandığından kolay olacaktı.

“Ben şey için aramıştım...hediye çekini aldım, bu yaptığın çok güzel bir hareket ama ben—”

“Hayır. Faturayı alamazsın.”

Darcy'nin ağızı açıldı. "Ne?"

"Faturayı alamazsın dedim."

"Oh... Ben faturayı istemiyorum ki?"

"Elbette, istiyorsun. Çeki paraya çevirmek istiyorsun."

"Hayır. Gerçekten. İstemiyorum."

"Peki, ne istiyorsun?"

Bir şeyler söylemek için ağızını açtı ama aradan birkaç saniye geçmesine rağmen hâlâ kapatamamıştı. Bu aniden gelen suçlama onu öylesine şaşırtmıştı ki ne cevap vereceğini düşünemiyordu bile.

Sonra sinirlendi.

"Sen *pislik* herifin tekisin," dedi. "Benim için bin dolar harcıyorsun ve ben bununla sadece *kahve* alabiliyorum."

"Kahveden daha fazlasını alırsın. Onların kurabiyeleri de var. Ve pastaları da. Ve sanıyorum bazı şubeleri sandviç de yapmaya başlamış."

"Ne demek istediğimi biliyorsun!"

"Hey, bence bu çok aptalca. Sen bana Starbucks'a bile gidemediğini söylememiş miydin?"

"Ben sana aynı zamanda berbat bir araba kullandığımı ve ailemin taşınabilir evinde yaşadığımı da söylemiştim. Bin dolar bu sorunların büyük bir bölümünü çözmeye yeter."

"Peki, Darcy. Ben sana bir araba hediye etsem ne olur? Ya da bir apartman dairesi kiralasam?"

"Daha saygın bir araba kullanmış olurum ve daha düzgün bir evde yaşamış olurum."

"Peki, kişisel olarak nasıl yükselmeyi düşünüyorsun?"

Bu adam tamamen aklını mı yitirmiş? "Sana bir haberim var, Bridges. 'Yapılacak İşler' listemde kişisel olarak yükselmek en alt sırada duruyor."

"Bundan eminim. Ve sanırım birinci sırada kaybettiğin lüksü geri almak vardır. Kahvenin tadını çıkar, Darcy."

Çat.

Darcy telefonu kendinden uzaklaştırdı ve uzun süre aptal aptal ona baktı, nihayet derin bir iç çekip ahizeyi yerine koydu. Adam onunla açık ve basit bir şekilde oyuncak gibi oynuyordu. Bunun tek açıklaması buydu. Aslında ona yardım

etmek istemiyordu. Bunun yerine, suda bata çıka yüzmesini ve önüne attığı oyuncaklarla kafasını suyun üzerine çıkarmasını izlemek istiyordu. Fakat arabasına benzin koyamadıkça dört dolarlık kahve içmesinin ne anlamı olurdu ki?

John'un ofisinin kapısı açıldı ve adam kafasını dışarı çıkardı. "Telefondaydım. Kurye ne getirdi?"

"Kurye senin için gelmemiş," dedi. "Benim için gelmiş."

John ofisinden dışarı çıktı ve Darcy'nin masasının yanında durdu. "Senin için mi? Senin için kim kurye göndermiş buraya?"

Darcy önündeki zarfı kaldıramadan John onu kaptı ve göndericinin adını okudu.

"Jeremy Bridges mi?"

"Ver onu bana!"

"Bu, kocanın zimmetine geçirdiği paranın sahibi değil mi?"

Darcy duraksadı. "Evet."

John masanın üzerinde göz gezdirdi. "Sana ne göndermiş?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"Eğer sen benim çalışanımsan, ilgilendirir."

Darcy gözlerini devirdi. "Çok istiyorsan, söyleyeyim. Bana bir Starbucks hediye çeki göndermiş."

"Ha?"

"Beni duydun."

John elini kaldırdı. "Dur, bir dakika. Sen bu adamı tanıyor musun?"

"Pek değil."

"Kocan adamın parasını alıyor ve adam da sana hediye çeki gönderiyor, öyle mi?"

"O, çok hayırsever bir insan," dedi Darcy, burnunun uzamamış olmasını umuyordu. "Geçen gün beni görmeye geldi. Bana sadece Warren'ın elimden aldığı lükslerimden birini geri vermek istedi."

"Sen tamamen batmış durumdasın. Senin için daha kullanışlı bir şey veremez miymiş?"

"Zengin insanlar farklıdır, John. Jeremy gibi adamlar ön-

celiklerin neler olabileceğini düşünmezler bile. Düşündükleri tek şey lükstür.”

Bunu söylerken neredeyse boğulacaktı.

“Lüks mü?” dedi John. “Starbucks mı? Bir fincan kahve-ye hangi geri zekâlı dört dolar verir?”

“İşte bu tam da Maxwel House içen bir adamdan bekleyebileceğim bir tepki.”

“Ama güzel kahve. Ve gerçekten çok ucuz.”

“Oh, öyle mi? Şey, elimde” —hediye çekinin ucunu laka-yat bir şekilde birkaç kez masaya vurduktan sonra havaya kaldırdı ve şımarık bir şekilde gülümseyerek— “bin dolarlık bir çek varken senin ucuz kahveni ne yapayım?” dedi.

John’un gözleri fal taşı gibi açıldı. “Bin dolarlık *kahve* mi?”

Sonunda onu etkilemeyi başarmıştı. Ancak ona saygıyla bakmasını beklerken John hayal kırıklığıyla başını salladı.

“Neyin var?”

“Bu çok büyük para.”

“O cömert bir adam.”

“Cömert mi?” John ellerini Darcy’nin masasının üzerine koydu ve gözlerini ona dikti. “Sana bir şey söyleyeyim. Bir adam bir kadına bin dolarlık bir çek veriyorsa bunun karşılığında ondan bir şey bekliyor demektir. Ve sana garanti veririm ki bu ‘bir şey’ yanağına konduracağı masum bir öpücükten fazlası olacaktır. Senin gerçekten istediğin bu mu?”

“Benden bir şey istemedi.”

“Henüz istemedi.”

“Bırak da Jeremy’nin niyetinin ne olduğu konusunda ben endişeleneyim.”

“Sadece söylediğimi unutma.”

Bunu söyledikten sonra John dönüp odasına girdi ve kapıyı kapattı. Darcy’nin içinden, önündeki zımbayı kapısına fırlatmak geldi. Şimdiye kadar kendisine bu kadar çok güvenen bir adam daha tanımamıştı.

Ve onun haklı olmasından nefret ediyordu. Jeremy ne hayırsever ne de cömert biriydi. Tepeden tırnağa art niyetli bir adamdı. Ve bugün telefonu suratına kapatmış olsa da bunun

son konuşmaları olmadığını biliyordu.

Bölüm 9

Darcy'nin iş yerindeki ilk haftası fazla sorun yaşamadan geçiverdi. Word programı üzerinde kendisini daha da geliştirdi ve Amy ona raporlamaların nasıl yapıldığını öğretti. Perşembe gününe gelindiğinde 'dosyalanacaklar' yığınınan kurtulmuştu. Hafta sonu geldiğinde rahatlamıştı ve John onu işten çıkarmak için hâlâ bir bahane bulamamıştı; ancak cumartesi sabah yataktan kalktığında ofiste olmuş olmayı diledi. Babası her cumartesi olduğu gibi tamirhanesindeydi ve bu da annesiyle evde yalnız kalıp, onun hedefi olacağı anlamına geliyordu.

"Hâlâ öyle bir yerde çalıştığına inanamıyorum," dedi Lyla, paketin içindeki son sigarayı bulup yakarken. "Bu işi kabul ederken aklından ne geçiyordu?"

Darcy önündeki, içindekilerin yarısını yemiş olduğu kâseyi ileri doğru iterken, deniz kenarında bir yerlerde vakit geçirdiğini hayal ediyordu. "Sana söyledim, anne. Diğer seçenekler de insanın başını döndüren türden değildi."

"Cuma akşamı seni yemeğe çıkarmak isteyen bir genel müdürle karşılaşmadın mı?"

"1950'lerde yaşamıyoruz. Sekreterlerden bile birçok şey bekleniyor. Benim bilmediğim bir sürü şey."

"Burada gerektiği kadar kalabilirsin ancak kira olmasa da bir yığın masrafın olacak. Sadece kuaföre gitmek bile masasının yarısına mal olacak. Peki ya giysiler? Bundan sonra o çantalardan çıkardığın giyeceklerle mi idare edeceksin? Bunu hayatın boyunca yapmak korkutucu değil mi? Bu beni kesinlikle korkuturdu."

Darcy annesinin korkmadığı çok az şey olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti. Hayatına her zaman korkular hâkim olmuştu: yaşlanma korkusu, yükseklik korkusu, hayalet korkusu, nükleer savaş korkusu, on üç sayısı korkusu, tren korkusu. Ve örümcek korkusu. Örümceklerden nefret ederdi. Ne zaman bir örümcek görse kıyamet kopardı.

Ancak şu anda Darcy de itiraf etmeliydi ki, kendisinin de bazı korkuları vardı. Bu boktan, düşük maaşlı ve sonu olmayan bir işti. Buradan daha iyi bir yere sıçramak çok uzun zaman alabilirdi.

“Bir an önce kendine bir adam bulmanı öneririm,” dedi Lyla. “Ve bu defa sakın evlilik anlaşması imzalama. Böylelikle evliliğin yürümezse bu işi iyi bir miktarla bitirmiş olursun. Ve sonra yeni baştan başlarsın.”

“Aslında, anne, yeniden evlenirsem uzun sürsün isterim.”

“Tabii. İstatistikler de zaten son zamanlarda yapılan evliliklerin yarısının boşanmayla sonuçlandığını göstermiyor.”

“Babamla sen hâlâ evlisiniz.”

“Saf olma, Darcy. Baban başka bir kadın bulabilseydi beni asırlar önce terk ederdi.”

Darcy içini çekti. İşte bu tam da bir evladın duymak istediği türden bir şeydi. Yani babası daha matah bir adam olsaydı annesini çoktan bırakırdı. Annesi yeterince iyi değildi ancak babası da onun yerine başkasını bulacak kadar iyi değildi, bu da garantili bir karşılıklı mutsuzluk durumuydu.

Lyla bir anda oturduğu yerden sıçradı ve parmağını sallamaya başladı. “Pepé! Çabuk kanepeden aşağı in.”

Pepé yattığı yerden inerken Lyla, Darcy’ye döndü. “Bu terbiyesiz bir köpek. Onun iyi bir eğitmene ihtiyacı var.”

“Eğitmen için paraya ihtiyaç var.”

“O dediğinden bir zamanlar sende çok vardı ama yine de bir şey yapmadın.”

“Anne—”

“İyi ki çocuğun olmamış. Onlar da daha büyümeden bir suçlu olurlardı.” Duraksadı. “Darcy! Yine köşeye işiyor.”

Darcy elini alnına koydu. “Çünkü ona bağıırıyorsun, anne!” yüksek sesle fısıldadı. “Ona bağırıamazsın!”

“Elbette bağırırım! Burası benim evim, değil mi?”

“Ben senin bağırmaya *hakkın* olup olmadığını tartışmıyorum. Ben sadece sana—” Derin bir iç çekti. “Oh, boş ver. Ben temizlerim şimdi.”

“Ben karşı sokaktaki Roxanne’a gidiyorum. Onun köpeği haliya işemiyor.”

“Çünkü kadın onu arka bahçeye bağlıyor.”

“Bu da köpeğin haliya işeyemeyeceği anlamına geliyor.”

Lyla, Pepé’ye dik dik baktı, karşılığında Pepé de sanki kafası kıvrılan yılanlarla dolu Medusa görmüş gibi Lyla’ya bakıyordu. Sonra Lyla yanına yeni bir paket sigara ve anahtarını alıp evden çıktı ve burnundan soluyarak kapıyı çarptı.

Darcy temizlik malzemeleri almak için mutfığa gitti. Eninde sonunda çıldırıp anne katili olacak ve kendisini bir tımarhanede bulacaktı.

Bu o kadar da kötü bir şey sayılmazdı. En azından bedavadan kalacağı bir yatak ve odanın yanında, burada asla bulamayacağı huzuru olurdu.

Yerdeki çiş temizledikten sonra Pepé’yi kucağına aldı ve hassas sinirlerini yatıştırmak için onu okşadı. Doğru düzgün bir geliri olmayan, ailesinin evinin bodrumuna sığınmış, bütün gün televizyon reklâmları izleyen şu sıradan kadınlara dönüşmeden önce buradan gitmeliydi. Kendisine ait bir eve ihtiyacı vardı. Ancak bunu yapabilecek parayı kazanması ne kadar sürecekti?

Evlilik yüzüğüne baktı. Bu, elinde kalan tek değerli şeydi, ayrıca daha önceki hayatından geriye kalan tek şey de sayılırdı ve onu elinden çıkaramazdı.

İçini çekti. Eğer John ve Tony’nin arabalara el koyarak kazandıkları gibi para kazanabilirse kendisine rahatlıkla bir ev tutabilirdi.

Bir dakika.

Darcy’nin kafasında bir ışık yandı. Bu fikri evirdi çevirdi ve kısa bir süre sonra müthiş bir sonuca vardı.

Boş ver sekreterliği. O da bir haciz temsilcisi olabilirdi.

John, onun Mercedes’inin peşine ilk düştüğünde tek yaptığı şey kredi şirketinden arabanın anahtarını almaktı. Eğer

kendisi araya girmemiş olsaydı, arabayı alıp gidecekti. Bunu yapmak için gereken şeyler sadece bir araba anahtarı ve sürücü belgesiydi. Bu işin üstesinden gelemeydi miydi? Zaten Amy, John'un işe yeni haciz temsilcileri almak istediğinden söz etmişti. Ve John aradığı şeyin tam da burnunun dibinde olduğunun farkında değildi.

Darcy'nin içini heyecan kapladı ve kendisini bir damar bulmuş altın arayıcısı gibi hissetti. Düzenli gelişleriyle baş döndüren yüzlerce dolarlık çekleri canlandırdı gözünde. Bu tüm sorunlarına çözüm olacaktı. Önünde bir tek engel vardı.

Buna izin vermesi için John'la konuşması gerekiyordu.

*

"Mümkün değil," dedi John. "Bu fikri hemen aklından çıkar. Sana arabalara nasıl el koyulduğunu öğretmeyeceğim."

Darcy eğildi ve ellerini onun masasına koydu. "Neden öğretmeyeceğine dair bana iyi bir neden göster."

John'un bu kadının deli olduğuna dair başka bir kanıtı ihtiyacı varsa, işte buydu. Lanet olsun, Pazartesi sabahı ilk uğraşması gereken şeye bak.

"Sana bir neden göstermek zorunda değilim. Ben patronum."

Darcy koltuğa oturup yeniden arkasına yaslandı, rahatsız edici bir şekilde adama baktı. "Kadın olduğum için, değil mi?"

"Bununla bir yere gelemezsin."

"Gerçekten bu kadar cinsiyet ayrımcısı mısın?"

"Bu cinsiyet ayrımı değil. Gerçek şu ki, bu işte ne kadar iri yarı ve kötü görünürsen, insanlar sana o kadar az sorun çıkarırlar."

"Tony senin kadar iri yarı değil ama işini yapıyor."

"Tony de o çene varken iri yarı olmaya ihtiyacı yok. Konuşarak insanlara her şeyi yaptırabilir."

"Ben de insanlar konusunda iyiyimdir."

"Ben çay sohbetlerinden söz etmiyorum. Bazı işlerin içinden çıkmak için farklı bir konuşma tarzına sahip olmalısın.

Bu işte bazı insanlarla başa çıkmak bazen gerçekten büyük sorunlar yaratabilir. Arabalarını almanı istemezler. Bazıları bunu yapmanı engellemek konusunda sınır tanımazlar. Örneğin, bazı kadınlar gözyaşı dökerler, öfkelenirler, arabanın anahtarını çalarlar.”

John, Darcy’nin bu konuya geri dönmek konusunda kendini durdurmayacağını biliyordu; ancak beklediğinin tersine Darcy akıllılık ederek dilini tuttu.

“Bak sana ne diyeceğim,” dedi Darcy. “Her iki işi birden yapayım. Sen arada bir beni hacze gönder, ben de kalan zamanlarda buradaki idari işlerle ilgileneyim.”

“Bu görüldüğü kadar kolay bir şey değil.”

“Oh, öyle mi? Bir anahtarı kontağa sokup çalıştırdıktan sonra onu buraya getirmenin nesi zor?”

“Bazı şirketler ellerinde yedek anahtar bulunduruyor. Bazıları da sadece anahtarın yedeğini yapmamıza izin veriyorlar. Fakat arabaların çoğu için başka yöntemler kullanmamız gerekiyor. Bazen çekici ile alıyoruz. Bazen kilitleri maymuncukla açmamız ve araba eskiyse onu düz kontakla çalıştırmamız gerekiyor. Sen bunlardan herhangi birini yapmayı biliyor musun?”

“Şey, hayır. Ama yedek anahtarı olan arabaları bana verirsiniz, geriye kalanları siz halledersiniz.”

“Yanılıyorsun. Sana kolay işleri vermeyeceğim.”

“O zaman bana diğer yöntemleri göster.”

“Hayır.”

“Hadi, John! Arabamı buraya getirerek beş yüz dolar kazandın!”

“Seninle uğraşmak zorunda kaldığım için bunun iki katını hak ettim.”

Darcy arkasına yaslanıp ona baktı. “Kimse sana ne kadar mantıksız bir adam olduğunu söyledi mi?”

“Mantıklı olmam gerekmiyor. Ben patronum. Eğer maaş çekini almaya devam etmek istiyorsan, içeriye dön ve seni ne için işe aldıysam, onu yap.”

John masasının üzerindeki kâğıtları topladı ve onları bir dosyaya tıktırdıktan sonra ayağa kalktı. “Birkaç saat ofis-

te olmayacağım. Ben yokken, bugün gönderilebilmeleri için reklâm mektuplarını toparlamayı istiyorum. Ve bunu yaparken, arabalara el koyma işiyle ilgili kafadaki her şeyi sil çünkü bu konuyla ilgili tek kelime dahi duymak istemiyorum.”

Bunu söyledikten sonra masasının çevresinden dolaşıp ofisten dışarı çıktı, arkasından bakan kadının ona, *cehennem dibine kadar yolun var*, diyen bakışlarını hissedebiliyordu.

*

John kapıdan çıkarken Darcy ona, *cehennem dibine kadar yolun var*, dercesine baktı; sonra da düşük ücretli, sonu olmayan işinin başına döndü. Ancak bu işi çok uzun bir süre yapmak zorunda kalmayacaktı. John şimdilik ona hayır demiş olabilirdi ancak o pes etmeyecekti. Henüz gün ışığına çıkarmadığı ve dolayısıyla John’un bilmediği bir özelliği daha vardı Darcy’nin. Hayır, onun için asla bir cevap değildi.

Henüz ona nasıl evet dedirteceğini bilmiyordu.

Eğer onu anahtarı olan arabalara göndermeyecekse o zaman arabaları çekiciyle ya da düz kontakla almanın yollarını gösterecekti. Sorun da onu, buna ikna etmesiydi.

Derin bir soluk aldıktan sonra, söylene söylene John’un buyurduğu işi yapmaya başladı. *Çünkü patron benim*. Bu adamın bir daha bunu söylediğini duyarsa çılgın atacaktı.

Reklâm mektuplarının fotokopilerini alıp, zarflayıp, adres etiketlerini yapıştırdığında öğle yemeği zamanı gelmişti. İşte, yine Taco Hut onu çağırıyordu. Bu giderek eroin bağımlılığından daha güçlü bir hale geliyordu, yakında kalçaları bir yolcu otobüsü kadar büyümüş olacaktı.

Bir gün daha idare etmeliydi. Sonra sürekli Burrito yiyenler için tavsiye edilen özel egzersiz programına başlardı.

Çantasını aldı ve kapıyı kilitleyerek ofisten çıktı. Arabasının yolcu tarafındaki kapısını açarken bir kamyon motorunun gürültülü sesini duydu. Dönüp baktığında, Tony’nin kamyonun arkasına yüklenmiş son model bir Lexus’la gel-

mekte olduğunu gördü. Tony kadına el sallayıp binanın hacizli arabaların bulunduğu parkına doğru döndü.

Darcy onun ardından imrenerek baktı. Bunun, bu kadar para karşılığında yapılan çok kolay bir iş olduğunu düşündü. Ve eğer John ona bunun nasıl yapıldığını göstermeyecekse— İşte aklına şahane bir fikir gelmişti.

Eğer gidip kendi başına el koyduğu arabayı getirirse John ona bu hizmetin karşılığında para ödemek ve onun bu işi becerebildiğini itiraf etmek zorunda kalacaktı. Ancak John'un öğretmeye yanaşmadığı bu işin nasıl yapılmasını gerektiğini öğrenmesi gerekiyordu.

Neyse ki, çevresindeki tek hacizci John değildi. Binanın çevresinden dolaştı ve hacizli araba parkına geldi. Tony arabayı kamyonun arkasında indirmişti bile ve o hâlâ bunun nasıl yapıldığını bilmiyordu.

“Hey, Darcy.”

“Merhaba, Tony. Güzel bir araba getirmişsin. Sorun çıktı mı?”

“Hayır. Arabanın sahibi paralı yolla parkın arasında bir binada çalışıyor. İşe arabasıyla gitmiş. Arabasını aldığımdan haberi bile olduğunu sanmıyorum.”

“Biliyor musun, John o gece arabamı almak için geri döndüğünde çok şaşırmıştım. Ben dışarı çıkana kadar, tıpkı senin şu arabaya yaptığın gibi, arabamı kamyonun arkasına yüklemişti bile. Bunu nasıl yapmış olabileceğini sorup durdum kendime.”

“Yani onu yaparken görmedin mi?”

“Bana bunun ‘sihir’ olduğunu söylemişti.”

Tony alaycı bir ses çıkardı. “Sihir mi? Pabucumun sihri. İzle.”

Tony, vincin bir kolunu indirdi ve kamyonun arkası yere değene kadar aşağı eğildi.

Oh... Demek böyle *çalışıyormuş*.

Darcy, Tony'nin, vincin zincirlerini arabanın altında tam olarak nereye taktığını dikkatle izledi.

“Şimdi, bir aracı vinçle kaldırıyorsak, bu demektir ki, arabanın anahtarı bizde yok ve içine giremeyiz. Bu aynı za-

manda rampayı tırmanması için tekerleklerin dönmeyeceği anlamına da geliyor.”

“Peki, o zaman ne yapıyorsunuz?”

“Sadece küçük birkaç hareket.”

Kolu birkaç kez çekip bıraktı ve araba rampayı yavaş yavaş çıkmaya başladı.

“Bu şekilde tekerlekler zarar görmüyor mu?”

“Hayır. Bu kadar kısa mesafede bir şey olmaz.”

Bir dakikadan daha kısa bir sürede arabayı yüklemişti. Sonra kolu itti ve kamyonun arkası yatay pozisyona geldi.

“Tüm yaptığın bu mu?”

“Evet.”

“Demek John arabamı bu kadar çabuk alabilmiş. O zaman bu işi yapabilmek için çok da güçlü olman gerekmiyor.”

“Hayır. Bütün işi makine yapıyor. John bu yüzden bunun gibi son model bir kamyon aldı. Otomatik vitesli, hız kontrol sistemine sahip, kliması ve çok da güçlü bir motoru var.”

Darcy buna inanamıyordu. John onun bu işi yapamayacak kadar yetersiz olduğunu düşünüyordu.

“Bu kadar parayı bu kadar basit bir şey yaparak mı kazanıyorsunuz?”

“Her şeyin başka bir yüzü var. Bazen insanlar sana bağı-
rıp çağırıyorlar.”

Darcy yutkundu. “Ne?”

“Oh, bu çok sık olmuyor,” dedi, cebinden şekerleme kutusunu çıkarıp, ağzına bir tane atarken. “Eğer insanları zorlamazsan onlar da seni zorlamazlar. Ben genellikle arkamda gülümseyen insanlar bırakıyorum.”

Özellikle gülümseyen kadınlar, diye düşündü Darcy.

“Anlattıkların için teşekkür ederim,” dedi Tony’ye, memnun bir şekilde gülümseyerek. “Sizin gibi beyefendilerin işinizi nasıl yaptığınızı öğrenmek hoşuma gitti.”

“Kapım sana her zaman açık, tatlım.”

Evet. İstediklerini öğrenmişti. Şimdi ona tek gereken şey doğru hedefti.

Taco Hut’a gitti, yemeğini aldı ve ofise döndüğü zaman planını belirlemişti bile. Bu planın içinde çekici kamyonu,

Larry Howard'ın Corvette'i ve arabayı getirdiğinde John'un onun için yazmak zorunda kalacağı yüklü miktardaki çek vardı. Geriye gözünü dört açıp, ofiste kimsenin olmadığı bir zamanda, hayırlı bir işte kullanmak üzere çekici kamyonunu ele geçirmek kalıyordu.

İlerleyen günlerde, Darcy sürekli fırsat kolladı ve bu fırsatı ancak cuma günü yakalayabilecekti. John perşembe günü, cuma günü izin yapacağını söyledi. Amy tüm öğleden sonrayı okulda geçirecekti. Ve Tony de tüm gününü bankalarda ve gönderdikleri reklâm mektuplarına cevap veren şirketleri ziyaret ederek yeni işler almanın peşine düşmüş bir halde geçirecekti.

Bu da bütün öğleden sonra ofiste yalnız kalacağı anlamına geliyordu.

Bir hafta önce, şu anda yapmayı düşündüğü şeyi yapmayı düşünceğini aklından bile geçirmemişti. Ancak şimdi bunun ne kadar basit olacağını biliyordu...

Dikkatli ol, Larry.

*

Cuma öğleden sonra saat üçte Darcy, çekici kamyonu alıp Larry'nin evinin arkasındaki dar sokakta durdu. Darcy'nin on dört yıl boyunca oturduğu evden üç ev ileride oturuyordu, bu yüzden eski karısı Gail ile Darcy arkadaşlıklar. Howard'ların boşanması tartışmalı bir şekilde bitmişti. Mahkemenin sonucunda ev Larry'de kalmış, geri kalan her şey Gail'in olmuştu. Larry'nin nasıl bir pislik olduğunun ortaya çıktığı düşünülürse bu oldukça adil bir karardı.

Darcy birkaç manevrayla kamyonu garajın kapısına kadar yanaştırdı. Kamyondan çıktı, kalbi deli gibi atıyordu. Günün birinde araba çalacağı hiç aklına gelmemişti ancak aynı zamanda beş yüz dolara ihtiyaç duyacak kadar çaresiz olacağını da hiç aklına getirmemişti.

Larry'nin evi köşe başında olduğu için kamyonu garajın önüne bırakıp, evinin çevresini dolaşacaktı, ondan sonra ön verandanın yanındaki çiçekliğe ulaşmak kolaydı. Çiçeklerin

dibinde bulunan nehir kıyısından toplanmış taşları kontrol etti. Aradığı şeyi bulamayınca planının başlamadan biteceğinden korktu.

Bir dakika. İşte, orada.

Diğerlerinden biraz daha büyük ve faklı renkte olan bir taşı fark etti. Bu aslında gerçek bir taş değildi. Nefesini tuttu ve taşı kaldırdığında onu buldu.

Tombala!

Darcy, kapıda kalma ihtimaline karşı Gail'in ev anahtarını burada gizlediğini biliyordu. Şimdi de bu anahtar kolaylıkla evin kapısını açacaktı.

Eve girince hemen mutfığa yöneldi, çamaşır odasından geçerek garaja açılan kapıyı açtı.

İşte, Larry'nin Corvette'i oradaydı.

Orta yaş krizi geçiren bir adam olarak —Gail onu böyle tanımlardı— geceleri kırmızı Corvette'yle şehrin altını üstüne getirirdi. Gündüzleri ise, bir emlakçı olduğundan zengin müşterilerine ev göstermek için eski, koca Cadillac'ını tercih ederdi. Bu nedenle Cadillac dışarıda, Corvette de garajdaydı.

Darcy garaj kapısını açmak için düğmeye bastı. Arabaya zincirleri taktı ve kısa sürede arabayı kamyonun arkasına yerleştirdi. Buna inanamıyordu. Tony'nin dediği kadar kolaydı. Garajın kapısını kapattı, evin ön kapısını kilitledi ve anahtarı aldığı yere geri koydu.

Çekici kamyonunun sürücü koltuğuna atladı ve yavaşça dar sokaktan ana yola çıktı. Bu yaptığı işle övgüyü çoktan hak etmişti. Arabanın hacizli araba parkına getirilmiş olduğunu görünce John'un yüzünün alacağı ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordu. Onun bu işi becerdiğini itiraf edecek ve yeni bir iş yapması için ısrar edecekti. Darcy'nin de banka hesabı giderek kabaracak ve kısa zamanda kendisine yeni giysiler alabilecekti. Dip boyası gelmeden kuaför randevularına gidebilecekti. Daha düzgün bir araba kullanabilecekti. Nihayet batı Plano'da gösterişsiz bir ev satın alabilecek ve yıllardır izlediği dekorasyon programlarından öğrendiklerini en hesaplı şekilde kendi evi için uygulayabilecekti. Ve sonunda eski haline döndüğünde artık çevresindeki zengin ve

önemli adamlarla ilgilenebilecekti, her şey yoluna girecekti.

Ah, hayat çok güzel olacaktı.

Park yerine geldiğinde, John'u arabasından çıkarken görmek onu heyecanlandırdı. İzin gününde neden geldiğini merak etti ancak bir yandan da buna sevindi. Belki çekini hemen burada yazabilirdi. Eğer bunu yaparsa arabasının çıkabildiği en yüksek hızla, hemen bir alışveriş merkezine gidecekti.

Park yerine girdi, kamyonu durdurdu ve motoru kapattı. John yaklaşırken kapıyı açtı ve dışarı atladı.

"Darcy?" dedi John şaşkınlıkla. "Sen ne yaptın?"

"Ne yapmış gibi görünüyorum?" dedi sırtarak. "Bir arabaya el koydum."

"Ama... Anlayamıyorum. Onu nasıl...?"

"Birkaç gün önce bu arabayla ilgili haciz emrini görmüştüm," dedi heyecanlı bir şekilde. "Sahibini tanıyordum. Larry Howard. Bir arkadaşımın eski kocası. Warren'la şehir kulübünde takılırlardı. Eski karısı arkadaşım olduğu için evin anahtarını çiçeklikteki yapay taşlardan birinin altında sakladığını biliyordum. Ben de Larry'nin evine gittim, anahtarı aldım, evin kapısını açtım—"

"Ne yaptın?"

"Endişelenme. Evde değildi. Gitmeden önce işte olup olmadığını öğrenmek için ofisini aradım. O bir emlakçı, iş için Cadillac'ını kullanıyor; yani Corvette gündüzleri garajda yatıyor. Eve girdikten sonra garaj kapısını açtım, arabayı zincirledim ve rampaya çektim," —elini havada salladı— "işte bu kadar."

John'un gözleri açıldı, yüzünü telaşlı bir ifade kapladı. "Sen bana kilitli bir garajdan araba mı aldığını söylüyorsun?"

"Evet. Bu işi yapabileceğimi sana söylemiştim. Ama sen bana inanmamıştın." Zafer kahkahasıyla birlikte kollarını birbirine kavuşturdu. "Sanırım bana beş yüz dolar borçlusun."

Ancak nedense John, çek defterini çıkarmak için pek acele etmiyor gibiydi. Gülümsemediğini de fark etti. Tam tersine perişan bir haldeydi.

"John," dedi sakın bir şekilde. "Neyin var? Yoksa—"

"Kilitli bir garajdaki arabaya el koyamazsın! *Bu yasalara*

aykırı!”

Darcy geriledi. “Yasalar aykırı mı?”

“Evet!”

“Ama neden? O adam kredi borcunu ödemiordu.”

“Bu senin onun garajına izinsiz girip arabasını alabileceğin anlamına gelmiyor! Ve o evde yokken istediğin gibi onun evinde dolaşamazsın. Bu haneye tecavüz demektir!”

“Dur, bir dakika. İçeri girmiş olabilirim ama tecavüz etmedim. Sana anahtarın yerini bildiğimi söyledim.”

“Elinde anahtar olmuş olmamış fark etmez! Eğer orası senin mülkün değilse, içeri girmeye hakkın yok demektir!” Birkaç adım uzaklaşırken, elini saçlarının arasından geçirdi. “Buna inanamıyorum. Buna gerçekten—”

“Bir dakika!” dedi Darcy. “Larry arabasını benim aldığımı nereden bilecek. Sonunda tefecilerin arabasını bulup el koyduğunu düşünecek.”

John sersemlemiş bir halde turluyordu. “Hayır. Sen bu tür adamları tanımazsın. Onlar her zaman haklarını bilirler. Ve bunları sana karşı kullanmak için sabırsızlanırlar.”

“Peki... Şimdi ne yapacağız?”

John ona doğru yürüdü, gözleri öfkeyle açılmıştı. “Beni dinle Darcy. Eğer şu anda ‘biz’ diye bir şey varsa bunun nedeni kamyonun üzerinde benim adım yazılı olduğu içindir. Eğer seninkini kurtarmak zorunda olmadan kendi kışımı kurtarmanın bir yolu olsaydı hiç gözümü kırpmazdım.”

Darcy bu söylediklerinde ciddi olmamasını umdu. Duman çıkarmışçasına kızarmış kulaklarından onun hayli ciddi olduğu anlaşıyordu.

“Arabayı alırken seni gören oldu mu?” diye sordu.

“Sanmam. Garajın ağaçlıklı bir girişi var.”

John saatine baktı. “Saat dörde geliyor. Sence Larry eve dönmüş müdür?”

“Sanmam.”

“Haciz emri arabada mı?”

“Evet.”

John kamyonun direksiyonuna geçti ve Darcy’ye döndü. “Gir içeri.”

Darcy'nin isteyeceği son şey iri kıyım ve öfkeli bir adamla böylesine küçük bir alanı paylaşmaktı. Özellikle de bu adam John ise. "İm... Yapacağın her neyse, bana gerçekten ihtiyacın var mı?"

"Bundan kaçışın yok. Eğer sorun çıkar da başım belaya girerse, senin de başın belaya girecek."

"Peki, ne yapacağız?"

"Yapabileceğimiz tek şeyi. Kahrolası arabayı yerine koyacağız."

*

John arabayı sessiz çığlıklar atarak, ellerinin eklemle-ri direksiyonu sıkıkmaktan bembeyaz olmuş halde Larry'nin evine doğru sürerken, Darcy koltuğunda sessiz bir şekilde oturuyordu. Tamam, bu yaptığı şey John'u mutlu etmemişti. Onu anlıyordu. Ama tek yapmaları gereken, arabayı geri götürmekti ve sonra her şey yoluna girecekti.

John kamyonu Larry'ninkinden birkaç ev geride durdurdu. "Anahtarı al ve garajın kapısını aç," dedi Darcy'ye. "Ben o zamana kadar burada oyalanacağım. Hadi kıpırda."

Darcy kamyondan aşağı indi, evin çevresinden dolaştıktan sonra ön tarafa, çiçekliğe giderek anahtarı aldı. Eve girdi, kısa süre içinde çamaşır odasından geçerek garaja girdi ve kapısını açtı.

Kapı açılır açılmaz John kamyonla yanaştı ve arabayı garaja geri bıraktı, ara sıra Darcy'ye, araba yerine gelmiş olsa da bu işin henüz bitmediğini belirten sert bakışlar fırlatıyordu. "Sen git, anahtarı bırak. Tanrı aşkına kimseye görünmemeye çalış."

Darcy başını salladı. John garajın önünden ayrılır ayrılmaz, garajın kapısını indirdi ve eve geri döndü. Ön kapıya ulaştığında dışarıda kimsenin olup olmadığını görmek için delikten baktı.

Dışarısı temizdi.

Kapıdan çıktı ve çiçekliğe gidip anahtarı yerine bırakmak için yere, dizlerinin üzerine çöktü. Tam anahtarı bırakıp üstü-

ne taşı kapatırken arkasında bir ses duydu.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?”

Darcy dönüp baktığında araba yolunun kenarında bir kadının durduğunu gördü. İlk başta kadının kim olduğunu anlayamadı ancak önündeki bebek arabası, anne giysileri, yüzündeki kuşkulu ifade ve eskiden oturduğu evin birkaç bina ilerisinde bulunuyor olması hafızasını çalıştırdı. Darcy onu son gördüğünde kadın 911’i arıyordu.

“Sana ne yaptığını sordum,” diye bağırdı kadın.

“İn... Hiçbir şey.”

“Hiçbir şey mi? Peki, neden Bay Howard’ın çiçekliğini eşeliyorsun?”

Darcy ona verecek bir cevap bulamadı. Yapabildiği tek şey orada ağzı açık öylece durmaktı ki bu da onu gerçek bir suçlu gibi gösteriyordu.

“Buralara bir daha gelmemen gerekiyordu. Polis sana söylemişti.” Kadın elini çantasına attı ve cep telefonunu çıkardı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Darcy.

“Polisi arıyorum.”

“Hayır!”

Darcy kadını durdurmak için ona doğru gidince, kadın diğer elini çantasına attı ve küçük bir teneke kutu çıkarıp ona doğru tuttu. “Uzak dur benden!”

Darcy olduğu yerde kaldı. Biber gazı mı? Şaka mı yapıyordu bu kadın?

Tamam, her şeyini kaybettiği gün Darcy kendini de kaybetmiş olabilirdi. Ancak kimseye saldırmamıştı, öyle değil mi?

Diğer elinin başparmağını kullanarak numarayı çevirdi kadın. Sadece üç tuşa dokunması gerekiyordu: dokuz, bir, bir.

“Bekle!” dedi Darcy. “Bunu yapma! Ben yanlış bir şey yapmıyordum! Sana yemin ederim, yapmıyordum!”

“Benim evimde çıldırmıştın. Sonra sana buraya bir daha gelmemeni söylediler. Ama sen geri döndün ve tuhaf davranıyorsun. Bu da polisleri aramam için yeterli bir neden.”

Darcy bu kadını bir suçlu olmadığı konusunda ikna ede-

meyeceğini anladı, bu durumda yapılacak tek şey kaçmaktı.

Koşmaya başladı, evin çevresini dolaştı ve kendisini hızla arka sokağa attı. Çekici kamyonu doğru koştu, kapısını açtı ve içine bindi.

“Darcy?” dedi John. “Neyin var?”

Kapıyı çarptı. “Buradan hemen gitmeliyiz.”

“Neler oluyor? Seni gören mi oldu?”

“John, hadi gidelim.”

“Darcy, neler oluyor?”

“John—”

“Bu işin içine ettiysen, sana yemin ederim—”

“Hey! Polislerle uğraşmak ister misin?”

John’un gözleri açıldı. “Polislerle mi? Hayır, asla!”

“O zaman *sür!*”

John’un neler olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ancak istediği son şey bir polisle karşı karşıya gelmekti. Gaza bastı ve kamyonu dar sokağın sonuna doğru sürdü ve oradan da Thornberry’ye döndü. Döner dönmez karşıdan gelen polis arabasıyla karşı karşıya geldiler. Polislere her zamanki gibi eliyle selam verdi ve kamyonu sürmeye devam etti.

“Darcy,” dedi, dişlerini gıcırdatarak, “orada neler oldu?”

“Pek bir şey olmadı,” dedi Darcy soğukkanlı bir şekilde. “Her şey yolunda.”

“Polisler geldi. Her şey yolunda olamaz!”

Darcy gözlerini devirdi ve hikâyeyi anlatmaya başladı, kadın konuştukça kaşları giderek çatılıyordu.

Her zaman sakın yapısıyla gurur duymuştu. Polislik yaptığı dönemde hiçbir şeye aldırılmazdı çünkü hiçbir şeyi kendi üzerine almazdı. Şüphelileri yakalar onların acıklı hikâyelerini ve yalanlarını dinler ancak hiçbirine aldırılmazdı. Yalnızca şu anda yanında oturan kadın onun kontrolünü, bir daha bulaamayacağı şekilde kaybettirebilirdi.

“Ama oradan polisler gelmeden çıktık,” dedi Darcy zaferle. “Kimseye bir zarar gelmedi, değil mi?”

John kadına baktı. “Kimseye zarar gelmedi öyle mi? Sen benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Kimse hapse girmede, değil mi?”

“Bu yüzden kimseye zarar gelmediğini söylüyorsun. Çünkü ikimiz de içeri atılmadık?”

“Hey, o kadının geleceğini bilemezdim ki. Arabayı sorsuz bir şekilde aldığımı düşünürsen, bunu yeni başlayan birinin hatası olarak kabul edebilirsin. Eğer bana nasıl yapılacağını gösterseydin ben de hata yapmazdım.”

“Senin bu işi kesinlikle yapmamış olman gerekiyordu!”

“Küçük bir girişimde bulunmak istedim. İşverenlerin bundan hoşlandığını sanıyordum.”

“Benim hoşlandığım tek şey,” dedi John sert bir şekilde, “çalışanlarımın ellerini çekici kamyonumdan uzak tutmasıdır.”

Darcy gözlerini devirdi. “Babam gibi konuşuyorsun. Siz erkeklerin kamyonlarıyla ne derdi var?”

“Sen benim kamyonumu çaldın!”

“Çalmak mı? Nasıl çalmış olabilirim. Ben senin için çalışıyorum.”

“Senin onu kullanmaya yetkin yok. Hele onunla bir arabaya el koymaya hiç yetkin yok. Hem sen bu çekiciyi kullanmayı nereden öğrendin?”

“Tony gösterdi.”

“Ne yaptı?”

“Ona kızma. Onu kullanacağımdan haberi yoktu. Ben sadece... Meraklıymışım gibi davrandım.”

“Ve tabi Tony de kırıştırdığı şu kirpiklere dayanamadı. Ah Tony, sen bittin artık.”

John ışıklarda durmak için frene bastı. “Bu yüzden seni kovmalıyım.”

“Hayır,” dedi Darcy, telaşlanmış görünüyordu. “Bunu yapman için bir neden yok. Sekreterliğimle bunun ne ilgisi var? İşimi iyi yapıyorum, değil mi?”

“Evet, yapıyorsun. Fakat—”

“Eğer beni kovarsan, yine sekretersiz kalacaksın. Biliyorsun, düzgün çalışanlar bulmak pek de kolay değil.”

John, Rona'yı ve alfabeyi sayışını hatırladı. Tanrım, böyle bir şeye bir daha katlanamazdı.

“Eğer beni kovarsan, çevrende emir yağdırabileceğin bir

kişi eksilir. Ve sen bunu yapmayı ne kadar sevdiğini biliyorsun.”

John başını sallayarak ona baktı, sonra bakışları yine öfkeli bir hal aldı çünkü onun karşısında pes etmek istemiyordu.

“Bu işe ihtiyacım var, John,” dedi Darcy, kendisini acındırarak. “Hâlâ bir işim var mı?”

Sert ol. Bu zırvalıklara aldırma. O, bir kaçık. Bütün işleri mahvetmeden onu kov.

Ancak kadın ona o kocaman yeşil gözleriyle o kadar acıklı bir şekilde bakıyordu ki, kararsız kalmıştı. Bu kadında ne vardı? Kafasını, işini ve hayatını yeterince karıştırmamış mıydı? Onu neden kovmayacaktı ki?

Çünkü enayinin tekiydi. Ahmaktı. Güzel bir kadına baktığında aklı havaya uçan kemiksiz deniz anası gibi bir adamdı. Bunun başka ne açıklaması olabilirdi ki?

“John...?”

“Evet. Tamam. Hâlâ bir işin var!”

“Teşekkür ederim.”

“Bir *sekreter* olarak, tabii. Ancak sana bir uyarım olacak.” İşaret parmağını neredeyse Darcy’nin burnuna değdirecek şekilde uzattı. “Eğer bir daha kamyonumun yönüne doğru bile baktığını görürsem, seni öldürürüm. Hem de öyle kafana sert bir şeyle vurmak ya da seni boğmak gibi basit bir cinayetle değil. Kanlı olur, vahşi bir şekilde olur. Seninle işim bittiğinde, cinayet masasındaki arkadaşlar senin cesedini teşhis etmek için DNA testi yapmak zorunda kalırlar. Beni duyuyor musun?”

Darcy başını kaldırdı. “Yüce Tanrım. Bu polis eskisinin yükünü hafifletmesine izin ver.”

“Beni duyuyor musun?”

“Evet, John. Seni duyuyorum.”

Yeşil yandı ve John yeniden gaza bastı. “Böyle bir şey yapmak nereden aklına geldi senin?”

“Sana daha önce de söylemiştim. Benim daha fazla para kazanmam lazım.”

“Gelirine göre yaşamayı öğrensen daha fazla paraya ge-

rek duymazsın.”

“Şu andaki gelirim sadece ailemle yaşamama, berbat bir araba kullanmama ve Taco Hut’ta yemek yememe yetiyor.”

“Bunu bulamayanlar da var.”

“Elimde sadece Meksika’ya götürdüğüm giysilerim kaldı. O kadar. Eğer birkaç gün sonra işe mayoyla gelmemi istemiyorsan kendime giyecek bir şeyler almalıyım.”

“Annenden ödünç al.”

“Tabii. Annem benden üç beden büyük.” Sanki tek sıkıntı bedendi. “Maaşımdan avans çekmeliyim.”

John kadına kuşkuyla baktı. “Ne kadar?”

“En azından beş yüz dolar. Bin olsa daha iyi tabii.”

“Sadece giyecek için mi?”

“Evet. O kadarı bile fazla bir şey almaz.”

John bir şeyler söylemek için ağzını açtı ancak vazgeçti. Bir giyecek alışverişi için bin dolar mı? Bu inanılmazdı. Bu kadının, paranın değerini öğrenmesinin tek bir yolu vardı ve öğrendiğinde, belki kafasından kolay para kazanma fikrini çıkarır ve ellerini kamyonundan uzak tutardı.

Ofis binasına geri döndüklerinde John kamyonun kapısını açtı ve aşağı indi. “Benimle gel.”

Darcy de kamyonundan indi ve ona ayak uydurmaya çalıştı. “Nereye gidiyoruz?”

“Seni giyecek alışverişine götürüyorum.”

Kadın John’un kolunu tuttu. “Bir dakika! *Sen* beni alışverişe mi götürüyorsun?”

“Doğru. İşe mayonu giyip gelmeni hiç istemem. Eğer bunu yaparsan, Tony’yi ofisten dışarı çıkarmak imkânsız olur.”

“Yani maaşımdan bana avans veriyorsun?”

John bunu biraz düşündü ve sonra “Hayır. Ben alıyorum,” dedi.

“Sen mi alıyorsun?” Yani parayı bana giysi almak için mi harcayacaksın? Karşılığında ne istiyorsun?”

John duraksadı. “Hiçbir şey.”

Darcy ona kuşkuyla baktı. “Yani sana bunu geri ödeme-yecek miyim?”

“Doğru.”

“Sana inanmıyorum.”

“İster inan, ister inanma. Sana kalmış.”

John kadının bakışlarından, bu işten kuşkulandığını anlamıştı ancak alışverişe hayır diyemeyeceğine göre fazla uzatmayacaktı.

“Kabul ediyorum,” dedi Darcy.

Bölüm 10

John arabasını alışveriş merkezine doğru sürerken, Darcy onun bir şeylerin peşinde olduğunu düşünmekten kendisini alamıyordu. Erkeklerin ona bir şeyler almasına aldırmazdı ancak John bunu yapmasını beklediği en son adamdı, özellikle de bugün olanlardan sonra.

Neyse ne, boş ver.

Yine de, onun gibi adamlar bir kadınla alışveriş merkezinde görünmek istemezlerdi. Bir şekilde oraya getirildilerse, kendilerini ya elektronik reyonlarına ya da kafeteryaya atarlardı.

“Umarım, kredi kartının limiti yüksektir,” dedi Darcy.

“Harcayacağım sadece yüz dolar.”

Darcy aniden hayal kırıklığına uğradı. Demek bu yüzden cömert biri gibi davranmıştı —aslında cimrinin tekiydi.

“O zaman alışveriş yapmanın ne anlamı var? Ucuz bir çift ayakkabıdan fazlasına ihtiyacım var.”

“Oh, bundan fazlasını alacaksın. Hem de çok daha fazlasını.”

John yavaşladı ve direksiyonu servis yoluna girmek üzerine çevirdi.

“Erken girdin,” dedi Darcy. “Alışveriş merkezi iki giriş sonra.”

“Hayır. Burası doğru giriş.”

“Hayır, John. Sen Plano’daki tüm spor ve bilgisayar mağazalarının nerede olduğunu biliyor olabilirsin ancak iş giyim alışverişine geldiğinde ben den daha iyisini—”

İşte, tam o anda görmüştü. Çevresi ucuz otomobiller, bebekli anneler, bağırgan çocuklar ve kırık dökük alışveriş arabalarıyla dolu dev, gri bina tam önlerinde duruyordu. John otoparka girdi ve Darcy'nin ağzı açık kaldı.

“Beni alışverişe Wal-Mart’a mı getirdin?”

“Doğru. Güzel bir yerdir. Burada bulunmayan şeye zaten senin de ihtiyacın yoktur.”

“Anlamıyorsun. Benim giyeceğe ihtiyacım var. Tost makinesi ya da bahçe gereçlerine değil.”

“İyi ki hatırlattın. Ot biçme makinesi için kabloya ihtiyacım var.

“Komik olmaya mı çalışıyorsun?”

“Hayır. Gerçekten ot biçme makinesine kablo almam lazımdır.”

Darcy dönüp binaya bir daha baktı, dili damağı kurumuştur.

John arabayı park etti ve motoru durdurdu.

“Ben oraya gitmiyorum,” dedi Darcy.

“Biliyor musun, yıllardır normal giyecekler almış ve kalan parayı biriktirmiş olsaydın şimdi bu kadar sıkıntı yaşamıyor olurdun.”

“Normal dediğin şeyi tanımlar mısın?”

“Kotlar. Tişörtler. Bunun gibi şeyler işte.”

“Benim kotlarım da var, tişörtlerim de.” *Vardı*, demek istiyordu. *Bir zamanlar*. Tüm yaşamı artık bir geçmiş zamandı.

“Hı-hı. Levi’s gibi kotlardan söz ediyorum. Kıç cebinin üzerinde baş harfler işlendiği için yüz dolar etiketi olanlardan değil.”

“Yüz dolar mı? Beni küçümsüyorsun.”

“Bence artık paranın değerini öğrenme zamanı geldi.”

“Sen de bunu bana öğretmeyi bir görev mi bildin?”

“Bu doğru. Burada bir dolar Galleria’da olduğundan fazla iş görür.”

“Orta yolu bulsak? Collin Creek alışveriş merkezi sokağın hemen aşağısında.”

“Öyle mi? Peki, orada yüz dolarla ne alınır?”

Galleria’dakinden daha fazlası ancak yine de pek fazla

değil. *Kahretsin.*

John arabadan çıktı, dolaştı ve kadının kapısını açtı. Elini arabanın tepesine koyarak eğildi.

“Gerçekle yüzleşmenin zamanı geldi, tatlım. Beş parasızsın, giyecek bir şeyin yok ve ben şu mayoyla gelmemen konusunda ciddiylim.”

“Ben oradan alışveriş yapmayacağım.”

“İstediğin yerden alışveriş yapabilirsin ama bu parayla sadece sol ayağına bir ayakkabı alabilirsin.”

“Peki ya beni tanıdık biri görürse?”

“O da senin durumuna düşmüş demektir. Şimdi, hadi gel.”

Darcy gözlerini devirdi ve arabadan çıktı. John, sanki kaçacakmış gibi, onu kolundan tuttu ve binaya doğru götürdü.

“Kapıda neden polis duruyor?”

“Mağazayı soymandan korkuyorlar.”

İçeri girdiklerinde Darcy’nin burnuna birbirine karışmış kokular geldi: Patlamış mısır. Bahçe kimyasalları. Hamburger. Bunların üçünü aynı nefeste içine çekmek berbat bir şeydi. Ve her yerde çocuk vardı—koridorlarda koşuyorlar, bebek arabalarında oturuyorlar, birbirlerini kovalarlarken çığlık çığlığa bağırıyorlardı.

John’la birlikte takı ve suni deri çanta reyonlarından geçip kadın giyim reyonuna girdiler. Burası beklediğinden de berbat bir yerdi. Hayatında hiç bu kadar çok ucuz polyesteri bir arada görmemişti. Bedenler büyüdükçe desenler de büyüyordu. Burası nasıl bir yerdi böyle?

Pamuklu gömleklerin bulunduğu askıdan bir tanesini aldı. Tanesini 4.99 dolardı, bunlardan on tane alsa bütçesinin yarısını harcamış olurdu.

“Hayır,” dedi John. “Parayı veren seçer.”

“Demek bu yüzden bana alışveriş yapmayı teklif ettin. Bana ne alacağımı sen söyleyeceksin.”

“Sana bu parayla ne kadar çok şey alabileceğini göstereceğim. Bu sana bir ders olsun.”

Tamam. Darcy’nin önünde iki seçenek vardı. Ya modadan hiç anlamayan bu adama giyeceklerinin seçimini bırak-

caktı ya da hiçbir şey almayacaktı.

“Kaç beden giyyorsun?” diye sordu John.

Darcy boyun eğmişçesine iç geçirdi. “Altı.”

“Hım, fazla güzel bir şey yokmuş burada,” dedi, askıdaki gömlekleri karıştırırken.

“Dalga geçiyorsun!”

Askıdan bir tanesini çıkardı ve Darcy’ye tuttu. İşte, al sana.”

“Bu iğrenç.”

“Bence mükemmel bir gömlek.”

“Tam büyükanneme göre.”

“Ne? Zevkimi beğenmedin mi?”

Tepeden tırnağa adama bir baktı, sonra da başını dikleştirdi. “Bu konuda uzman olduğun söylenemez.”

John kapri pantolonların durduğu askıya doğru yöneldi. “Şunlara baksana. Çok güzeller, değil mi?”

İçlerinden birini çekti ve kaldırdı. Pantolon pembeydi. Hayır, *pembe*, bu pantolonun ne kadar iğrenç olduğunu anlatmaya yetmezdi.

“Bunu istemiyorum,” dedi Darcy. “Birisi sanki bunun üzerine kusmuş.”

“Yıkanınca çıkar.”

“Dikişleri yamuk.

“Vereceğim para düzgün olması için yeterli değil.”

“Pembeden nefret ederim. Onun yerine beyaza ne dersin?”

“Seçtiğim pantolonu denemeye ne dersin?”

Kapriyi Darcy’ye uzattı. İki gömlek, bir pantolon ve başka bir askıdan yine saçma sapan bir şeyler aldıktan sonra onları da kadına verdi. Darcy yüzünü buruşturdu. Pilili etekler ne zaman moda olmuştu?

“Acaba mümkünse,” dedi Darcy, “o son aldığın eteği yerine bırakabilir misin? Ucuz bir restoranın garson kızının giydiği etekle sokağa çıkmak istemiyorum.”

“Sana faturayı kimin ödeyeceğini hatırlatmama gerek var mı?”

Darcy gözlerini devirerek giysileri aldı ve soyunma kabi-

ninin yolunu tuttu.

“Denediğin her şeyi üzerinde görmek istiyorum,” diye seslendi John arkasından.

Oh, *Tanrım*. Bunları sadece giymekle kalmayacaktı aynı zamanda modellik yapacaktı.

Soyunma kabininin yanındaki tezgâhta duran kadın kabbartılmış, ‘boya ve çık’ tarzı ucuz boyalarla boyanmış kızıl saçları, bedeni ve boyuyla şu cüce bebeklere benziyordu. Mavi iş önlüğü giymişti ve üzerinde “Twyla” yazan bir yaka kartı vardı.

“Elinde kaç parça var, tatlım?” dedi kadın.

Bu hakaretin önde gideniydi. Darcy, ona özel soyunma odasına kadar eşlik eden, en yeni tasarımları ayağına kadar getiren ve şampanya servisi yapan satış elemanlarına alışkındı. Ancak bu kadın Darcy’nin mağazayı soymasını engellemek için elindekileri teker teker sayıyordu.

Mağazayı soymak mı? Yüce Tanrım. Eğer böyle bir niyeti olsa bunu daha iyi bir yerde yapmaz mıydı?

“O kapri pantolonu çok seveceksin,” dedi yaşlı bir kadın. “Ben de kendime bir tane aldım.”

Darcy’nin tüyleri ürperdi. *Bu sadece bir kâbus*, dedi kendine. *Birazdan uyanacaksın ve hepsi bitmiş olacak.*

Pembe kapriyi giydi, üzerine de bir bluz geçirdi. Beden olarak tamam denebilirdi. Soyunma kabininden çıktığında John’u, kollarını birbirine kavuşturmuş ve bir duvara yaslanmış beklerken buldu. Darcy’yi görünce duvardan uzaklaşıp kadına doğru bir iki adım attıktan sonra dikkatle onu inceledi ve parmağıyla ona dönmesini işaret etti. Darcy gözlerini devirerek olduğu yerde döndü. John elini çenesine koydu ve kısık gözlerle bakmaya başladı.

“Fena değil.”

“Hayır, fena.”

“Bu pantolonun rengi tam sana göre.”

“Bu renk bana göre değil. Bu pantolonun üzerine bir bukalemun koysan zavallı şey ne yapacağını şaşırıp intihar eder.”

“Yıkanınca daha iyi olur.”

“Ben amaşır yıkamam. Kuru temizlemeye gönderirim.”

“Bu maaşla yapamazsın. Bunu alalım. Git ve diğ rlerini de dene.”

Darcy dik dik baktı. “Kadın giyim reyonunda dolaşmak seni utandırmıyor mu?”

“Ben evde Amy’yle büyüdüm. Kadınların olduğu hiçbir yerde utanmam.”

“Buna inanması zor.”

“Bunu kanıtlamak için gidip tampon satın almamı ister misin?”

Darcy hayatında hiç, bu kadar zor kontrol edilebilir bir adam daha görmemişti.

Soyunma kabinine geri döndü, birbirlerine asla uymayan başka bir gömlek ve başka bir pantolon daha giydi ve göstermek için dışarı ıktı.

“İyi görünüyor,” dedi John.

“Evet, hayatımı hapiste geireceksem sorun olmaz.”

“Bu iş için ideal. Çok da kullanışlı.”

Yine gözlerini devirerek soyunma kabinine girdi ve bunu, John’un ona verdiği yüz dolar tutarındaki tüm giysileri denemek için defalarca yaptı.

“Bir dakika,” dedi John. “Bir şey daha var.”

Kadın giyim reyonunun bitişiğinde duran bir askıya uzandı ve Darcy’nin şimdiye kadar g rd ğu en iğrenç kos-tümü çekip aldı: etek uçlarında tüyleri olan cart pembe, kısa bir gecelik. Bu kötü bir Sevgililer Günü şakasına benziyordu.

Darcy boş boş John’a baktı. “Bunu da denememi mi bekliyorsun?”

“Pembe. Senin en sevdiğin renk. Ve ucuz. Yedi doksan dokuz. Bulunmaz bir fiyat.”

“Peki, sence bu da kullanışlı mı?”

John kışkırtıcı bir biçimde kadına baktı. “Bazı giysiler eğlence içindir.”

Darcy elinden geceliği çekti ve soyunma kabininin yolunu tuttu.

“Olup olmadığını bana söylemen yeterli,” dedi John. “Ama detaylar da makbule geçer.”

Eğlencenin doruğuna vardığını gösteren sırıtması Darcy'yi iyice sinirlendirmişti. Ve kendine o kadar güveniyordu ki, kadın giyim reyonunda alışveriş yapmak onu utandırmıyordu bile.

Darcy soyunma kabinine girdi, geceliği bir tarafa attı ve kendi giysilerini giymeye başladı. Bir an duraksayıp geceliği baktı.

Belki John'un yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi silmenin bir yolu vardı.

Geceliği üzerine geçirdi. Eteği tam kalçasının başladığı yerde bitiyor, tüyler bacaklarını gıdıklıyordu. Kısa bir gecelikti ancak çok da abartılı değildi, mayo daha çok yerini açıkta bırakıyordu. Eğer bunu topluma açık yerde giydiği için tutuklanacaksa, onu tutuklayanlar moda polisi olurdu.

Soyunma kabinin kapısını açtı ve yavaşça dışarı çıktı. Neyse ki, Twyla kabinlerdeki giysileri yerine asmak için tezgâhı bırakmıştı; bu yüzden ortalıkta, bu geceliği giyip modellik yapmanın kötü bir fikir olduğunu söyleyecek kimse yoktu. John'un koridorun sonundaki elektronik reyonunda gezindiğini gördü. Alışveriş macerasının bittiğini düşündüğü belliydi.

Ancak bitmemişti.

Kalçalarını sallayarak ona doğru yürümeye başladı. Giderken otuz yaşlarında, elinde bahçe hortumu olan bir adam ve içine iki büyük boy köpek maması yerleştirdiği alışveriş arabasını iten başka bir adamın ona baktığı fark etti. Her ikisi de durmuşlar, ağızları açık, gözlerini ona dikmişlerdi. Elektronik reyonunun tezgâhına yaklaştığında, dişlerinde telleri olan görevli başını kaldırıp baktı. Gözleri kocaman açılınca John onun yüz ifadesini fark edip arkasına döndü. Onun da ağzı açık kalmıştı.

“Darcy! Ne yapıyorsun?”

Darcy utangaç bir tavırla diğer adamlara, “Üzgünüm,” dedi. “Ben aslında bir teşhirci değilim.” Başıyla John'u işaret etti. “Bu, benim erkek arkadaşım. Bana, onun için almak istediğim şeyleri giyip ona göstermezsem, onları alamayacağımı söyledi.” Dudağını büktü. “Ve ben bu geceliği gerçekten,

gerçekten çok istiyorum.”

“Ne?” dedi John.

“Bunları sen söylemedin mi?”

“Ama normal giysiler için söylemiştim. İç çamaşırları için değil.”

Darcy diğer adamlara döndü ve fısıldadı. “Bizi sutyen alışverişi yaparken düşünebiliyor musunuz?”

“Ben düşünebiliyorum,” dedi görevli.

“Ben de,” dedi diğer adam.

“Bugün sutyen almayı düşünüyor musunuz?” dedi üçüncüsü.

“Bu kadar yeter!” John, Darcy’yi bileğinden yakaladı ve onu soyunma kabinine götürdü. Onu önüne gelen ilk kabinin içine itti, arkasından içeri girdi ve kapıyı kapattı.

“Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?”

Masumca kirpiklerini kırıştırdı. “Denediğim her şeyi üzerimde görmek istediğini söylemiştin.”

“Biraz sağduyulu olabileceğini sanmıştım. Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun.”

“Yani bunu beğenmedin mi?” Ellerini geceliğin üzerinden aşağı kaydırды ve parmaklarıyla tüyleri havalandırdı. “Bana sorarsan, bu en iyi seçimlerinden biri.”

“Beni orada bir sapık yerine koydun!”

“Ben de böyle tahmin etmiştim. Demek seni de utandıran şeyler varmış.” Muzipçe güldü. “Belki de seni tampon testine sokmalıydım.”

“Belki de sen bir aptal gibi davranmaktan vazgeçmelisin. Böyle giyinip dışarı çıkarsan erkeklerin kendilerine hâkim olacaklarını mı sanıyorsun?” dedi John.

Darcy gözlerini kıstı. “Biliyor musun, senin gerçekten cömertlik yaptığını sanmıştım. Bana gerçekten yardım edeceğini. Ama sen beni bu iğrenç yere getirdin ve benimle eğlenmek için rüküş bir Barbie bebeği gibi giydirdin.”

“Ve sen de fahişe bir Barbie bebeği gibi giyinip, kırıtarak ortaya çıktın.”

“Bu geceliği sen seçtin.

“Seçtim çünkü daha iğrenç bir şey bulamadım. Bırak seni

bununla toplum içinde görmeyi, yalnızken bile görmek istemem.”

Alaycı bir şekilde John’a baktı. “Yani çıkarmamı mı istiyorsun?”

John gözlerini kısarak baktı. “Kendini göstermeyi seviyorsun, değil mi?”

“Sen de bunu yapmamı izlemeyi seviyorsun.”

Darcy buna bir itiraz bekledi. Ancak gelmedi.

Bunun yerine John gözlerini kadının göğüslerine kaydırды ve uzun süre öylece baktı. Bakışlarını yeniden kaldırdığında yüzünde bambaşka bir ifade vardı. John’un dile getirmediği mesajı, Darcy’nin ister istemez bir adım geri atmasına ve aynanın soğukluğunu çıplak omuzlarında hissetmesine neden oldu.

“Beni tuzağa düşürme, Darcy,” dedi John kısık ancak tehditkâr bir sesle. “Ateşle oynuyorsun.”

“Peki, ne yapacaksın? Yasadışı seks için ideal olan ofisinde değiliz. Wal-Mart’tayız. İşte burada çuvalladın, John. Benim gittiğim alışveriş merkezlerinde soyunma kabinleri en azından halı kaplıydı.”

“Yani onlardan birinde olsaydık, sevişir miydik?”

“Onlardan birinde olsaydık, sevişmek en son aklıma gelecek şey olurdu.”

“O zaman demek ki çuvallamamışım.”

“Benimle sevişmeyi ancak rüyada görürsün, tefeci!”

Adamı kolundan tutarak kenara itmeye çalıştı ancak karışılığında adam onu bileğinden yakalayıp geri çekti.

“Seni buraya zorla getirmemi sağlayarak büyük bir hata yaptın,” dedi John.

“Oh, öyle mi? Nedenmiş o?”

“Ben kendine hâkim olacak adamlardan biri değilim.”

Bunu söyledikten sonra elini Darcy’nin beline dolayıp onu kendine çekti ve dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Darcy o kadar şaşırmişti ki, ilk tepkisi kendisini geriye çekmeye çalışmak oldu ancak kıpırdayacak yer yoktu. John iyice kadına yaslanarak onu aynaya yapıştırdı. Aynı zamanda bir elini onun saçlarının arasından geçirmişti, başını oynatmasına izin

vermiyordu. Her şeyin kontrolünü elinden tutan bir erkekten böylesine ateşli ve tutkulu bir öpücük beklenemezdi.

Peki, şimdi yaptığı da bu değil miydi? Darcy'yi tamamen kontrol altına almıyor muydu?

Darcy, ona kızgınlık duyuyordu ancak bunun nedeni ne giyeceğine karışan, onu zorla öpen, haddini bilmez bir adam oluşu muydu; yoksa hoşuna gitse de gitmese de ondan etkililiyor oluşu mu?

Lanet olsun, ondan çok etkileniyordu.

Bunu inkâr edemezdi. Onunla ilk karşılaştığı andan itibaren kafasında bu vardı. Ve şimdi gerçekleşiyor olması hiçbir şekilde umrunda değildi.

Hayır. Yanlış. Sakın kendini kaptırma. Her ne olursa olsun, bundan pişman olacaksın.

Ancak artık çok geç kalmıştı, artık bir şeyleri engellemek imkânsızdı. Ellerini John'un göğsünden omuzlarına doğru kaydırды, sonra kollarını onun boynuna doladı. John, Darcy'nin kollarının arasında kendisini çok iyi hissediyordu —çok sert, taş gibi ve çok güçlü— ve John'un sadece dokunması bile Darcy'nin boğazından, zevk aldığına dair bir hırıltı çıkmasına neden oluyordu.

John, geceliğinin ucundaki tüylerin altından Darcy'nin kalçalarını kavradı ve Darcy, tepeden tırnağa tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Bu sıradan bir şey değildi. Darcy, sanki ayak parmaklarını bir elektrik prizine sokmuş gibi hissediyordu. John, avuçlarını onun kalçalarının üstüne yerleştirdiğinde Darcy, John'un ellerinin sıcaklığını kemiklerinde hissetti.

John, Darcy'yi hafifçe kendinden uzaklaştırırken, “Bana neler yaptığının farkında değilsin,” diye mırıldandı. “Tanrım, Darcy, ben...”

Ancak gerisini getiremedi. Darcy'nin dudaklarını kendininkilerin arasına daha iyi alacak bir açıyla eğildi. *Ahh*, bu, öpüşmeyi gerçekten çok iyi bilen bir adamdı; bir kadına nasıl dokunacağını, ona nasıl sarılacağını biliyordu. Tanıştıkları günden beri her anları bir mücadeleyle geçmişti ancak şimdi, on dört yıllık sıkıcı öpüşmelerin ardından John onu zorla çe-

kip mağarasına götürmek isteseydi, Darcy'nin hiçbir itirazı olmazdı.

O sırada aniden, Darcy'nin kafasında bir soru belirdi.

Peki, bu güç savaşı da neyin nesiydi?

Bana neler yaptığının farkında değilsin...

Yavaş yavaş bilinci yerine geliyor ve neler olup bittiğini anlamaya başlıyordu. Yıllarca çok güzel bir kadın olarak yaşamasına rağmen her şeyden üstün gelen, gücü elden bırakmama duygusu ağır basmaya başlamıştı.

Bir adamla cinsellik yaşamaya başladığında onu her şekilde ele geçirmeliydi.

John'dan uzaklaştı ve gözlerini açıp, onun da gözlerini açışını ve göz kapakları ağırlaşmış bir şekilde bakışını izledi.

"Hadi, buradan çıkalım," dedi John, sesinin tonundan, yatak olan herhangi bir yere gitmek istediği anlaşılıyordu. Darcy, parmak uçlarıyla adamın boynunu okşadı, göğüslerini adamın göğsüne bastırdı ve dudaklarını kulağına yaklaştırdı.

"Gerçek giysiler almaya ne dersin, John?" diye fısıldadı. "Beni daha güzel bir yere götür. Sonra da senin istediğin yere gideriz."

John şaşkınlıkla Darcy'ye baktı. Sanki olanları anlamaya çalışır gibi gözlerini kırptırdı ve bakışlarını kuşkuyla ona dikti.

"Demek oyunumuzun amacı buydu?"

Darcy adamdan uzaklaştı. "Ne?"

"Demek hayatının geri kalanını erkeklere, sana bir kemik atmaları için yalvarmakla geçireceksin?"

"Bana kemik atmak mı?" diyerek kendisini geri çekti Darcy. "Hey, beni buraya getirmeni ben söylemedim! Ve beni öpmeni de ben söylemedim!"

"Ama bana durmamı da söylemedim, değil mi?"

"Yüz dolarının karşılığını almaya mı çalışıyordun? Bu şaşırtıcı cömertliğin karşısında seninle yatmamı mı bekledin?"

"Bunun böyle olmadığını biliyorsun," dedi John öfkeyle. "Sana yüz dolarlık alışveriş yapmayı teklif ettim ama bunun karşılığında bir şey beklemedim ve bu konuda ciddiydim.

Bence yeterince cömerttim ama sen beni daha fazlası için zorluyorsun.”

“Elbette daha fazlasını istiyorum! Kendimi tüm hayatımı kaybetmiş gibi hissediyorum! Ve böyle bir yere gelmek bile hayatımı geri alabileceğime dair bütün umutlarımı kırıyor. Tüm hayatım boyunca yeteri kadar aşağılandım ama sen daha fazla aşağılamak istiyorsun!”

“Ben sana *yardım etmek* istiyorum! Bu gecelikle dışarı çıkarak sen kendini aşağıladın!”

“Senden bir şey almaktansa çuval giymeyi tercih ederim!”

“Ya? Bunu babası yaşında bir adamla evlenmiş bir kadın mı söylüyor? Bu karşılıklı bir aşk mıydı yoksa seks karşılığında sana verdiği o pahalı şeylerden hoşlanman mıydı?”

Suçlaması Darcy’yi o kadar küçük düşürmüştü ki yanakları kıpkırmızı oldu. “Çık dışarı!”

“Darcy—”

“Sana *çık*, dedim!”

John kadına baktı ve hiddetle soyunma kabininin kapısını açarak dışarı çıktı. Darcy öfkeyle titreyerek üzerini değiştirdi. Adam her şeye sahip olup sonra her şeyi kaybetmenin ne demek olduğunu bilmiyordu. Bu kadar basit. Darcy bu üzerindekilere nefret ediyordu. Bu mağazadan nefret ediyordu. Hayatının geldiği noktadan nefret ediyordu.

Ancak hepsinden çok John’dan nefret ediyordu.

Darcy denediği giysileri tezgâhın üzerine fırlattı. Twyla geri dönmüştü ve kocaman açılmış gözleri içerideki tartışmayı duyduğunu anlatıyordu; güvenliği çağırmamasının nedeni de olayın olabildiği kadar zevkini çıkarmış olmasıydı. John soyunma kabininin dışında bekliyordu ancak Darcy ona doğru bakmadı bile. Sadece ön kapıya doğru hızla yürüdü.

Tek bir kelime etmeden kadını arabasına kadar izledi. Adam anahtarı kontağa takarken Darcy ona baktı. Daha önce de defalarca gördüğü o sert ifadeden, *ben haklıyım, sen haksızsın, işte o kadar*, dediğini anlayabiliyordu; bu da adamın

özür dilemeyeceği anlamına geliyordu.

Ofise gidene kadar yol boyunca Darcy camdan dışarı baktı. John otoparka gelip de arabayı onun arabasının yanına park edene kadar da konuşmayı reddetti.

“Pazartesi sabah işte görüşürüz,” dedi Darcy. “Tabii, iş gelmeye karar verirsem.”

Kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Çantasından anahtarlarını çıkardı ve arabasının yolcu kapısını açtı. John orada oturup, Darcy’nin asık suratla direksiyonun arkasına geçmesini izledi. Darcy yeniden kendisini aşağılanmış hissetti. Ancak otoparktan çıkıp da ailesinin evine doğru yola koyulduğunda bunu daha da beter hissetmeye başlamıştı.

Evet, John’a kızgındı. Daha doğrusu öfkeliydi. Ancak kendisine de kızgındı. Çok büyük bir hata yapmıştı. John onun için yüz dolar ayırmıştı. Neden bundan fazlasını istemişti? Bunu bir şekilde yüzüne vurabileceğini bilmiyor muydu?

Pazartesi işe geleceğinden emin olmadığını söylemişti, şimdi işe gitmeyi nasıl aklından geçirebildiğini düşünüyordu.

Eğer akli varsa şu andan itibaren elinden geldiğince John Stark’tan uzak durmalıydı.

*

John otoparktaki arabasının içinde öylece oturup, Darcy’nin arabasının gürültülü bir şekilde caddeye çıkışını izledi. Bu kadının yaptığı her şey onu sinirlendiriyordu. Her şey. Ancak itiraf etmeliydi ki, kendi yaptıklarını düşündükçe kızgınlığı azalıyordu.

Evet, verdiğinden daha fazlasını istemişti. Ve almak için de kendisini öne çıkarmıştı. Ancak umutsuz durumlar, umutsuz insanlar içindi ve Darcy de şu anda çok umutsuzdu. Ve eğer onu öpmüş olmasaydı belki böyle davranmayacaktı.

Buna inanamıyordu. Onu öpmüştü. Onu bu hale kendisi getirmişti. Bunu gerçekten yapmak istemiş miydi? Kadınlar onu asla aptallaştırmamıştı, şimdi ona neler oluyordu?

Büyük artık. Sen kırk iki yaşındasın, on yedi değil.

Gerçek şu ki, kendisini her zaman güzel kadınlar karşısında kontrolünü kaybeden diğer erkeklere göre üstün görürdü. Büyük olasılıkla kendisi bu dünyada, striptiz kulübüne gidip de, bütün parası cebinde geri dönen tek erkekti. Tony olsa —asla. Aylığının yarısını orada bırakıp çıkardı.

Ancak Darcy... Onu farklı kılan neydi? Keskinlikleri olan bir kadındı —en azından sivri bir dili ve şeytani bir zekâsı vardı— ancak buna rağmen kendisini onun kollarına bıraktığında öylesine yumuşak, sıcak ve istekliydi ki, John kendini kaybedebilirdi. Uykusu geldiğinde nerede uyuduğunu umursamayan bir çocuk gibi hissetmişti.

Ancak bu Darcy'nin suçsuz olduğu anlamına gelmiyordu. Ne de olsa, o da o gecelikte dışarı çıkıp onu kışkırtmıştı. Nasıl bir kadın üzerinde neredeyse hiçbir şey yokken insanların ortasına çıkabilirdi ki?

Yine de, eğer kendisi o geceliği askıdan seçmemiş olsaydı Darcy bunu yapmazdı. Eğer kadının kendi seçme şansı olsaydı o geceliği askıdan almazdı.

Ne yazık ki, bu hesaplaşmayı sürdürdüğü sürece durum sürekli eşitleniyordu.

Ona bir ders vermek istemişti. Onun davranışlarını sınırlamak istemişti. Ancak kendi seçtiği şeyleri giydirmeye zorlamakla biraz fazla ileri gitmişti. Yüz doları ona verip istediğini almasına izin verebilirdi. Ama hayır. O, dediğinde direnen pisliğin tekiydi. Amy sürekli bunu ona hatırlatır, bunun, onun acınası bir hatası olduğunu söylerdi. İnsanların hayatıyla ilgili yaptıkları hataları yüzlerine vurmak ve düzeltmeleri için ne yapmaları gerektiğini söylemek zorundaydı. Bunun nedeni elbette, hayatın nasıl olması gerektiği konusunda kendisinin bir dahi olduğunu düşünüyor olmasıydı.

Saçmalık.

Büyük olasılıkla ikisi için de en iyisi Darcy'yi işten kovmasıydı; ya da onun istifa etmesiydi çözüm. Böylece bu, birbirlerini son görüşleri olurdu, yine de kendisini affettirmesi

gerektiğini düşünüyordu. Ancak bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

Bölüm 11

“Belki de internette randevulaşmayı denemelisin,” dedi Lyla. “Tam istediğin adamı bulabileceğini söylüyorlar. Onlara sadece iyi bir işi ve çok parası olan bir adam aradığını söylüyormuşsun.”

Darcy içini çekti ve televizyonun sesini kıstı. “İnternet randevulaşmalarının bu kadar kolay olduğunu sanmıyorum anne. Öyle olsaydı, dünyadaki tüm kadınlar zengin erkek siparişi verirlerdi.”

“Roxanne’ın kızı internette bir çocuk buldu.”

“Şu, kızın beş bin dolarını çalıp sonra eski karısına dönen cocuktan mı söz ediyorsun?”

“O kötü giyinen gösterişsiz bir kızdı. En fazla onu bulabildi. Ama sende fazlası var, kendini bırakmadığın sürece tabii.”

Darcy televizyonun sesini yeniden açtı. İzlediği program saat dörtte bitince sıra bir yarışma programına gelmişti.

İç geçirdi. Cumartesi günü ailesinin evinde oturunca zaman geçmek bilmiyordu.

Ama ne fark ederdi ki? Dün John’la yaşadıklarından ötürü kendini öyle kötü hissediyordu ki zaten canı hiçbir şey yapmak istemiyordu. Pazartesi sabahı işe gidip gitmemeye hâlâ karar vermiş değildi. Zaten gitmeye karar verse bile, hâlâ onu bekleyen bir işi olduğundan emin değildi.

Sonra öpüşmelerini düşündü.

Düşünürken gözleri kapandı. Bugünlerde şansını böyleydi, değil mi? Böyle güzel öpüşen bir adam bulmuştu ancak adam onu dünyadaki herkesten fazla kızdıırıyordu.

“Aman Tanrım, Darcy!”

Darcy gözlerini açtığında annesini tepesine eğilmiş, saçlarına bakarken buldu. Geri çekildi. “Ne?”

“Beyazların çıkmaya başlamış!”

Lyla, Darcy’nin çenesini tuttu ve başını kendisine çevirdi. “Evet, beyazların gelmeye başlamış. İşte, tam şakaklarında.”

Darcy elini başına koydu. Geçen haftaki saç kestirme ve boyatma randevusunu kaçırmıştı —bugünlerde bu işe yatıracak yüz yirmi dolar parası yoktu— ancak durumun bu kadar ciddi hale gelmesi için daha vakti olduğunu düşünmüştü.

“Kendini salıyorsun,” dedi Lyla, sesindeki telaş giderek artıyordu. “Bunu yapamazsın. Erkekler beyazları çıkmış kadınlara ikinci kez dönüp bakmazlar.”

Darcy banyoya koştu ve aynaya baktı. Annesi haklıydı. Diplerden beyazlar geliyordu.

Klozetin üzerine oturdu, kalbi hızla atıyordu, bununla nasıl başa çıkacağını düşündü. Belki de şapka modası geri gelirdi. Gelse bile bu defa da şapka satın alması gerekirdi. Bunun yerine saç boyamaya para vermesi daha iyiydi.

Lyla banyonun kapısına geldi. “Haklıymışım, değil mi?”

“Evet, haklıymışsın,” diye mırıldandı Darcy. “Ne yapacağım? Saçımı boyatmak için param yok.”

“Kendin boya. Ben kendim boyuyorum.”

Belli oluyor.

Annesi genç yaşlarda sarışın olmayı tercih ermişti ve bundan asla vazgeçmemişti. Bu nedenle bunca kimyasalın altında onun gerçek saç renginin ne olduğunu bulmak Kral Tutankamon’un mezarını araştırmaktan daha zordu. Bir esmerin kaşlarına, bir sarışının tenine ve küstah bir kızılın karakteristik özelliklerine sahipti. Ancak saçının kendi rengi?

Belki de dünyada kimse bunu bilmiyordu.

“Ben kendim boyamayacağım,” dedi Darcy.

“İyi, tamam, bütün saçların bembeyaz olmuş halde dolaşırsın. Kimin umrunda.”

Pekâlâ. Durumu kontrol altına almalıydı. Gölge yaptırmadığı için saçı tek renkti. Neden kendisi boyamıyordu. Doğal saç rengine yakın bir renk seçerse kötü olması için bir neden yoktu.

Hemen eczaneye gitti ve tüm beyazları kapatmazsa para iade garantisi veren bir markanın kahverengi boyasını satın aldı. Sonra da eve döndü ve kendisini banyoya kapattı. Uygulaması zor değildi ve otuz dakika sonra saçlarını durularken böyle bir karar verdiği için kendisini kutluyordu. Bunu yapması için kuaföre yüz küsur dolar vermeye değer miydi? Hayır. Elbette değmezdi.

Havluyla saçlarını kuruladı, aynaya baktı ve bir çılgılık attı.

Bu kahverengi değildi. Siyahtı. Kömür siyahıydı. Gece siyahıydı. Kara delik siyahıydı.

Saç kurutma makinesini aldı, kuruyunca saçlarının daha açık görünmesinin umuyordu. Öyle de oldu. Sadece yarım ton. Ancak doğal saç tonundan üç ton daha koyu olduğu için zombi gibi görünüyordu.

Aynada kendisini izledi, kendisine düşündüğü kadar kötü olmadığını telkin ederken gözleri yaşlarla doldu. En azından tek bir beyaz bile kalmamıştı. Boya tüm beyazları kapamış olabilirdi ancak saçlarına verdiği renk onu yaşlı göstermişti.

İşte, bu kadar. Hayatı artık bitmişti. Bileklerini kesmek için jiletleri ortaya çıkarsa iyi olurdu. Böyle devam etmenin ne anlamı vardı? Erkekleri kendinden kaçırان bir kadın olarak yaşamaktansa ölmeyi tercih ederdi.

Annesinin diğer odadan seslendiğini duydu. “Darcy! Çabuk gel!”

“Hayır. Yaşadığım sürece buradan çıkmayacağım!”

Evet, on üç yaşında şımarık bir kız çocuğu gibi davrandığını biliyordu ancak bu saçla asla dışarı çıkamazdı.

“Hayır!” diye seslendi annesi. “Bunu görmen gerek!”

Darcy havluyu aldı ve lanet olası saçlarını sararak oturma odasına geçti. Annesinin her zaman ön bahçede otların üzerinde daireler çizdiklerini gördüğüne inandığı yaratıkları görmeyi umuyordu. Bunun yerine, Lyla’nın elinde kocaman, güzel ve mavi bir kurdeleyle sarılmış altın rengi bir kutu vardı. Amaryllis mağazasından geliyordu.

“Senin adına gönderilmiş,” dedi Lyla. “Sence içinde ne var?”

Annesi kutuyu bıraktı. Darcy heyecanla onu açtı ve gördüklerine inanamadı.

Giysiler. Güzel giysiler. Bluzlar, pantolonlar, etekler. Kuttudan çıkardığı her parçayla annesinin nefesi kesiliyordu. Bunları ona kim göndermiş—

Jeremy. İşte, yine yaptı. Ancak bu defa kahveyle değil giysilerle ortaya çıkmış ve sadece kullanışlı değil, aynı zamanda *günün modası* şeyler de göndermişti. En sevdiği mağazadan, en sevdiği renklerde çok güzel giyeceklerdi bunlar. Bunları nasıl bilmişti?

“İçinde kart yok,” dedi Lyla. “Sence kimden geliyor?”

“Şu anda Amaryllis’ten alışveriş edecek kadar parası olduğunu bildiğim tek adamdan.”

Annesi bir süre şaşkınlıkla baktı, sonra kaşlarını kaldırdı. “Jeremy Bridges! Aman Tanrım! Bunlar sana verdiği şu kahve şeyinden çok daha iyi! Sence ciddi mi düşünüyor?”

Darcy buna inanmak istiyordu. Jeremy’nin oyun oynamaktan vazgeçip gerçek bir ilişki aradığına inanmak istiyordu. Starbucks çekinin faturasını vermeyi reddederken sesinde yankılanan o alaycı tonu hâlâ hatırlıyordu; ancak belki de kendisini bu şekilde affettirmek istiyordu.

Belki de istemiyordu.

“Ona güvenmiyorum,” dedi Darcy.

“Güvenmek mi? Elbette, ona güveniyorsun. Sana böyle güzel şeyler gönderen bir adama güvenmemek de ne demek oluyor?” Bluzlardan bir tanesinin kolunu kaldırdı. “Etiketler çıkartılmış. Ne kadar para harcadığını merak ediyorum.”

Darcy de merak ediyordu. Acaba bu defa ne kadar ileri gitmişti? Eğer bir kahve çekine bin dolar yatırabiliyorsa...

“Gidip kataloğu getireyim. Hesaplayabiliriz.” Yerinden doğruldu, sonra yeniden arkasına yaslandı. “Kataloğu unut. Ofiste bıraktım.”

“O zaman mağazayı ara. Orada çalışanların hepsini tanıyor sun. Bunu öğrenmeliyim.”

Darcy numarayı buldu ve mağazayı aradı. Telefona Betty çıktı, Darcy oraya gitmeye başladığından beri kadın orada çalışıyordu.

“Merhaba, Betty. Ben Darcy McDaniel.

“Bayan McDaniel! Sesinizi duyduğuma sevindim. Mağazamıza gelmeyeli uzun zaman oldu.”

Darcy bu tür yalakalıklara bayılırdı. Betty de nasıl kış yalayacağını herkesten iyi bilirdi.

“Bana yardımcı olabileceğini düşündüm. Bugünlerde bana hediye almak üzere oraya bir beyefendi gelmiş olmalı, merak ediyorum da—”

Dur, bir dakika. Böyle bir yere gelemez. Jeremy’nin kendisi gitmiş olamazdı. Oraya alışverişini yapan bir çalışanını ve büyük olasılıkla da bir kadın çalışanını göndermiş olmalıydı ve oraya günde düzinelerce kadının gittiği düşünülürse, Betty’nin bunu bilmesi...

“Oh, evet,” dedi Betty. “Dün akşam bir beyefendi geldi. Sanırım teslimatınız bugün yapıldı.”

Demek Jeremy’nin kendisi gitmişti. Bunun düşüncesi bile Darcy’nin yüzünü güldürdü.

“Evet,” dedi Darcy. “Şimdi elime geçti. İım... Betty? Aramızda kalsın...”

“Evet?”

“Ne kadar para harcadı?”

“Hım... tam olarak hatırlamıyorum. Bir bakayım.”

Bir dakika sonra geri döndü, sesini alçaltarak, “Üç yüz seksen dört dolar,” dedi.

Darcy tam bir hayal kırıklığına uğradı. Bir kahve için bin dolar veren adam bu giysiler için sadece üç yüz seksen dört dolar mı harcamıştı?

“Sadece o kadar mı?” diye sordu Darcy.

“Mağaza genelinde bir indirim var,” diye ekledi Betty.

Şükürler olsun! Bu acınası tutarın nedenini açıklıyor! “Oradayken benimle ilgili bir şey söyledi mi?”

“Hayır, pek bir şey söylemedi. Aslında fazla konuşan biri değildi. Yanında mağazamızın bir kataloğunu da getirmişti, içinden istediklerini gösterdi.”

Darcy şaşırdı. “Ne?”

“Ve sürekli, ‘Pembe olmaz. Pembeyi sevmiyor,’ diyordu. Leylak ve gül renklerine bile yaklaştı.”

Darcy donup kaldı. Bu olamazdı.

Bir süre, ahizeye sımsıkı yapışmış durumda öylece kaldı ve Wal-Mart'taki alışveriş maceralarını düşündü. Dünya üzerinde pembeden nefret ettiğini bilen sadece iki adam vardı. Bunlardan bir tanesi ülkeden kaçmıştı.

Diğeri de John'du.

*

John, pazartesi sabah saat sekizi geçerken işe geldiğinde Darcy'nin arabasını görünce rahatladı. En azından işe gelmekle hayatı boyunca ondan nefret etmeyeceğini göstermişti.

Binadan içeri girdi. Darcy masasında değildi ancak John deponun ışığının yandığını gördü ve Darcy'nin yedek malzeme aldığını ya da eski kayıtlara bakıyor olduğunu düşündü. Kafeinle kendine gelmek için kahve makinesine gitti, sonra da odasına girdi. Darcy'nin nasıl tepki vereceğini tahmin edemiyordu ve bunu bilmek istediğinden de emin değildi.

Eğer o konuşmazsa sen de tek laf etme. Her zaman olduğu gibi işine bak.

Cuma akşamı yaşadığı sarsıntının etkisinden henüz kurtulamadığı için bunu yapmak kolay değildi. İnsanların özenerek giyinip gittiği ve aldığı her nefes için bile fatura kesilen Galleria alışveriş merkezi, her kadının rüyası ve her erkeğin de kabusuydu. Neyse ki, Darcy'nin o çok sevdiği mağazada büyük bir indirim vardı, böylece uygun fiyata birçok şey alabilmişti. Darcy'nin öğle yemeği sırasında incelediği kataloğu almıştı. Hayatının bu döneminde katalog kadın için bir dilek defterinden başka bir şey değildi ancak yine de beğendiklerinin çevresini çizmiş, John da bunların hepsini satın almıştı. Tüm hayatı boyunca bunun para ziyanı olduğunu düşünmüş olsa da, bu düşüncelerini engelleyememişti.

John giyim mağazasının yiyecek dükkânı gibi bir yer olduğunu keşfetmişti çünkü pembe gerçekten pembe değildi. *Karides* adı veriliyordu. Mora *patlıcan* deniliyordu. Yeşil, *kivi* idi. Ve sarı ise ya *muz* ya da *limon* olarak adlandırılıyordu. Satıcı kadın ona farklı seçenekler sunuyordu ancak John

ona, torbaya sadece katalogda işaretli olanların altı bedeni ve karides olmayanlarını koymasını söylemişti.

Sonra kadına kredi kartını vermiş ve çok büyük bir miktarda ödeme yapıyormuş gibi görünmemeye çalışmıştı. Harcadığı her kuruşa dikkat eden bir adamdı ancak bu giysilere yaklaşık dört yüz dolar verecek kadar bilincini yitirmişti. Mağazadan çıkar çıkmaz okkalı bir küfür savurdu çünkü silah, elektronik ya da bir araba satıcısı dışında kimseye bir keresinde bu kadar büyük ödeme yapmamıştı.

Tek istediği, Darcy'nin bunları bir barış teklifi olarak görmesi ve gönderdiklerini, ondan hiçbir şey istemediğini söyleyerek geri çevirmemesiydi. Böyle tepki verirse nasıl davranması gerektiğini de bilmiyordu.

Odasındaki ışığı açtı ve gördüğü ilk şey masasının tam ortasında duran bir zarftı. Kahve kupasını masaya bıraktıktan sonra merakla onu açtı. Zarf para doluydu. Paraları saydı ve şaşırdı.

Üç yüz seksen dört dolar mı?

O sırada deponun kapısı açıldı ve Darcy dışarı çıktı. Elindeki birkaç malzemeyi masasının üzerine bıraktı. Bugün saçları farklı görünüyordu. Daha koyu, belki. Belki de değil. Sonra sadece farklı göründüğüne karar verdi çünkü saçlarını her zamanki gibi serbest bırakarak, omuzlarına düşürmek yerine atkuyruğu yaparak toplamıştı. Ve giysileri...

Dur bir dakika. Bunlar ona aldığı şeyler değildi. Aksine üzerinde tuhaf duran beyaz bir pantolon ve iki tanesinin on dolara satıldığından emin olduğu örgü bir bluz vardı.

Yavaş yavaş durumu anlamaya başlamıştı. Dona ya da Calvin bilmem ne marka şeyleri giymemişti.

Tam aksine onun ucuzluktan seçtiklerini giymişti.

Darcy kendisine bir fincan kahve almak için makinenin yanına gitti. John odasından çıktı ve dolaptan bir deste haciz dosyası aldı. "Günaydın," diye mırıldandı; Darcy de ona mırıldanarak karşılık verdi. Elindeki dosyaları inceliyormuş gibi yaptı, bu arada Darcy kahve makinesinin çevresine sıçrayan damlaları temizliyordu ancak John daha fazla bu sessizliğe dayanamadı.

“Giysileri geri mi verdin?” dedi.

Darcy duraksadı. “Evet.”

“Fatura sende değildi.”

“Beni orada tanırılar.”

John başıyla onayladı. “Üstündeki bluz güzelmış.”

“Teşekkür ederim. Halka hitap eden tarzda giyinmeyi severim. Bunun aynısından annemin bir arkadaşında da var.”

“Peki, ya pantolon? Pembelerin yanından bile geçmemiş olduğunu görüyorum.”

“Parasını ben verdiğim sürece ne istersem onu alırım.”

Bütün parayı geri verdiğine göre bunları alacak parayı nereden bulmuş olduğunu merak etti. Sonra Darcy’nin sol eline baktı.

Evlilik yüzüğü yoktu.

Göz göze geldiklerinde Darcy’nin, bakışını fark ettiğini anladı John. Darcy döndü ve kahve makinesini, filtreyi ve karıştırma çubuklarını üç kez düzeltti. “Artık elbise dolabıma pek uymuyordu. En kötüsü de, çok gösterişli takılarla...” Durdu ve üzerindeki giysilere baktı. “Gösterişsiz giysiler giymek uygun olmuyor.”

Bu gösterişsiz giysileri almak için o gösterişli yüzüğü rehlin bırakmak zorunda kaldığından söz etmedi bile.

“Wal-Mart’tan nefret ettiğini sanıyordum,” dedi John.

“Ediyorum. Ben de senin pahalı mağazalardan nefret ettiğini sanıyordum.”

“Ediyorum.”

“Peki, o zaman neden gittin?”

“Geçici bir çılgınlık. Peki, sen neden aldıklarımı iade edip, Wal-Mart’a gittin?”

Onu cezalandırmak istercesine adama baktı. “John. Paranın kıymetini sana başka türlü nasıl gösterebilirdim?”

Döndü ve masasına doğru yürüdü. John, içinde bir şeylerin yer değiştirdiğini hissetti, sanki onunla ilgili yeni bir şeyler öğreniyordu. *Bu, senin düşündüğünün çok ötesinde bir kadın. Hem de çok ötesinde.*

“Ah,” dedi. “Az kalsın unutuyordum.”

Masasının üzerinde duran torbadan bir paket çıkardı ve

adama doğru attı. John onu havada yakaladı.

Ot biçme makinesi için kablo mu?

Darcy bir süre adamın gözlerine baktı, hafifçe gülümsedi ve çalışmak üzere sandalyesine oturdu.

John onun zengin bir erkek bulur bulmaz, eski alışkanlıklarına geri döneceğini ve aşırı pahalı elbiseler giyeceğini biliyordu. Ancak şimdilik...öyle değildi.

Amaryllis'ten alınan elbiselerin içinde milyon dolarlık bir kadın gibi görünebilirdi ancak Wal-Mart'tan alınan elbiselerin için milyonda bir bulunacak bir kadın gibi görünüyordu.

*

Darcy pahalı şeyler giyip, saçlarını düzgün bir şekilde boyatmış olduğu zamanlarda John sürekli ona huysuzluk ediyordu. Şimdi bu ucuz giysiler üzerindeyken ve saçları sadece Bayan Adams'ın beğeneceği bir renkteyken sanki memnunmuş gibi görünüyordu. Darcy bunu tamamen anlamış değildi ancak Wal-Mart'a yaptığı ikinci ziyaretten sonra John'un ona farklı baktığını görebiliyordu ve bunun kendisini bu kadar iyi hissettirmesine şaşıırıyordu.

Tony sekiz buçuk civarında ofise geldi. Yüzünde her zamanki gülümsemesi vardı ve neşeyle "Günaydın," dedi. Masasına gitti, telefonu aldı ve büyük olasılıkla karşı cinsten biriyle fısır fısır konuşmaya başladı. Tony hemen her kadının hoşlanmaktan kendini alamayacağı türden bir erkekti ve Darcy, onun hayatı boyunca çok can yaktığından emindi.

Ondan hemen sonra Amy geldi ve Darcy'nin üzerindeki-ler için övgüler yağdırdı; çünkü iyi kadınlar üzerinizdekileri beğensinler, beğenmesinler böyle yaparlardı. Sonra gözleri saçlarına takılınca Darcy'nin yüz ifadesi değişti.

"Ah, tatlım," diye fısıldadı. "Ne oldu?"

Darcy gözlerini kapadı. "Çok mu belli oluyor? John'la Tony bir şey söylemeyince o kadar da kötü görünmediğini düşünmüştüm."

"Erkekler dikkatsizdirler. Rengi biraz koyu mu olmuş, ne?"

“Biraz mı? Karanlıkların Kadını, Elvira’ya benziyorum.”

“Düzeltilmek için bir şeyler yapmaya çalıştın mı?”

“Birilerinin düzeltilmesi için verecek param yok.”

Amy güldü. “Endişelenme. Ben nasıl düzeltileceğini biliyorum.”

Darcy’nin yüzü aydınlandı. “Biliyor musun? Nasıl?”

“Geçen yıl saçımı kestane rengine boyadım. Ya da en azından kestane rengi olacak diye düşündüm. Fakat sonuçta kapkara bir şey çıktı. Ben de internete girdim ve rengi açmak için bir malzeme buldum. Biraz kaldı.”

“Gerçekten işe yarıyor mu?”

“Sihir gibi bir şey.”

“Yarın getirebilir misin?”

“Tatlım, bu bir kriz. Bugün öğle tatilinde bana gidelim. Ve bu işi bugün bitirelim.”

*

Öğle saati geldiğinde Darcy ve Amy, Burrito almak için Taco Hut’a uğradılar, sonra da Amy’nin dairesine gittiler. Burası, ön tarafta bir su fıskiyesi, spor kulübü ve güzel bir yüzme havuzu olan tek odalı küçük bir evdi. Birkaç ay önce olsa Darcy bu evin son derece gösterişsiz olduğunu düşünürdü. Ancak şu anda yaşadığı yere bakılırsa burası dünya üzerinde bir cennet gibiydi.

Amy’nin de söylediği gibi malzeme gerçekten de Darcy’nin saçlarında işe yaradı. Sadece beş dakika sonra saçlarının rengi açılmıştı ve ortada tek bir beyaz saç görünmüyordu. Yine de doğal saç renginden daha koyuydu ancak en azından karanlığın içinden çıkagelmiş bir yaratık gibi görünmüyordu.

“Saçın boyanın rengini hemen alıyor olmalı,” dedi Amy. “Bir dahaki sefere boyayı saçında fazla tutma.”

Darcy başını sallayarak onu onayladı. Ders alınmıştı. Şimdi artık herhangi bir hata yaparsa onu nasıl düzelteceğini bildiğinden saçını kendi boyamaktan korkmazdı.

Saç rengi krizini atlattıktan sonra Burritoları ısıttılar ve yemek için masaya oturdular. Darcy, Amy’yle bu kadar iyi

vakit geçireceğini hiç tahmin etmemişti. Akıllıydı, sevimli ve gerçekçi ve bardağın yarısını dolu gören kadınlardan biriydi. Darcy hayatında bu tanıma uyan ne kadar az insan olduğunu ve ne çok şey kaybetmiş olduğunu düşündü. Carolyn yumuşak başlı ve kuruntulu biriydi ve tanıdığı diğer kadınlar da alaycı ya da kendini beğenmişlerdi, bazıları her iki özelliği birden taşıyordu.

“Bugün ofiste işler ilginçti,” dedi Amy.

“Gerçekten mi? Neden?”

“Seninle John arasında bir şeyler farklıydı.”

Ansızın yapılan bu açıklama Darcy’yi heyecanlandırmıştı. “Böyle düşünmenin nedeni ne?”

“Bu sabah birbirinize saldırmıyordunuz.”

“Öyle miydik? Ah, şey, o zaman öğleden sonra daha fazla iğneleyici olmaya çalışmalıyım. Bu benim işimin bir parçası.”

“John’un da işinin bir parçası fakat bu konuda beceriksizlik göstermeye başladı. Sabah raporları ona verdiğinde sana gülümsedi.”

“Gülümsedi mi? Gözlerimi kırpmış olmalıyım, kaçırdım.”

“Sürekli seni izliyor, biliyorsun.”

Darcy gözlerini devirdi. “Biliyorum. Tony de bunu yapıyor. Ne zaman bir kadın yürüse, erkekler ona bakarlar. Tipik erkek davranışı.”

“Hayır. Bundan daha fazlası var.”

“Amy? Ne söylemeye çalışıyorsun?”

“Aslında hiçbir şey. Ağabeyimin bir kadın karşısında ilk defa böyle davrandığını görüyorum. John oldukça disiplinli biridir. Gözleri asla kendi kafalarına göre gezinmezler. Fakat son günlerde tamamen kendi istedikleri gibi takılıyorlar.” Durakladı. “Seninkiler de öyle.”

“Amy!”

“Tamam, tamam. Bana neler olduğunu anlatma. Ben de John’un ağzını ararım.”

“John sana bir şey söylemez.”

“Demek bir şey var.”

“Hayır!” Darcy ofladı. “Bana doğruyu söyle. John ve ben kadar birbiri için yanlış iki insan gördün mü hiç?”

“Öyle gibi görünüyor, değil mi? Ama bazen iki yanlış bir *doğru* oluşturabilir.”

Hayır. Onlar su ve yağ gibiydiler. Ateş ve buz. Gece ve gündüz. Hareket ettirilemez bir nesne ve dayanılmaz bir güç. Eninde sonunda birbirlerini öfkeliendiren, birbirinden tamamen farklı iki insan.

Öyle değiller miydi?

Evet. Elbette öyleydiler. Ve onlar için söylenebilecek başka bir şey yoktu.

Yemeklerini bitirdiklerinde Darcy, kendisini, imrenerek Amy’nin evini incelerken buldu. Ailesinin evinin havasında, annesini günün birinde akciğer kanserine götürecektir olan sürekli bir sigara dumanı vardı. Babasının devamlı yüksek sesle izlediği NASCAR araba yarışlarını düşündü. Pepé’nin halılara işemesini ve annesinin ona bağırsığını düşündü. Ancak en çok da, bir an önce ailesinin evinden kaçıp kurtulmazsa hayatının nasıl korkunç bir hal alabileceğini düşündü.

“Burada yaşamaktan memnun musun?” diye sordu Darcy.

“Evet,” dedi Amy. “Güzel bir yer.”

“Tek odalı evlerin kirası ne kadar?”

“Aylık yedi yüz.”

Darcy’nin bütün umutları suya düştü. “O kadar çok mu? Bunu nasıl karşılayabiliyorsun?”

“Okula dönmeyen önce tam zamanlı çalışırken para biriktirmiştım. Kiralık daire mi arıyorsun?”

“Bu fiyata değil.”

“Endişelenme. Burası biraz gösterişli bir yer. Bu yüzden pahalı. Bundan daha ucuz daireler bulabilirsin.”

“Ne kadar ucuza?”

“Bu, dairenin nerede olduğuna bağlı.”

Darcy buranın doğu Plano olmasından korkuyordu.

Cuma günü maaş çekini alacaktı. Biraz şansı varsa, yüzüğü rehin vererek aldığı paradan artanla ilk kirasını ve depozitosunu ödeyebilirdi. Ve bu büyük olasılıkla oldukça gösteriş-

siz bir daire olurdu tutacağı yer. Ancak bu hiç fark etmezdi. Ailesinin evi dışında herhangi bir yer, rüyasının gerçekleştiğı anlamına gelirdi.

Cumartesi geldiğinde kendisine yaşayacak yeni bir yer bulacaktı.

Bölüm 12

Darcy kendisine bir ev bulmanın bu kadar zor olacağını önceden tahmin edememişti. Gezdiği onlarca siteden hemen vazgeçmek zorunda kalmıştı çünkü çok pahalıydılar; geri kalanlarsa pek güzel değildi ve karşılayamayacağı şartları vardı. O gün, zengin bir kadın gibi görünmek amacıyla, Meksika'ya giderken yanında götürdüğü giysilerden giymişti ancak özel tasarım giysileri ve takıları site yöneticilerinden bir tanesini bile etkilememişti.

On dört yıldır adına çıkartılmış tek bir kredi kartı olmadığından Loreli Konutları pek güvenilir biri olmadığını belirtmişti. Woodlawn Köyü iş deneyiminin eksikliğinin sorun olduğunu, ancak bir iş yerinde altı ay çalıştıktan sonra ona bir daire kiralayabileceklerini söylemişti. Özellikle sersem bir müdür yardımcısı kısa zamanda yakın bir arkadaşlık kurabilirlerse müdürünü, başvurusu konusunda olumlu değerlendirme yapması için ikna edebileceğini söylemişti. Darcy de onunla yatmaktansa arabada yatmayı tercih edeceğini söylediğinde, adam camdan dışarı bakmış ve arabanın durumunu görmüştü; böylece durumunun ne kadar acı olduğu bir kez daha ortaya çıkmıştı.

Creekwood Konutları onun son umuduydu.

Arabasını otoparkta duran çamurlukları delik deşik kırmızı bir Chevy ile dikiz aynasında bir çift zar asılı olan bir Lincoln Continental'ın arasına park etti. Kim böyle bir şeyi arabasının dikiz aynasına asardı ki?

Darcy, kasvetli, yapma çiçeklerle süslü ve parlak floresanlarla aydınlatılmış yönetim odasına girdi. Daracık esnek

bir pantolon ve b zg l  bir gömlek giymiş    man ve çirkin bir kadın çalışma masasının arkasındaki koltukta yayılmış oturuyordu. Televizyonu izleyebilmek için koltu u arkası dönük duruyordu.

Darcy içeri girince kadın döndü.

“Merhaba,” dedi Darcy. “Ben bir daire—”

Darcy aniden durakladı,  a kınlıktan konuşmasını yarıda kesmi ti. Bu yüzü tanıyordu. En azından yirmi yıl önceki yüzünü hatırlıyordu.

Charmin Brubaker?

Hayır. Olamaz. Liseden hatırladı ı Charmin cırtlak bir kaltak olabilirdi ancak yine de zayıf ve giyinmeyi bilen bir kızdı. Bu kadının bulaşık süngerine benzeyen saçları, tazı k pe i gibi kırı ıklıkları ve XL beden pantolona sıkı tırılmı  XXL bedeni vardı. Bu *asla* Charmin olamazdı.

Ancak oydu.

Bir an için Darcy yirmi yıl önceki, pek de hoş ve parlak olmayan lise dönemine geri döndü. Charmin kendisinden güzel ya da popüler olan hiçbir kızd n ho lanmazdı, bu da Darcy’den nefret ettiği anlamına gelirdi. Yıllar boyunca artan  eki me ve birbirlerini arkadan bıçaklama durumu son bir kar ıla mayla doru a çıkmıştı: okulun son yılında mezuniyet balosunun krali eli i için yarı . Darcy bu yarı ı kazanmaktan dolayı büyük sevinç ya amı tı. Şu anda sadece, Charmin’in ona kiralık daireyi vermeyerek böyle bir sevinç ya amamasını umuyordu.

“Charmin!” dedi Darcy kocaman bir g l c kle. “ ok uzun zaman oldu! Bunca yıl sonra kar ıla tık!”

Charmin’in yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. “Evet.  u i e bak!”

Darcy onun düzgün bir karakter yapısına sahip olmak için fiziksel görüntüsünden ödün verdiğini ve bu nedenle şimdiye kadar içinde herhangi bir kıskançlık barındırmamı  olduğunu diledi.

Bu konuda fazla  ansı olduğunu d   nm yordu.

Charmin onu tepeden tırna a süzdü. “Burada ne arıyorsun?”

Darcy bu kötü mahallede yolunu kaybettiğini ve yönünü sormak için uğradığını söylemek istedi ancak sadece gerçekleri söyleyebildi.

“Bir daire arıyorum.”

Charmin kuşkulu bir şekilde geri çekildi. Bir şeyler olduğunu anlamıştı. Ancak Darcy’nin bu konulara girmeye hiç niyeti yoktu.

“Burada mı yaşamak istiyorsun?” dedi Charmin. “Neden?”

“Şey... Neden olmasın?”

Olmaması için yüzlerce neden vardı ancak belli ki Charmin’in kendisi de burada yaşıyordu; bu yüzden bunların hiçbirini yüksek sesle dile getiremezdi. Charmin gıcırdayan koltuğunun arkasına yaslandı, sosise benzeyen parmaklarını birbirine geçirdi ve gözlerini Darcy’nin sol eline dikti.

“Zengin ve yaşlı bir adamla evlendiğini duymuştum. Ne oldu?”

“Artık birlikte değiliz.”

“Hımm. Çok yazık. Ne yaptın? Bir çuval inciri berbat mı ettin?”

Darcy kibirle başını dikti. “Kiralık bir dairen var mı, yok mu?”

Charmin yalan dolu gözlerini sertleştirdi. “Yok.”

“Ön taraftaki tabela olduğunu söylüyor.”

“Bir tane kalmış olabilir. Ama tek odalı.”

“İyi.”

“Havuzun yanında.”

“Güzel. Güneşlenmeyi severim.”

“Bütün gürültülü partiler orada yapılır.”

“Sorun değil. Eğlence ortamını severim.”

“Aynı binada sabıkalı bir cinsel saldırgan var.”

“Biber gazım var.”

“Söylentilere göre bitişik dairede bir uyuşturucu laboratuvarı kurmuşlar.”

Darcy arkasına yaslandı. “Polise haber vermedin mi?”

Charmin omuz silkti. “Arama izni için yeterli kanıt yok. Üstelik kiralarını zamanında ödüyorlar.”

Darcy kadının orada şeytani bir ayinle cinayet işlendiğini ya da üst katta kundakçıların oturduğunu söyleyebileceğini de düşünüyordu. Ancak Charmin nihayet o koca kıcını gıcırdayan koltuğundan kaldırdı ve dolaptan bir anahtar aldı. Ofisten çıkarken Darcy de onu izledi.

Site içinde yürümeye başladılar. Darcy yol kenarlarındaki, neredeyse bir çocuğu yutabilecek büyüklükteki deliklerden uzak durmaya çalışıyordu. Ve yol boyunca Charmin'den yayılan o iğrenç kokuyu çekmek zorunda kaldı. Ancak bunların hiçbirisi onun kıskançlık yüzünden yapabilecekleri kadar kötü olamazdı. Kırışıklarla dolu yüzünden, Wisconsin eyaleti kadar büyük kışından ve can düşmanının bunların hiçbirine sahip olmadığı gerçeğinden nefret ediyor olmalıydı.

Ansızın otoparka bakan dairelerden birinin kapısı açıldı ve parlak mor renkte bir sabahlık giymiş tombul bir kadın dışarı çıktı.

“Charmin!” diye bağırdı. “Çöp öğütücüsünü tamir ettirecek misin?”

“Sana tamircinin yarın geleceğini söylemiştim!”

“Bana bunu iki gün önce söylemiştin!”

“Tamirci ne zaman uygun olursa, o zaman gelir.”

Kadın gözlerini devirdi ve kapıyı çarparak kapattı.

“Şey, ilginç bir kadına benziyor. Sabahlığı güzeldi,” dedi Darcy korkmuş bir halde.

“Besbelli bugün çalışıyor.”

“Çalışıyor mu?”

“O bir masöz. Kazandığı para bir erkeğin neresine masaj yaptırmak istediğine bağlı.”

“Oldukça...cüsseli biri.”

“Çünkü Georgette eskiden George’muş.”

Transseksüel bir fahişe. Harika!

Geçitlerden birinde bir çift kırık çiçek saksısının ve paslanmış bir bisikletin yanından geçtiler.

Bunları görmezden gel. Ne de olsa, hepsi senin dairenin dışında, içinde değil.

Geçidin karşı tarafında Darcy, bir kapının gıcırdayarak açıldığını duydu. Dönüp baktığında ince ve uzun bacaklı,

parçalanmış bir şort giymiş, üstü çıplak bir adam gördü. Adamın birkaç günlük sakalı vardı ve uzun zamandır duş yapmadığı belliydi. Alt dudağından, neredeyse filtresine kadar yanmış bir sigara sarkıyordu. Kapı aralığından, sanki pinpon maçı izliyormuş gibi gözlerini Darcy ve Charmin arasında gezdiriyordu.

“Burada bakılacak bir şey yok, Bob,” dedi Charmin sert bir şekilde. “İçeri gir.”

Adamın öfkeli gözleri bir süre daha aynı şekilde hareket etti ve sonunda Darcy’nin üzerinde kilitlendi. Darcy bu tür gözleri daha önce de görmüştü. ‘ARANIYOR’ ilanlarında. Nihayet adam içeri girdi ve kapısını kilitledi.

“O kimdi?” diye sordu Darcy.

“Deli Bob.”

“Neden ona Deli Bob diyorsun?”

“Çünkü hükümet uydularının beynini okuduğunu sanıyor.”

“Cinsel saldırgan o mu?”

“Yo. O bir öğretmen.”

“Öğretmen mi? Zararsız biri olduğunu umuyorum,” dedi Darcy.

“Şimdilik bir zararı olmadı,” dedi Charmin. “Ama ilaçları bittiğinde o biber gazını hazır bulundurmanda fayda var.”

Charmin 827 numaralı dairenin kapısını açtı ve içeri girerken Darcy de onu izledi. En iyisini umuyordu ancak en kötüsüne de hazırlıklıydı.

İşte. Bu en kötüsüydü.

İçerideki dezenfektanın kokusu en azından birilerinin burayı temizleme girişiminde bulunduğunu gösteriyordu; ancak tükürükle parlatma girişiminden kalan izler sorunların en küçüğü gibi görünüyordu. Küçük girişin hemen yanındaki mutfak mermer desenli tezgâhı sigara yanıklarıyla doluydu ve paslanmaz çelikten lavabosu paslanmazlık özelliğini yıllar önce yitirmiş gibiydi. Ve mutfak gereçleri 60’lı yıllarda evlilik programlarında dağıtılanlara benziyordu. *Avokado* dedikleri renkteydiler. Aslında *safra* demeleri gerekirdi. Bir an için muşambaya alerjisi olduğunu düşündü; çünkü ayağını o

iğrenç malzemenin üzerine basar basmaz gözleri yaşarmaya başladı.

“Evdeki tüm eşyalar kiraya dâhil,” dedi Charmin. “Çamaşır ve kurutma makinesi de öyle. Bunu her yerde bulamazsın.”

Elbette böylesini bulmak zor olmalıydı! Hepsini delinmiş, yanıklar içinde ve külüstür durumdaydı.

Oturma odasına girdiklerinde fena halde hırpalanmış ahşap döşemelerle ve eğri asılmış mini perdelerle karşılaştılar. Yeşil halının ipleri çıkmıştı, sanki bir kedi tırnaklarıyla çalışmış ve bir golf sahası inşa etmiş gibiydi.

Charmin onu bir koridordan geçirip başka bir odaya soktu.

“Şey,” dedi Darcy. “Güzel bir tuvalet.”

“Burası yatak odası,” diyerek cevabı yapıştırdı Charmin.

Charmin espri özürlüydü. Her zaman da öyle olmuştu. Darcy okul hayatının dört yılını onun zekâsıyla alay ederek geçirmişti ancak tüm zaman içinde sadece birkaç kez dalga geçebileceği bir zekâyla karşılaşmıştı. Yıllar sonra bedeninin sadece bu bölümünde bir değişiklik olmamıştı.

Ve nihayet banyoya gelmişlerdi. Daha da iğrenç bir muşambayla kaplı bir zemin, daha çok sigara yanığı ve daha perişan perdeler. *Ulu Tanrım, ben burada yaşayamam!*

“Ne kadar?” diye sordu.

“Aylık beş yüz dolar,” dedi Charmin. Darcy bunun çok fazla olduğunu düşündü. Yine de, bulduklarının içinde en ucuzuydu.

“Evcil hayvana izin var mı?”

“Sadece küçük köpekler. Kediler kumaşları tırmalıyorlar. Üç yüz dolar da ev hayvanları için depozit.”

İşte bu. Beş yüz dolar kira, üç yüz dolar da Pepé için. Sonra Charmin’in köpeği olduğunu bilmesine gerek olmadığına karar verdi. Perdeleri kapalı tuttuğu, onu nerede ve ne zaman gezdirdiğine dikkat ettiği sürece köpeği olduğunu nereden bilebilirdi ki? Eğer yakalanırsa, bu depozit işini o zaman konuşabilirlerdi.

“Unut gitsin,” dedi Darcy. “Köpeği eski kocam alır.”

Evet. Belki de Warren hiçbir zaman hoşlanmadığı bir köpeğin sorumluluğunu üzerine almak için ortaya çıkıverirdi.

Yönetim odasına geri döndüklerinde Darcy başvuru formunu doldurdu ve Charmin'e uzattı.

"Haciz işinde mi çalışıyorsun?" diye sordu Charmin.

Bu konuyu geçiştirmenin bir yolu yoktu. "Evet."

"Ofis yöneticisi olduğunu yazmışsın."

Teknik olarak iş unvanı amele idi ancak Charmin'in bunu bilmesine gerek yoktu. "Doğru."

"Peki, ya referansların?"

Her yerde karşılaştığı türden bir soruydu bu. "Daha önce hiç daire kiralamadım."

"Maddi sorumluluklarını yerine getirebileceğini onaylayacak biri var mı?"

Darcy cevap vermek için ağzını açtı ancak verecek bir cevabı olmadığını fark edince yeniden kapattı.

Charmin duyduğu sahte üzüntünün sonucu olarak derin bir iç geçirdi. "Bana fazla yardımcı olmuyorsun. Biz sadece sorumluluk sahibi insanlara ev kiraliyoruz."

"Hadi, Charmin. Sitede yaşayan insanları gördüm. Şimdi sen bana o insanların sorumluluk sahibi, düzgün vatandaşlar olduklarını mı söylüyorsun?"

"İlk ayın kirasını ve depozitoyu peşin almalıyım."

"Bunlar için param var." Neredeyse tam o kadar parası vardı. Bu kadar değerli bir yüzüğün bu kadar az ederi olması Darcy'yi şaşırtmıştı.

"Başvurunda sadece birkaç haftadır bu iş yerinde çalıştığın yazıyor. Ve bu, son on dört yıldır çalıştığın tek işinmiş."

"Hadi, Charmin. Zor durumdayım. Lütfen, biraz nefes almama izin veremez misin?"

Charmin kibirli bir eda takındı. "Belki." Darcy'nin ayaklarına baktı. "Hımm. Ayakkabıların güzelmiş."

Darcy ayakkabılarına kıskançlıkla bakan kadınlara alışkındı. Ancak Charmin'in kaşları onun çözemediği bir nedenle sinsice yukarı kalkmıştı.

"Kaç numara giyiyorsun?" diye sordu Charmin. "Otuz yedi mi?"

“Altı.”

“Hımm.” Sahte bir şekilde güldü. “Ben de.”

Darcy kadının ne ima etmek istediğini sonunda anlamaya başlamıştı. “Ne demek istiyorsun?”

“Sana istediğin şeyi vereceğim. Tabii sen de bana benim istediğim şeyi verirsen.”

“Ayakkabılarımı alabileceğini mi düşünüyorsun?” Darcy bunu kaba bir ses tonuyla söylemişti. “Ayakkabılarımı alamazsın.”

“Ah, öyle mi? O zaman sen de daireyi kiralayamazsın.”

“Şaka yapıyor olmalısın.”

“Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?”

Darcy kadının yüzüne baktı. Hayır. Bu yüzde şaka yaptığına dair en ufak bir işaret yoktu. Yirmi yıl boyunca, içinde lise yıllarının kıskançlığını barındırabilen biri ne tür bir insan olabilirdi?

Annesi tarafından tuvalet kâğıdı markası ismi verilmiş türden bir insan.

Darcy midesi bulanmış bir şekilde ayakkabılarını çıkardı ve ayağıyla Charmin’e doğru itti. Charmin de onları alarak masasının arkasına koydu.

“Tamam,” dedi Charmin, başvuru formuna geri dönerken. “Peki, referansların konusuna gelecek olursak...” Charmin’in bakışları Darcy’nin çantasına kaydı. “Güzel çanta.”

Hayır. Charmin bu pahalı marka çantasını alamayacaktı. Darcy onu gizlemeye çalıştı. “Sahte.”

“Hayır. Değil. Eğer sahte olsaydı gizlemeye çalışmazdın.”

Anlaşılan Darcy’nin ayakkabıları Charmin’in sadece açlığını bastırmıştı.

“Buranın sahipleri senin bir haraççı olduğunu biliyorlar mı?”

“Evlerin tümünü kirada tuttuğum ve kiralari zamanında aldığım sürece burada cinayet bile işleyebilirim.”

Darcy ayağa kalktı ve çantasını ters çevirerek içindekileri Charmin’in masasının üzerine boşalttı, sonra da çantayı masaya attı.

“İşte. Çanta senin.”

Charmin mutlu bir şekilde Darcy’ye gülümsedi. “Oh Tanrım, şimdi bunları içine koyacak bir şeye ihtiyacın var, değil mi?” Masasının alt çekmecesini karıştırdı ve Darcy’ye çeşitli çözümler sundu. Başıyla sağ elini işaret etti. “Kâğıt mı?” Sol elini işaret etti. “Yoksa naylon mu?”

Darcy, Charmin’in elindeki naylon poşeti çekerek aldı ve çantasının içinden çıkanları buna doldurdu. Kadın kendisine bakmadan bunların üzerine yakışacağını düşünüyordu. Bu pahalı marka çantayı omzuna asıp, yine benzer özellikteki ayakkabıları ayağına geçirdiğinde üzerine gümüş nakışlı bir eyer konmuş bir katırdan başka bir şeye benzemeyecekti.

Darcy parayı masanın üzerine bıraktı, sonra da kontratın bir kopyasını ve anahtarı almak için eğildi; ancak Charmin anahtarı daha o almadan kaptı. Masanın üzerinden eğildi ve sesini alçaltarak konuştu. “Çıkar ağzından baklayı, Darcy. Lüks içinde yaşarken buralara nasıl düşün bakalım? Mutlaka bir hikâyeyen vardır.”

“Bu seni ilgilendirmez.”

“Yoksa şu evlilik sözleşmelerinden birini mi imzaladın? Ve artık önemsiz biri misin?”

“Aslında ben ‘önemsiz biri’nin ne demek olduğunu seninle yeniden karşılaştığımda öğrendim.”

“Ama sonuçta buradasın.” Charmin kendini beğenmiş bir tavırla arkasına yaslandı. “Ne kadar yükselirsen, düşüş o kadar sert olur, değil mi?”

Darcy naylon torbayı, kontratın kopyasını ve anahtarı aldığı gibi ardında kıs kıs gülen Charmin’i bırakarak oradan çıktı. Ne zaman bir insanın ancak bu kadar aşağılanabileceğini düşünse daha beteriyle karşılaşıyordu.

Arabasına bindi ve gözleri yaşla dolmuş bir şekilde bir süre orada oturdu. Bütün bunlar onun başına nasıl gelmişti? Ve neden?

Tek istediği şey evine yeniden dönmektir. Aile odasındaki parlak desenli kanepesine oturup paladyum kaplı penceresinden sızan ışığın eşliğinde *Oprah*’ı izlemek istiyordu. Arkadaşlarını evine davet etmek ve orada her kim yoksa onunla

ilgili dedikodu yapmak istiyordu. Şık menülerinde mantarlı İtalyan pilavı ve taze krema bulunan son derece pahalı restoranlarda öğle yemeği yemek sonra da kartıyla hesabı ödemek ve cömertçe bahşış bırakmak istiyordu.

Ancak en çok da Warren'ı karanlık ve dar bir sokağa davet edip onu hadım etme fantezilerini gerçekleştirmek istiyordu.

Bu düşünceyle gaza gelip pes etmemeye karar verdi. Günün birinde, bir şekilde yeniden zirveye çıkacaktı. Ve bunların en güzeli de Jeremy Bridges'le yeniden karşılaştığı, oyunlarından vazgeçtiği, ona deli gibi âşık olduğu ve parmağına yüzük taktığı fantezisiydi. Tüm bunlar gerçekleştiğinde o yönetim odasına yeniden gelecek ve parmağındaki yüzüğü Charmin'in gözüne sokacak, yüzüğün dev taşının çıkardığı ışığın yansmasıyla onun gözlerini kör edecek ve onun bedeninin kıskançlıktan yeşile dönmesini izleyecekti.

Sonra John'u düşündü.

Onu öpüşünün anısı hâlâ yüzünün kızarmasına neden oluyordu. Ona o giysileri alan kişinin John olduğunu anladığından beri, adam gözüne bir başka görünmeye başlamıştı. O kaba dış görüntüsünün altında sanki yumuşak bir kalbi vardı. Ancak faturaları erkeğin kalbi ödemiordu, eğer bir adamı nasıl öpüştüğüne göre değerlendirirse hayatı boyunca meteliksiz kalabilirdi.

*

"Hâlâ şu Corvette konusunda ne yapacağımı bilemiyorum," dedi Amy, John'un odasının kapısından başını uzatarak. "Eğer onunla düzenli bir şekilde işe ya da başka bir yere gitmezse ve onu kullanmadığı için sürekli garajında tutarsa onu bizden kaçırmasına izin vermekten başka yapabileceğimiz bir şey kalmaz."

John elindeki kalemi masaya fırlattı. "Bu konuda fazla acele etmek istemiyorum. Ona biraz daha zaman verebiliriz."

Gerçeği söylemek gerekirse, bu araba John'da kötü bir etki bırakmıştı. Ne de olsa üç yıldır hiçbir arabayı geri bırak-

mak zorunda kalmamıştı.

“Peki, şu Infiniti için ne diyorsun?” diye sordu Amy, John’un masasının önündeki koltuklardan birine otururken. “Ona el koyacağını sanıyordum.”

“Sokağın içinde hem önden hem de arkadan başka arabalar tarafından kilitlenmiş bir şekilde duruyordu. Sahibi de kapıyı açmadı. Yarın sabah adamın iş yerine gitmem gerekecek.”

“Arlington’da çalışıyor. Buraya yaklaşık elli mil uzaklıkta.”

“Bir arabaya el koymak için daha da uzun bir yol gitmiştim.”

Amy sinsice güldü. “Bu kadar uzun bir süre ofisten uzak kalmak isteyeceğini sanmıyordum.”

“Neden olmasın?”

“Eğer burada olmazsan, en sevdiğin yeni eğlenceyle meşgul olamazsın.”

“Neymiş o?”

“Gözlerini Darcy’ye dikmek.”

John bakışlarını kaçırdı. “Biliyorsun, o benim tipim değil.”

“Hadi, John. Bir erkek ona ikinci kere bakmak için bile boynunu kırabilir. Tipi, Darcy olmayacak bir erkek düşünmüyorum.”

“Görüntü her şey demek değildir. Bilirsin, fazla bakımlı kadınlardan nefret ederim.”

“Olabilir. Ama ona nasıl baktığını gördüm.”

“Tony’dan söz etmediğine emin misin?”

“Hayır. O, Darcy’ye uzak duruyor.”

“Yanılıyorsun. Tony’nin ilgi alanına girmeyecek kadın yoktur.”

“Bak, John. Tony bile patronun göz koyduğu kızla ilgilenmeyecek kadar akıllı biridir.”

“Amy, rahatsız edecek başka birilerini bulamaz mısın sen?”

“Hey, sen sürekli takıldığım adamlar konusunda beni rahatsız ediyorsun ama!”

“Sen de beni çıkmadığım kadınlar konusunda rahatsız ediyorsun,” dedi John.

“Hayatında bir kadın olsa çok daha mutlu olurdu.”

“Hayatımda birçok kadın var.”

“Tabii, her gece başka bir kadın mı? Sen tek bir kadına bağlanıp kalmak istiyorsun. Ve senin için yeterince uygun bir kadın yok.”

“Bu doğru değil.”

“Elbette doğru. Peki, Jennifer’a ne dersin? Onu hatırlıyor musun?”

Evet, onu hatırlıyordu. Kocaman gözleri, kocaman memeleri ve iki kulağı arasında kocaman bir yüzü vardı. Mc-Millan’da bir bar işletiyordu. Tony garson kızlardan birine asılırken o da John’a asılıyordu. Tam üç hafta çıkmışlardı ancak John daha fazla dayanamadı.

“Ondan, ayda yürüyen ilk adamın adını bilmediği için ayrılmıştın,” dedi Amy.

“O kadın hayatında bir kez bile bir belgesel izlememişti. Sadece cumartesi sabahları yayınlanan çizgi filmleri ve Amerika’nın en komik videolarını izliyordu.”

Aslında bütün kadınlar eninde sonunda onu sıkıyordu. Hepsi aynı şekilde gülüyorlar, aynı şekilde konuşuyorlar, aynı şekilde görünüyorlardı. İşi biraz fazla uzatırsa kadınlar ona yapışıyordu. Ve hepsinin kafasında evlilik vardı.

Ancak Darcy...

Onun da kafasında da evlilik olabilirdi ancak onun gibi bir adamla değil. Ve onun asla yapışkan bir kadın olabileceğini düşünmüyordu. Otoriter ve kavgacı olabilirdi ancak asla yapışkan değildi. Ancak farklılığın fazla önemi yoktu, değil mi?

Belki de vardı. Onunla her gün farklı bir gündü. Ondan her an, her şeyi bekleyebilirdi. Evet, kesinlikle çılgındı ancak çılgınlık sıkıcı olmaktan daha iyiydi.

Tam o sırada ofisin dış kapısı açıldı ve Darcy içeri girdi. John’un Wal-Mart’tan seçtiği çiçekli bir etek ve göğüslerini sararak tüm kıvrımlarını ortaya çıkaran örgü bir bluz giymişti. Bu kadar ucuz giysilerle bu kadar güzel görünüyorsa onun

pahalı giyecekler satın almak istemesini olağan karşılamak gerekirdi.

“Demek istediğimi anlıyor musun?” dedi Amy.

John yavaşça gözlerini ondan kaçırdı. “Hı?”

“Gözlerini yine ona diktin.”

“Dikmedim?”

Amy gözlerini devirdi.

Darcy bir kaleme uzandı, bir not kâğıdının üzerine bir şeyler karaladı, sonra da John’un odasına geldi.

“Bu hafta sonu bir ev kiraladım,” dedi. “Bu, benim yeni adresim. Eminim personel bilgilerini güncel tutmak istiyorsundur.”

John adrese baktı ve dehşete kapıldı. “Burası Creekwood Konutları!”

“Evet. Cumartesi günü taşınıyorum.”

“Orası cehennem çukuru gibi bir yerdir.”

“Evet, ama en azından *benim* cehennem çukurum olacak.”

“Ben o mahallede devriye polisi olarak çalıştım. Orada bir sürü pislik insan vardır. Sen orada yaşayamazsın.”

“Üzgünüm John. Kontrat yapıldı.”

“Neden ailenle birlikte kalmaya devam etmiyorsun?”

“Henüz ailemle tanışmadın, yoksa böyle bir şey sormazdın.

“Darcy, ben sana—”

“Hey! Yoksa daha düzgün bir yerde yaşayabilmem için maaşıma üç yüz dolar zam mı yapmayı öneriyorsun?”

“Oh, hayır.”

“O zaman daha fazla bir şey duymak istemiyorum.”

Bunu söyledikten sonra her zaman yaptığı gibi, *konu kapanmıştır*, dercesine başını kaldırdı, John’un odasından çıktı ve masasına gitti.

“Demek istediğimi anladın mı? Bu kadın bir kaçık.”

Amy başını salladı. “Bazen o kadar kör oluyorsun ki, bu beni korkutuyor.”

“Sen neden söz ediyorsun?”

“Önce çaresiz ve fazla bakımlı olduğu için onu hırpaladı.”

dın. Şimdi de nihayet kendisi için bir şeyler yapmaya çabaladığı için hırpalıyorsun.”

“Fakat orası çok tehlikeli bir yer.”

“Doğru. Ama ona bir fırsat ver, tamam mı?”

İnsanlar aptalca işler yaptığında kendisi de aptala dönüyordu ve genellikle bunu onların yüzlerine söylemeyi kendisine görev ediniyordu. Ancak bu defa karşısındaki, başını aslanın ağzına sokmamasını söylese dahi dinlemeyecek kadınlardan biriydi.

Bu işi kimin üsteleneceğini bilmiyordu ancak birileri bu kadını kendisinden koruma görevini üzerine almalıydı.

Bölüm 13

Ertesi cumartesi, Darcy şortunu ve tişörtünü üzerine geçirip, saçlarını atkuyruğu şeklinde topladıktan sonra dairesini yaşanabilir bir hale getirmek için işe koyuldu. Evi döşemek için ondan bundan ya da ikinci el pazarlarından eşyalar alana kadar kullanmak için, bazı mobilyalar kiralamıştı. Eşyalar eve gelince hemen Wal-Mart'a gidip bardak, çatal kaşık, yatak çarşafı, temizlik malzemeleri, köpek maması ve kendisi için yiyecek malzemesi aldı. Annesi ona birkaç eski çanak, tencere ve tava vermişti. Mikrodalgayı bir sonraki ayın maaş çekisiyle alabilecekti.

Akşam olduğunda evini bir insanın yaşayabileceği bir ev haline getirmişti. Güneş batarken, evin içinde doğal bir aydınlık vardı ve gözlerini kısıtığında burası neredeyse sıcak bir ev gibi görünüyordu. Pepé henüz yeni eve alışmadığı için tüm zamanını yatağın altında geçiriyordu. Yavaş yavaş alışacaktı. En azından Darcy böyle olacağını umuyordu. Çünkü Pepé'yi rahatsız eden her şey, onun sürekli yanlış yerlere çıkıp yapmasına neden oluyordu.

Darcy tam akşam yemeği için Taco Hut'tan bir şeyler almayı düşünürken kapı çalındı. Kapı deliğinden bakınca anne ve babasının dışarıda durduklarını gördü. Babası tamirhane- den döndüğünde annesi mutlaka buraya gelmeleri için ona ısrar etmiş olmalıydı. Şahane. Onlardan kurtulmak için onların evinden taşınmıştı ancak şimdi de onlar buradaydı.

Kapıyı açtı. İçeri girerlerken Lyla omzunun üzerinden arkasına baktı. "Aman Tanrım. Şu karşı dairede oturan adam da kimin nesi?"

“Deli Bob,” dedi Darcy.

Lyla eliyle boğazını tuttu. “Ona neden Deli Bob diyorlar?”

“Çünkü hükümet uydularının beynini okuduğunu düşünüyor.”

“Oh! Biliyor musun, bunu bir dergide okumuştum. Her türlü şeyleri insanların beynine ışınlatabiliyorlarmış.” Bilmiş bilmiş Darcy’ye baktı. “Sandığınız kadar deli olmaya-bilir.”

“Hayır,” dedi Clayton. “Sandığınız kadar deli olabilir.”

“Oh, öyle mi?” dedi Lyla. “Hükümet beynini mikrodalgalarla doldursun da gör. O zaman kimin akıllı olduğunu anlarız.”

“Peki, ne düşünüyorsun baba?” diye sordu Darcy. “Sence burası çok güzel bir ev değil mi?”

Clayton kapı girişinden görebildiği kadarıyla şöyle bir göz attı. “Başının üstünde bir çatın var. Radyoda Ranger’ların maçı var. Arabada olacağım.”

En azından babası fena olmadığını düşünüyordu. Kendisine verdiği Gertie marka arabanın kullanmaya elverişli bir araba olduğunu düşünen bir adam bu evle ilgili ne düşünebilirdi ki?

Lyla oturma odasına doğru yürüdü ve midesi bulanmış gibi yüzünü buruşturdu. “Bu mobilyalar iğrenç.”

“Kiralık mobilyaların şahane olması beklenemez.”

“Perdeler yamuk.”

“Perde olduğu için şanslıyım.”

“Şu halinin haline bak.”

“Yeni halılarda asla göremeyeceğin tarihi lekeleri var bu halinin.”

“Darcy, taşınmak konusunda neden ısrar ettin? İstediğin kadar bizimle birlikte kalabilirdin.”

Kalamazdım, aklımı başımda tutmam gerekiyordu. “Kendime ait bir eve ihtiyacım vardı.”

“Dışarı çıkarmak için seni buradan almaya gelen bir adam ne düşünecek?”

Darcy ezilmiş halde gözlerini kapadı. En azından annesinin onu ziyarete gelmesinin iyi bir tarafı vardı. Kendisine ait

bir ev kiralamakla en doğru şeyi yaptığından artık iyice emin olmuştu.

Sonra yeniden kapının çalındığını duydu. Kapı girişine doğru gitti ve delikten baktı. Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Bu tahmin ettiği adam mıydı?

“Jeremy Bridges gelmiş,” dedi annesine.

Lyla’nın ağzı açık kaldı. “Jeremy Bridges burada mı? *Şimdi mi?*”

“Evet.”

“Onu içeri alamazsın,” dedi annesi. “Bu evi gördüğü anda, hemen arkasını döner ve buradan çekip gider. Gider, Darcy. Sakın o kapıyı açma!” Sonra Darcy’nin koluna yapıştı. “Hayır. Bekle. Yeniden düşündüm de, kapıyı açmalısın. Eğer ön kapıdan buraya korkmadan geldiyse...” Sonra homurdanmaya başladı. “Aman Tanrım! Berbat görünüyorsun!”

Darcy’nin saçındaki lastiği çıkardı.

“Anne! Ne yapıyorsun?”

“Kıpırdama!” Darcy’nin saçlarını kabartarak omuzlarına düşürdü. “Üzerindekiler için yapılacak bir şey yok. Sadece dik durmaya çalış.” Parmağını Darcy’ye salladı. “Bu defa işleri berbat etme!”

Darcy gözlerini devirerek kapıyı açtı. Delikten ona fazla dikkatle bakamamıştı ancak şimdi alıcı gözüyle bakınca, onda gördüğü değişime inanamadı.

O serseri Hawaii kılıklı çocuk gitmişti. Yerine haki renkte pantolonlu, Lacoste tişörtlü ve mokasen ayakkabılı bir adam gelmişti. Gündelik ancak şık bir giysi. Görünüşe bakılırsa saçını kestirmiş ve tıraş olmuştu. Bir elinde mavi desenli şeffaf bir kâğıda sarılmış, tepesinde kırmızı bir kurdele bulunan bir sepet taşıyordu. Darcy tüm bunların ne demek olduğunu anlayamadı.

Adamın limuzinine bindiği andan itibaren çekindiği o keskin, zeki ve *benden bir şey kaçmaz* diyen gözlerine baktı.

Ve işte yine o tanıdık gülüş.

“Merhaba, Darcy.”

“Merhaba, Jeremy.” Darcy tepeden tırnağa adamı süzdü. “Bu ne şıklık böyle?”

“Bunlar bir milyonerin günlük giysileri. Hoşlanacağını ummuştum.”

Aslında hoşlanmıştı. Hangi kadın hoşlanmazdı? Uzaktan limuzinin ağır ağır ilerlediğini gördü; sürücü büyük olasılıkla bir park yeri arıyordu. Ona tavsiyesi, Batı Plano olurdu.

Darcy dikkatle çevreye baktı. “Bekçi köpeğin nerede?”

“Onu arabada kalması için ikna ettim. Ama merak etme, camları aralık bıraktım.”

“Darcy!” dedi annesi. “Durma orada! Bay Bridges’i içeri davet et!”

Darcy iç geçirdi ve kapıyı ardına kadar açtı. Adam kapı eşiğini geçti, holde ilerledi ve mutfak kapısını geçerek oturma odasına girdi.

“Jeremy, bu benim annem, Lyla Dumphries.”

Annesi bileğini hafif kırarak elini kaldırdı ve başı dikleşti. “Bay Bridges. Sizinle tanışmak ne büyük mutluluk.”

“Annenle tanışacağımı beklemiyordum, Darcy,” dedi Jeremy. “Güzelliğini kimden aldığın belli oluyor.”

Sonra annesinin elini öptü. Gerçekten *onun elini öptü*. Darcy annesinin bayılacağını sandı. Annesi kıkırdadı. Bir milyonerle karşılaşmak ona kendisini kraliçe gibi hissettirmişti.

“Demek... Siz ve Darcy birbirinizi tanımaya çalışıyorsunuz.”

“Hayır, tanımaya çalışmıyoruz,” dedi Darcy. “Ben sadece Bay Bridges için bir eğlenceyim.”

“Şey,” dedi adam, “iyi eğlencelere sık rastlamazsın.”

“Disney Dünyası’nı satın alabilecek bir adamdan bunu duyduğuma inanmıyorum.”

“Darcy!” kızgınlıkla söylendi Lyla. “Biraz saygılı ol!”

Saygılı mı? Adam sırf paradan ibaret olduğu için mi?

Pekâlâ. Bu iyi bir neden. Kendisiyle ciddi bir şekilde ilgilenirse ve bu ilgi onu nikâh masasına taşırsa ona saygı duyabilirdi. Ancak onunla eğlenmekten vazgeçtiğine kendisini kesinlikle inandırmalıydı.

“Bu ziyaretinizle bizi onurlandırmanızı neye borçluyuz?” diye sordu Lyla.

“Sadece kızınızın yeni yerini görmeye geldim.”

“Taşındığımı nereden öğrendin?” diye sordu Darcy.

“Hadi, Darcy. Ben çok zengin bir adamın ve bu dünyada paranın sözü geçer. Benim bulamayacağım bir şey var mı?” Odaya bir göz gezdirdi. “Tatlım, sen buraya ne yapmışsın. Çok çarpıcı olmuş.”

“Evet,” dedi Darcy. “İlk gördüğümde ben de çarpılmıştım.”

“Burası, elbette geçici bir yer,” dedi Lyla. “Kızım şu dalavereci kocası yüzünden son günlerde bazı sorunlar yaşadı. Bunu siz de biliyorsunuz, tabii. Size de bazı sıkıntılar yaşatmış.”

“Şu zimmetine para geçirme işi mi? Fazla kafama takmıyorum. Eğer bu resmin içinden Warren’ı çıkarırsanız” —dönüp Darcy’ye iştahla bakarak devam etti— “her şeye değerdi.”

Darcy gözlerini devirdi. “Tamamen zırvalıyorsun.”

“Darcy Elaine Dumphries! Sen ne dedin?”

“Güven bana, anne. Warren’ı ve üç yüz bin doları bulmak için büyük olasılıkla bir dedektif ordusu tutmuştur.” Jeremy’ye döndü. “Neden buradasın? Gerçekten?”

“Sana ev hediyesi aldım.”

Elindeki sepeti mutfakla oturma odasının arasındaki masaya bıraktı.

“Bunu duydun mu, Darcy? Bir hediye! Ne kadar güzel!”

“Tabii,” dedi Darcy. “Çok güzel.”

“Açmayacak mısın?” dedi annesi.

Darcy içini çekerek kurdeleyi açtı. Bu da annesinin sepetin içine dalması için yeterliydi. İçinden küçük bir kutu çıkardı.

“Morina havyarı! Bu çok pahalı, öyle değil mi?”

“Hem de en pahalısı,” dedi Jeremy.

Tamam. Darcy onun neden geldiğini anlamıştı. Yine aynı şeyi yapıyordu. Önce bin dolarlık kahve çeki ve şimdi morina havyarı. Daha önce sadece bir kere yemişti ve enfesti. Yaklaşık otuz gram için yüz elli dolar ödeniyorsa enfes olmalıydı elbette.

Lyla sepetten gümüş bir kutu çıkardı. “Oh, Tanrım. Water-

ford marka şarap kadehleri mi?”

Waterford marka mı? Bunu limuzinin dolabında ucuz bira bulunduran bir adam mı getirmişti?

“Bana doğruyu söyle,” dedi Darcy, Jeremy’ye. “Evinde Waterford marka bir şey yok, değil mi? Bence sen... evinde Tupperware kullanıyorsundur.”

“Hayır, asla,” dedi Jeremy.

“Hayır, asla!” diye yankı yaptı Lyla.

“O plastik kapları sadece boğa üzerinde durma yarışlarını izlemeye giderken yanıma alıyorum.”

Lyla adamın şaka yaptığını anlayana kadar ona şaşkınlıkla baktı. Yoksa şaka yapmıyor muydu? Bu adam konusunda kesin bir şey söylemek zordu. Biraz kıkırdadıktan sonra Darcy’ye sertçe baktı. “Bay Bridges’in espri anlayışı iyi olduğu için şanslısın. Eğer hediyelerini geri almak isteseydi onu suçlamazdım.”

Başka bir şeyler bulmak için sepeti karıştırdı. “Oh, aman Tanrım! Darcy! Goriva çikolataları!”

“Sadece iki kilo,” dedi Jeremy. “Korkarım ellerindeki en büyük kutu buydu.”

Darcy çikolatayı ağzına attığını ve onun dilinin üzerinde bıraktığı o nefis lezzeti hayal etti. Ancak şimdi yiyerek Jeremy’ye bunu görmenin zevkini yaşatmayacaktı. Bir oturuşta paketin büyük bir kısmını yemek için onun gitmesini bekleyecekti.

“Oooo! Parfüm!” dedi annesi.

Darcy kutuya baktı. Olamaz. Clive Christian No.1.

En son bir mağazada gümüş işlemeli kristal şişesi içinde duran bu parfüme nasıl imrenerek baktığını hatırladı. Otuz miligramlık bu parfüme iki bin dolar verip satın alsaydı Warren herhalde kalp krizi geçirirdi. Bu parayla kaç aylık kirasını karşılayabilirdi? Bridges neden böyle bir şey yapıyordu?

Lyla başka bir kutu daha çıkardı. “Köpek bisküvileri mi?”

“Akıllı köpekler için,” dedi Jeremy.

“Köpeğim olduğunu nereden—” derken içini çekti Darcy. “Oh, boş ver.”

Jeremy kutuyu açtı, içinden bir tane çıkardı ve Pepé’yi

çağırdı. Pepé havlayarak geldi, sonra Jeremy'nin önünde durarak ona hayranlıkla baktı.

"Şuna bak," dedi Jeremy. "Köpeğin ağzının tadını biliyor."

"Hı-hı. Pepé, gerçek bir lezzet uzmanıdır. Aynı zamanda paket lastiklerine ve halı tüylerine de bayılır."

"Son bir şey daha," dedi Jeremy, sepete uzanıp bir zarf çıkardı. Ve onu Darcy'ye verdi.

"Bu nedir?"

"Ünlülere ders veren feng shui hocası için bir hediye çeki."

"Hı?"

"Sen sadece zamanını söyle, ben onu hemen Los Angeles'tan Dallas'a uçakla getirmeceğim. Birinci sınıfta, elbette."

Darcy boş boş adama baktı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" Jeremy sırtıttı. "Şaşıracığını biliyordum."

"Ne *hocası*?" diye sordu Lyla.

"Feng shui çok eski bir sanattır," diye açıkladı Jeremy. "İnanişâ göre evinizdeki, mobilyaları, aynaları ve çiçekleri doğru yere koyarsanız, evinize şans getirirler." Eğilip, Lyla'ya fısıldadı. "Duyduğuma göre bütün ünlüler evlerini feng shui'ye göre dekore ediyorlarmış."

"Ooo!" diye bağırdı Lyla, Jeremy'nin neden söz ettiğini anlamamasına rağmen. Onun tek bildiği pilates hocalarıydı.

"Feng shui mi?" dedi Darcy. "Bu evde mi? Sen aklını mı kaçırdın?"

"Ne?" dedi Jeremy. "Evinin uyum ve zenginlikle dolu olmasını istemiyor musun?"

"Uyumu boş ver. Zenginlikten söz edelim. Sıcak, nakit paraya ne dersin? Onu kullanabilirim."

Jeremy güldü. "'Siz lükslerinle ilgilenin, ihtiyaçlar kendileriyle ilgilenir' diyen kimdi?"

"Hiç meteliksiz kalmamış bir kadın. İşte o söylemiş."

"Darcy!" diyerek lafa karıştı Lyla, sonra da Jeremy'ye döndü. "Umarım kızımın bu kaba davranışlarına aldırmaırsınız. Son günlerde yoğun baskı altında." Lyla adama sırtarak baktı. "Hediyeleriniz çok güzel."

"Teşekkür ederim, Lyla."

"Şey," dedi Lyla, gözleri ikisi arasında gidip gelirken.

“Sanırım, ben gitsem iyi olacak.” Elini yeniden Jeremy’ye uzattı. “Sizinle tanıştığımıza memnun oldum.”

“Ben de memnun oldum, Lyla. Umarım kısa zamanda yine görüşürüz.”

Lyla adama cilveli bir şekilde güldü ve Darcy’ye, *Davranışlarına dikkat et*, dercesine baktı.

Darcy, annesinin, oyuna gittiğinde arkadaşlarına neler anlatacağını tahmin edebiliyordu. Kızının *birkaç tane büyük şirketi olan, beş milyon dolarlık bir malikânede yaşayan, Belize’de bir ada sahibi ve çok önemli bir kişi olduğu için koruması olan bir adamla görüştüğünü* söyleyecekti.

Evet, bunlar kulağa hoş geliyordu. Tabii bu arada Darcy uyumlu evinde güzel kokarak, balık yumurtaları ve çikolatalar yiyerek kalçalarını büyütecekti.

Annesi gittikten sonra, oturma odasına geri döndü ve sepetin içinden çıkanları geri koydu.

“Bana paranoyak diyebilirsin,” dedi Jeremy, “ama hediyelerimi beğenmediğine dair bir izlenime kapıldım.”

“Öyle mi? Nereden anladın?”

“Ama anneni etkilediğim kesin.”

“Çünkü annem kolay etkilenir.”

“Sana bu kadar güzel ev hediyeleri veriyorum ve karşılığında aldığım teşekkür bu mu? Gerçekten kalbimi kırdın?”

“Hadi, Bridges. Senin kırılacak bir kalbin yok. Bunların hepsi saçmalık ve sen farkındasın.”

“Saçmalık mı? Söyle bana, Darcy. Bunlar birkaç hafta önce kocandan gelseydi, o zaman da saçmalık olur muydu?” Biraz daha yaklaştı. “Söyle bana, her şeyini kaybetmeseydin, evinde Asyalı bir adamın dolaşarak mobilyalarının yerini değiştirmesi ve oturma odanın tam ortasına bir çeşme yerleştirmesi sana tuhaf gelir miydi?”

Darcy itiraz etmek için ağzını açtı ancak sonra vazgeçti. Evet, büyük olasılıkla gelmezdi. Ancak artık hayatı tepetaklak olduğuna göre bu tür şeylere para harcanması ona saçmalık gibi geliyordu.

“Ben sadece hayatta daha iyi şeylere alışmış bir kadının onlardan bazılarını geri almak için bu fırsatı kaçırmayacağını

düşünmüştüm,” dedi Jeremy.

“Şu anda beni, masamın üzerinde yemek, arabamın deposunda benzin ve ev sahibimin cebinde kiram olması mutlu eder.”

“Sen geçinmekten söz ediyorsun.

“Aynen öyle.”

“Bu hediyeler bedava.” Daha da yaklaştı. “Geçinmek için bazı koşullar gereklidir.”

Bunları söylerken gözleri cinsel iştahla kararmıştı ve fazla gelişmiş bir çocuktan gerçek bir erkeğe dönüşmüştü.

Darcy başını çevirdi. “Ne demek istediğine dair bir fikrim yok.”

“Hadi, Darcy. Sen kafası çalışan bir kadınsın, bu konuda mı bir fikrin yok?”

Adama baktı. “Benden gerçekten ne istiyorsun?”

“Ne olacak, seninle sevişmek istiyorum.”

“Bana işe yaramaz hediyeler getiriyorsun ve bunun karşılığında benimle sevişmek mi istiyorsun?”

“Yani bir fiyatın olduğunu mu söylüyorsun? Ancak ben bunun ne kadar olduğunu bilmiyorum.”

“Seninle ilgilenmiyorum.”

“Elbette ilgilenmiyorsun.” Jeremy şarap kadehlerinin kutusunu açtı ve içinden bir kadeh çıkardı. Havaya kaldırdı; kristal cam, ışığın oyununu yansıtıyordu. Parmağını kadehin ağzında gezdirdi. “Eğer parmağını ıslatıp kristal bardağın ağzında gezdirirsen şarkı söyler gibi ses çıkar, bunu biliyor muydun?”

Evet, biliyordu. Yeni evlendiklerinde Warren ona göstermişti ve şöyle düşündüğünü hatırlıyordu: Zengin olduğunda kadehler şarkı söyler. Bunu unutma.

“Bunu nereden biliyorsun?” diye sordu adama. “Sen plastik bardaklarda içiyorsun.”

“Milyonerlik okuluna gittim. Hocalarımız gerçekten çok iyiydi.” Kadehi masaya bıraktı ve sepetten havyar kutusunu çıkardı. “Amerika Birleşik Devletleri’ne havyar ithalatını kısıtladılar çünkü morina balığının nesli tükenmek üzere, bunu biliyor muydun?” Havyar kutusunu elinde çevirirken

ona saygıyla baktı. “Tek bir gramının kaç paraya geldiğini düşünsene.”

Çok paraydı. Bir ara tadına bir kez daha bakmaya itirazı olmazdı.

“Peki, ya Godiva çikolataları?” diye sordu Darcy. “Onlarla ilgili söyleyeceklerin var mı?”

“Hayır. Kaliteli bir çikolata zaten kendisini ifade eder.” Parfüm şişesini aldı. “Parfümler hakkında da bir şey bilmiyorum ancak hiçbirinin bunun kadar pahalı olmadığını duydum.”

Konuşurken şişenin kapağını açtı, sonra da hafifçe parmağının üzerine döktü. Ağır ve kibar bir hareketle Darcy’nin kulağının arkasına sürdü. Parmağını aşağı doğru kaydırırken yasemin ve sandal ağacının kokusu Darcy’nin burnuna doğru yayıldı.

Annesi burada ah’lar, oh’lar çekerken bu hediyelere karşı koyması kolay olmuştu. Ancak şimdi Jeremy bariton sesiyle kaybettiği hayatını ona anlatırken bu kokuyu her gün sürdürdüğünü hayal etmekten kendini alamıyordu.

Jeremy, santim santim Darcy’nin boynuna eğilirken, parfümün kokusunu içine çekip onaylayan sesler çıkardı. “Bunun nasıl olduğunu hatırladın mı?” diye fısıldadı. “Bir prenses gibi yaşamanın?”

Elbette hatırlamıştı. Bunu çoğu zaman aklından çıkarmaya çalışıyordu ancak anılar bir türlü gitmek bilmiyordu. Bir yanı sepetin içine balıklama dalmak, havyarın ve çikolatanın dibini bulmak istiyordu. Pahalı parfüm banyosu yapmak. En iyi şarabı bu kadehlerde içmek. Evine uyum ve zenginlik getirecek Asyalı bir hoca ve içinde, en iyi hayatı ayaklarının altına serecek zengin bir adam olan bir ev.

Ancak bu adama güvenmiyordu. En azından uzun vadede.

“Bu dünyada istediğin her kadına sahip olabilirsin,” dedi Darcy. “Neden ben?”

“Ben de aynı soruyu kendime soruyorum.”

“Bir cevap alıyor musun?”

Adam daha da yaklaştı. “Arzulamak önceden tahmin edilebilecek bir şey değildir. Seni ne zaman vuracağını bilemez-

sin.”

Arzulamak. Tam olarak buydu. Onu yatağa atmak, ne kadar zaman alacağını görmek, onun için bir oyundu. Darcy ona istediği şeyi verdiğinde kahkahalarla evinin kapısından dışarı koşuyor olacaktı. Ya da...

Ya da ona istediğini unutamayacağı bir şekilde verirse daha fazlasını almak için yeniden gelme olasılığı olacaktı. Bir gelişi bir diğerini kovalayacaktı ve onu sürekli kendisini arzular, *ihtiyaç* hisseder hale getirecekti. Ve sonunda adamı istediği yere de getirmiş olacaktı.

Jeremy, Darcy'nin yumuşak tenini okşayarak ellerini onun beline koydu. “Bu gece benim evime gel ve sana gerçek lüksün ne olduğunu göstereyim.”

Herhalde buna yedi yüz iplikli Mısır yatak çarşafı da dâhildi.

Jeremy gözlerini Darcy'nin dudaklarından hiç ayırmadan bir adım daha atarak aralarındaki boşluğu kapattı. Darcy, onun niyetinin ne olduğunu biliyordu ve beyninin bir köşesi ona Jeremy'yi durdurmasını haykırıyordu. Ancak adamın dudakları kendisinininkilere iyice yaklaşıncı o ses giderek azalmaya başladı.

Sadece öp onu. Daha önce hiçbir erkeği öpmediğin gibi öp ve eninde sonunda her istediğini geri—

Tak! Tak! Tak!

Kapının kuvvetle çalındığını duyunca her ikisi de irkildi.

“Kahretsin,” dedi Jeremy. “Büyük olasılıkla, arka kapıdan kötü adamların girip girmediğini kontrol etmeye gelen Bernie'dir.”

Kahretsin. Kapının arkasında her kim varsa kötü zamanlaması yüzünden Darcy onu öldürebilirdi.

Kadın yavaşça adamdan sıyrıldı, döndü ve kapıya gitti. Açtı, karşısında Bernie'yi görmeyi beklerken neye uğradığını şaşırdı.

“John?” dedi gözlerine inanamayarak. “Burada ne iş var?”

“Şey, buralardan geçiyordum.” Telaşla kadının yanından geçti ve mutfığa girerek elindekileri tezgâhın üzerine bıraktı

—bir tamir çantası, ev malzemeleri satan bir mağazadan alınmış bir torba ve Pizza Hut kutusu.

“Bu çöplükte yaşadığına inanamıyorum,” dedi.

“John —git buradan!”

John torbayı tezgâhın üzerine ters çevirdi ve içinden bir takım hırdavat malzemeleri çıktı.

“O da ne?” diye sordu Darcy.

“Kapı sürgüsü.”

“Benim kilidim var.”

“Kapı tokmağında. O işe yaramaz.”

“Kapımda bir sürgü olmadığını nereden biliyordun?”

“Sana buraları bildiğimi söylemiştim. Buranın sahibi cimri bir adamdır.”

“Ama zincirli bir kilit de var.”

“İyi bir tekmeyle o kilit tarihe karışır. Onun ne kadar güvenli olduğunu sanıyorsun?”

“John —dur!”

John ona aldırmadı, sürgüyü ve tamir çantasından çıkardığı matkabı aldı. Başını kapıya doğru çevirdiğinde mutfak kapısı ve oturma odası arasında duran Jeremy’yi gördü.

“John,” dedi Darcy, “bu Jeremy Bridges. Jeremy, bu da patronum John Stark.”

John bir an için Jeremy’ye baktı, sonra elindeki sürgüyü ve matkabı bırakarak oturma odasına girdi. İçine dalmış olduğu durumu anlayabilmek için ağır adımlarla ilerliyordu. Birbirleriyle tokalaşmak için sebepleri olmayan adamların yaptığı gibi zorunlu tokalaştılar; bu arada birbirlerini tartıyorlardı. Paraya karşı kuvvet. Bunlar zorlu güçlerdi.

“Demek sen Darcy’nin Mercedes’ine el koyan adamsın,” dedi Jeremy.

“Demek sen de Darcy’nin kocasının cebine indirdiği üç yüz bin doların sahibisin,” diye karşılık verdi John.

Adamlar birbirlerini tepeden tırnağa süzerken bir sessizlik oldu. Nihayet John, Darcy’yle konuşmaya başladı ancak gözlerini Jeremy’nin üzerinden ayırmıyordu.

“Darcy? Ben bir şeyleri bölmedim, değil mi?”

Evet, tam oltama bir milyon takılmak üzereydi ve sen

her şeyi berbat ettin. Git buradan! demek istedi Darcy.

Ancak John döndü ve göz göze geldiler; Darcy onun az önce söylediklerini hatırladı. *İyi bir tekmeye o kilit tarihe karışır. Onun ne kadar güvenli olduğunu sanıyorsun?*

Darcy kendisini tuhaf hissediyordu. John'la karşılaştıkları ilk andan beri kavga halindeydiler. Rahatsız edici, insanı kızdıran ve her an ona ne yapması gerektiğini söyleyen bir adamdı ve bu akşam da aynısını yapıyordu. Ancak şu anda onun yepyeni bir yönünü keşfettiğini inkâr edemezdi. Jeremy ona pahalı ancak anlamsız hediyeler getirmişti.

John ise ona yemek ve emniyet getirmişti.

Belki o da art niyetliydi ancak bunu hissetmemişti. Birdenbire onu deli eden bu adam ona, kapı çalmadan önce hissettiği ihtiyaçları ya da arzuları gölgede bırakacak, o güzel sıcaklık ve konfor duygusunu hissettirmişti. Birkaç dakika sonra büyük olasılıkla onunla yine kavga etmeye başlayacaktı ancak yine de... şimdilik...

Bu adamlardan birinin gitmesini istiyordu. Ve bu kesinlikle John değildi.

"İm... Hayır," dedi Darcy. "Hiçbir şeyi bölmedin. Sanırım haklısın. Benim gerçekten o kapı sürgüsüne ihtiyacım var."

"Bu hiç sorun değil," dedi Jeremy. "Yarın ilgilenmesi için birilerini gönderirim."

"Hayır," dedi John. "Burada düzgün bir kilidi olmadan bir gece bile geçirmemeli."

Jeremy'nin ifadesinden rahatsız olduğu belli oluyordu. "O zaman bu gece gönderirim."

"Hayır," dedi Darcy. "Bunu yapmanın gerçekten bir anlamı yok. Yani John zaten buradayken o kilitte ilgilenebilir."

"Eminim tamircilik oynamaktan daha iyi bir işi vardır."

"Hayır," dedi John. "Daha iyi bir şey düşünemiyorum."

Oldukça yumuşak bir tonda konuşmuştu ancak uyarısı tam tersiydi. *Geri çekil, dostum. Bu iş benim kontrolümün altında.*

Jeremy, Darcy'ye döndü. "Arabam bekliyor."

Evet, olağanüstü lüks limuzinin sahibi milyoner, evinden

gitmeye hazırlanıyordu. Bunlardan vazgeçmiş olmak için delirmiş olmalıydı. Ve yarın bunu yaptığına çok pişman olacağını biliyordu. Ancak sadece bu gece için bile olsa delilik, gözüne harika bir ruh hali gibi göründü.

“Belki başka bir zaman,” dedi Darcy.

Jeremy, seğirmekte olan çenesini birkaç santim yukarı kaldırdı. Bir hamlede kadın tarafından evden kovulmuş ve John’un gerisinde kalmıştı. Elbette bu durumdan hiç hoşlanmamıştı ancak savaşı ne zaman kaybedeceğini anlayacak kadar akıllıydı. Eğer devam etmek isterse görmeye değer bir savaş hâlâ vardı.

Kapıya yöneldi. Darcy de onu izledi. Kapıya geldiklerinde Jeremy döndü ve sadece Darcy’nin duyabileceği kadar alçak bir sesle konuştu.

“Sen hayatla mücadele etmek için yaratılmamışsın, Darcy.” John’a sert bir şekilde baktı. “Bunu unutma.”

Evden çıktı ve Darcy kapıyı onun ardından kapattı.

Bölüm 14

Jeremy limuzinine bindikten sonra neredeyse kapısını bile kapatmadan bira dolabına uzandı.

“Çabuk döndün?” dedi Bernie.

Şişenin kapağını açtı ve bir yudum aldı. Pencereden dışa bakarken, Creek Wood Konutları’nın iğrençliğine rağmen Darcy’yi cennette bir gece geçirmeye ikna edememiş olmasına hayret ediyordu.

“Bu gece evde kalacakmış,” dedi.

“Demek gösterişli ama gönülden hediyelerini beğenmedi.”

“Hediyeleri beğendi.”

“Onun için mi içeride sadece yirmi dakika kaldın?”

Jeremy hayal kırıklığıyla dişlerini birbirine kenetledi.
“Anlaşılan küçük bir rakibim var.”

“Yani senden daha zengin bir adam mı bulmuş? Kadın hızlı çalışıyor, değil mi?”

“Aslında adamın yanında çalışıyor.”

“Şu haciz şirketinde mi?”

“Hemen araştır.”

“Bu az önce elinde tamir çantasıyla kapıda beliren adam mı?”

“Evet, o.”

“Hımm.”

“O ne demek öyle?”

“Bir an önce rampayı kaldırsan iyi olur, demek. Bir seksen

beş boyunda, testosteron yüklü bir adamla karşı karşıyasın.”

Evet, ne de olsa bazı kadınlar işçi sınıfından adamlardan hoşlanırdı. Ancak Darcy gibi kadınlar işin sonunda çekleri kimin imzaladığını bilirdi.

“Neyin var?” diye sordu Bernie. “Mücadele etmeye hazır değil misin?”

“Elbette hazırım.”

“Onu Paris’e falan götür. Bu onun başını döndürür.”

“Buna gerek yok. John benim için bir eğlence. Ben Darcy’nin hangi düğmesine basacağımı biliyorum ve bu düğmenin de hormonlarla ilgisi yok.”

“Oh, sonunda senin kazanacağına dair kuşku yok. Sorun, bunun sana kaç patlayacağı.”

Jeremy birasından bir yudum aldı, çabaları boşa çıktığı için bu soruyu o da kendisine sormaya başlamıştı. Bu paranın altından kalkamayacağından değildi. Ancak hayatında hiçbir şeye piyasa değerinin üzerinde ödeyecek kadar ileri gitmemişti.

“Sadece zor elde edilir kadını oynuyor,” dedi Jeremy.

“Bugünleri göreceğimi asla tahmin etmezdim. Sanırım sen gerçekten bu kadından hoşlanıyorsun.”

“Bak Bernie. Beni çok iyi tanıyorsun. Birinden hoşlanmam için bir kalbimin olması gerekir.”

“Doğru. Benim hatam.” Baştan aşağı adamı süzdü. “Peki, ya bu şık giysiler. Şehir kulübüne gidiyormuş gibi görünüyorsun. Bu tür şeyler giymekten nefret ettiğini biliyorum.”

“Sadece normal giysiler.”

“Hayır. Senin için normal giysiler kovboy gömlekleri, yırtık pantolonlar ve tenis ayakkabılarıdır. Ama şimdi zengin çocuğu oynuyorsun. Birilerini etkilemeye mi çalışıyorsun?”

“Bernie, çeneni kapamak ister misin?”

“Tabii patron,” dedi kadın, başını çevirirken hafifçe gülmüsedti. “Sen nasıl istersen.”

Tanrım, bu kadın çokbilmişin tekiydi. Bugünlerde onu gerçekten işten çıkarabilirdi.

Başlarda bu sadece bir oyundu. Ancak şimdi önünde kaybetme olasılığı belirince...

Artık işe sarılmasının zamanı gelmişti.

*

John matkabı prize taktı ve Darcy'nin kapısına takmak üzere, paketini yırtarak kapı sürgüsünü çıkardı. Bu işlere eli yatkın bir adam tavrıyla hareket ediyordu. Warren evde hiçbir şey tamir etmemişti. Ampul ya da kumanda pili değiştirmek becerebileceği tek işlerdi.

John çalışırken Darcy de zaman geçirmek için mutfak dolabını düzeltmeye başladı; ancak zaman zaman gözleri John'a kayıyordu. Matkabı kapıya dayarken gergin ifadesini, bir aleti bırakıp diğer aleti alırken akıcı ve atik hareketlerini, tornavidayı sıkarken kol kaslarının gerilmesini izledi. Ve işte o eller. Büyük, güçlü, *becerikli* eller. Onlar bedeninin üzerinde dolaşırken nasıl hissettiğini bildiği için sadece onlara bakmak bile dilini damağını kurutuyordu.

Başını çevirdi. Bu çok saçmaydı. Elinde aletleri olan bir adam onu heyecanlandırıyor muydu? Bundan daha büyük bir *klişe* var mıydı?

John çalışırken kapıyı açık bırakmıştı ve aniden başını kaldırdı, bir şey dikkatini çekmişti. Yavaşça ayağa kalktı ve sesi dış geçit boyunca yankılandı. "Hey! Sen neye bakıyorsun?"

Darcy dışarı baktığında Deli Bob'un kapı aralığından baktığını gördü. Her zamanki şortunu giymişti, sigarası yine alt dudağından aşağı sarkıyordu ve gözleri deli gibi bir sağa, bir sola oynuyordu.

"Kaybol!" dedi John.

İçeri girdiği gibi kapının çarpıldığını ve kilidin çevrildiği duyuldu.

"Manyak herif," diye söylendi John, yeniden kapının yanına diz çökerken. "Bunun gibi adamlara dikkat etmelisin."

"Büyük olasılıkla zararsız biri."

"Daha önce de bazıları bir seri katil için böyle demişti."

"O bir öğretmen."

"İşte bu her şeyi açıklıyor," dedi John başını tıksınarak

sallarken. “Lanet olası eğitim sistemi.”

Birkaç dakika sonra sürgüyü kapıya takmıştı. “İşte, oldu. Acıktım. Hadi, yemek yiyelim.”

“Akşam yemeği yemediğimi nereden bildin?”

“Yedin mi?”

“Hayır.”

“Yiyelim, o zaman.”

Mutfğa gittiler, Darcy iki tane tabak çıkardı. John pizza kutusunu aldı ve masaya koydu, her ikisi de oturdular.

“Evet,” dedi John masanın üzerinde duran hediye sepetine bakarak. “Zengin Çocuğun sana asıldığını görebiliyorum.”

“Bunlar sadece ev hediyeleri.”

“Ondan hoşlanmadım.”

“Onu sadece iki dakika gördün.”

“Fark etmez. Ondan hoşlanmadım.”

“Kadın olmadığın içindir.”

“Neden böyle bir adam isteyesin ki?”

“Of, John. Bilemiyorum. Belki *milyonları* olduğu içindir.”

“Yine şu para meselesi. Yeşil renge olan düşkünlüğünden kurtulmalısın.” Sepete yeniden baktı. “Her neyse, içinde ne var?”

Darcy omuz silkti. “Birkaç lüks şey. Çikolata. Havyar. Bunun gibi şeyler.”

“Sana daha önce de söylemiştim. Bu pahalı hediyelerin karşılığında günün birinde senden bir şeyler isteyecek.”

“Sen de bana Amaryllis’ten pahalı şeyler almıştın. Farkı ne?”

“Ben onları seninle yatmak için almamıştım. Sana onları bir pislik gibi davrandığım için hediye ettim.”

Darcy şaşkınlıkla arkasına yaslandı. “Bunu gerçekten yüksek sesle söyledin mi?”

“Neyi?”

“Bir pislik gibi davrandığımı.”

“Neden söz ettiğini bilmiyorum.”

“Ama sen az önce—”

“Bence sen gaitten sesler duyuyorsun. Buna da bir baktırmalısın.” Üç dilim pizza aldı ve tabağına koydu. “Sen yiye-

cek misin, yemeyecek misin?”

Darcy bir dilim pizza alırken kendi kendine güldü. John’un ağzından bir pislik olduğunun itirafını duymak, kayan bir yıldız görmek gibi bir şeydi. Az rastlanırdı ve eğer gözlerini kapatırsan onu kaçırırdın. Ancak bu, John’un itirafını bir kenarda tutup günü geldiğinde keyfini çıkarmayacağı anlamına gelmiyordu.

John pizza dilimine yumulurken Darcy de pizzasındaki sosisleri bir kenara ayıklıyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu John.

“Ne yapıyor gibi görünüyorum?”

“Pizzan şimdi peynirli oldu.”

“Pizzayı nasıl sevdiğimi sormaya bile gerek duymadın. Sadece pizzayı alıp geldin.”

“Sosisli pizzayı kim sevmez?”

“İşte, yine aynı şeyi yapıyorsun. Doğal olarak, herkesin seninle her konuda aynı bakış açısını paylaşmasını bekliyorsun. Büyük olasılıkla *kimse* paylaşmıyordur ama o kadar taş kafalısın ki kimin umursayıp umursamadığına aldırıyor-sun. Her konuda haklı olduğunu düşünerek yaşamaya devam ediyorsun.”

“Diğer insanların bakış açımı paylaşmamaları doğru olmadığını kanıtlamaz ki.”

“Eğer insanların ne dediğini dinlemezsen onların paylaşp paylaşmadığını nereden bilebilirsin?”

“Abartıyorsun.”

“Amy’ye göre değil.”

“Oh, öyle mi? Benim kız kardeşim benimle ilgili kötü şeyler mi söyledi.”

“Aslında, ben kötü şeyler söyledim. Ben ona senin ne kadar aksi ve otoriter bir adam olduğunu düşündüğümü söylemeden önce, sen bana onun kız kardeşin olduğunu söyleyebilirdin.”

John buna gülmeden edemedi.

“Ama sohbet iyi sonuçlandı,” dedi Darcy. “Bana hak verdi.”

“Bu her şeyi açıklıyor.”

John yine pizza dilimine yumuldu ve yarısını bir ısırıkta alıverdi. Orantı hesabı yapılırsa, kendisi bir dilim yiyene kadar John pizzanın yarısını bitirebilirdi.

“Başka kardeşin var mı?” diye sordu John.

“Hayır. Ben tek çocuğum.”

“Ailen neden tek çocukta kalmış?”

Darcy güldü. “Şaka mı yapıyorsun? *Beni* bile istememişler.”

“Ne?”

“Onlar evlendikten yedi ay sonra doğmuşum. Annem her zaman, bana hamile kalmamış ve beni doğurmamış olsaydı, bir film yıldızı ya da bir sosyetik ya da ona benzer önemli biri olabileceğini söylerdi. Bu yüzden kendisi yerine beni bu yola sürükledi. Teksas güzellik yarışmasında ikinci geldiğimi biliyor muydun?”

“Oh, öyle mi? Neredeyse zirveye çıkıyormuşsun, değil mi?”

“Annem beni dört yaşımdan beri sürekli gösterilere çıkarırdı. Şu budala kostümlerden giydirdi. Altı yaşıma gelmeden önce baton çevirmeyi öğrenmişim. Sekiz yaşımda batonların uçlarında alevler vardı. Jüri bundan çok etkilenmişti. Hiçbir zaman Amerika’nın güzellik kraliçesi olamadım ama zengin bir adamla evlenerek annemi gururlandırdım.” İçini çekti. “Ve şimdi başıma gelenlere bak.”

“Her zaman istediklerimizi elde edemeyiz. Bazen sadece dağıtılan kartlarla yetinmemiz gerekir.”

“Peki, senin isteyip de elde edemediğin nedir?” diye sordu Darcy, aslında bir cevap bile beklemiyordu. John, istediği her şeyi elde edebilecek ve yoluna hiçbir şeyin çıkmasına izin vermeyecek türden bir erkeğe benziyordu.

“Ben istediğimi elde ettim,” dedi. “Sonra da onu kaybettim.”

“Ne?”

“Benim tek istediğim polis olmaktı.”

“Peki, neden bıraktın?”

Yüzüne karanlık bir ifade çöktü. “Dizimi kırdım.”

“Görevdeyken mi? Nasıl oldu?”

“Bir şüphelinin peşindeydim ve tam onu yakalarken vuruldum, diyebilmeyi çok isterdim. En azından anlatacak güzel bir hikâyem olurdu. Ama hayır. Üç yıl önce top oynuyordum, tam kaleye varacaktım ki ayağım çamurda kaydı, dizim döndü ve kırıldı.”

“Yürüyüşünden belli olmuyor.”

“Ne fark eder ki? Beni yavaşlatıyor. Fiziksel sınavları aşmazsan polis olmazsın.”

“İşini çok özlüyorsun.”

“Hayatımın her günü.”

Darcy sesindeki hüznü hissedebiliyordu. Görünmez bir kaza sonucu en çok yapmak istediği mesleğini bir çırpıda yitirmek bir insan için çok zor olmalıydı.

“Ailem bir Subway şubesi açacağını sanıyordu.”

Darcy güldü. “Sen? Sandviç mi yapacaktın?”

“Aslında çok kârlı bir iş olabilirdi.”

“Elbette, bunu yapmayı hâlâ düşünebilirsin.”

“Aslında bazen düşünüyorum. Bu haciz işleri zaman zaman çok çirkinleşebiliyor. O zamanlar kendimi, hayatımın geri kalanını bir sandviç tezgâhının arkasında hapsolmuş olarak hayal ediyorum...” İcini çekti. “Ama olmuyor.”

Darcy de bunu hayal edemiyordu.

“Annen Amerika’nın güzellik kraliçesi olmanı istiyormuş,” dedi John. “Sen ne istiyordun?”

Darcy omuz silkti. “Benim büyük hayallerim yoktu.”

“Aa, hadi. Herkesin vardır.”

Darcy bir an için düşündü. “Çocukken vardı. Ama şimdi kulağa aptalca geliyor.”

“Neydi?”

“Dokuz yaşındayken olimpiyatları izliyordum. Buz pateni yarışmalarının bir saniyesini bile kaçırmıyordum. Dorothy Hamill gibi olmak istiyordum.”

“Ah, öyle mi? Buz pateni dersi aldın mı?”

“Hayır. Annem beni buz patenlerinin yanına bile yaklaştırmadı. Ya düşüp bir yerlerimi yaralarsam? Ya da kolumu kırarsam? Bir yerimi kesersem? Tüm bunları baton çevirme kostümümün altına nasıl gizleyebilirdim?”

“Aaa.”

“Saçlarımı Dorothy’nin saçları gibi kestirmek istedim ama tabii ki onu da yapamadım. ‘Jüri uzun saç sever,’ deyip durdu ve onun dediği oldu. Bunun Amerika güzellik kraliçesi olmam için bir bilet olduğunu düşündü. Korkarım, yakında şansım dönmezse, batonumun tozunu alıp beni yeniden kraliçeliğe hazırlamaya başlayacak.”

“Evet ama sen evlendin.”

“Ve boşanana kadar da öyle kalacağım. Annem bir an önce işe koyulsa iyi olacak.”

Darcy başını çevirdiğinde Pepé’nin kapı aralığından baktığını gördü.

“Hey, şuna bak,” dedi John. “Ne kadar da küçükmüş?”

Pepé, John’un sesini duyar duymaz yere yapıştı ve olduğundan da küçük görünmeye çalıştı. John, Darcy’nin tabağından bir sosis aldı, eğildi ve ona uzattı.

“Hey, sosis ister misin? Görünüşe bakılırsa epey artacak.”

Pepé bir an için düşündü ancak korkusu her zaman ki yemek merakını bastırmıştı. Aceleyle koridorun sonuna gitti ve bir cücenin bir deve baktığı gibi John’a baktı.

“Demek o da sosis yemiyor?” dedi John. “Sizin ikinizin neyi var?”

“Onu korkuttun.”

“Korkuttum mu?”

“O matkapla. Yüksek seslerden korkuyor. Warren ona çok bağıırırdı.”

“Neden?”

“Ayak altında gezdiği için. Ortalığı karıştırdığı için. Halıya işediği için. Ama o sadece Warren ona bağıırınca halıya işerdi. O bağıırırdı, Pepé işerdi. Bu kısır döndü bir başladı, bir daha da engel olamadım.”

“Anlaşılan kocan tam bir pislikmiş.”

Birkaç dakika sonra pizzayı bitirdiler. Darcy masadaki tabakları kaldırırken, John da boş pizza kutusunu büktü ve ezerek bir beyzbol topu haline getirdi, sonra çöp kutusuna attı. Darcy bunu yaparken onun tek bir damla ter akıtmadığını biliyordu.

“Geç oldu,” dedi John. “Gitmeliyim. Fakat çok dikkatli olmanı istiyorum. Gece gündüz. Arabana giderken dikkat et ve dışarıda hiçbir şey bırakma, çalarlar.”

“Biraz paranoyak davranmıyor musun?”

“Ben polistim, unuttun mu? Ben ne dediğimi biliyorum. Buralarda devriye gezerken birkaç blok ötede bir uyuşturucu laboratuvarını basmıştık.”

Darcy yeni nesil girişimcilerden bazılarının yan dairede oturuyor olabileceğini söylemenin şu anda pek zamanı olmadığını düşündü.

“Merak etme,” dedi. “Bir bekçi köpeğim var.”

“Hı-hı. Matkaplardan ve sosislerden kaçan bir köpek. Gerçek bir köpek almayı hiç düşündün mü? Dişleri olan ve terbiye edilmiş bir köpek?”

“Hey! Pepé terbiyeli bir köpek! Bir keresinde postacının ayak bileğini ısırmişti.”

“Kan çıkardı mı?”

“Hayır ama adamın çorabını deldi.”

“Beni ciddiye almıyorsun.”

“Ben idare ederim,” dedi adama, tabakları bulaşık makinesine koyarken. “En azından Pepé havlıyor. Bu iyi bir şey. Ve yanımda her zaman biber gazı taşıyorum.”

“Biber gazını boş ver. Ben yarın sana bir silah getiririm.”

“Keser misin şunu?”

John tamir çantasını almak için tezgâha gitti. Darcy onu kapıya geçirmeden önce bulaşık makinesinin kapağını kapatmak istedi. Eğildiğinde göz ucuyla bir hareket fark etti. Döndü ve tezgâhın üzerinde bir şeyin yürüdüğünü gördü.

Hayatında gördüğü en büyük ve en çirkin hamam böceği bu.

Bir çığlık attı ve geri çekilirken bacağına açık bulaşık makinesine öyle bir çarptı ki neredeyse içine düşüyordu. John döndü, böceği gördü, hemen Darcy’nin tezgâhın üzerine bırakmış olduğu gazeteyi aldı ve böceğin tepesine vurdu. Bir kâğıt havlu aldı, cesedi kaldırdı ve gazeteyle birlikte çöp kutusuna attı.

John tezgâhı temizledikten sonra ellerini yıkarken Darcy

orada öylece durmuş şaşkınlık içinde onu izliyordu. Daha önce filmlerde daha büyük böcekler görmüştü ancak hiçbiri bu kadar çirkin değildi.

“Öldüğüne” —güçlkle yutkundu— “öldüğüne emin misin?”

“Evet,” dedi John. “Bir krep kadar dümdüz oldu.”

Darcy’nin göz kapakları yavaş yavaş indi. “Bunu yapamayacağım.”

Neyi yapamayacaksın?”

“Burada yaşayamayacağım. Biliyorum, yapabilirim, derken büyük konuştum ama yapamayacağım.”

John ellerini kurularken ona döndü. “O sadece bir böcekti, Darcy.”

Hayır. Çok şeydi. Burası korkunç bir yer. Tuhaf kokuyor. Komşular deli. Deli olmayanlar da muhtemelen suçlu.” Gözleri yaşardı. Engellemeye çalıştı ancak olmadı. “Duvarlarda delikler var. Henüz lavabo taşmadı ama yakında taşacağından emin olabilirsiniz. Tezgâhın üzerinde iğrenç böcekler yürüyor. *Ben yapamayacağım.*”

“Elbette yaparsın.”

“Hayır, yapamam. Havlayan bir köpeğim ve biber gazım olsa da yapamayacağım. Buraya gelip sürgülü kilit taktığın için çok tatlısın...” içini çekti. “Belki geri dönüp ailemle yaşamalıyım.”

John kadının omuzlarını kavradı. “Hayır. Burada kalıyorsun.”

“Ama kendin söyledin. Burası bir cehennem deliği.”

“Ve sen de bir şey demiştin. Burası senin cehennem deliğin. Ve bu da çok şey ifade ediyor.”

Burada yanlış giden bir şeyler vardı. John’un “*Eğer başka bir böcek görürsen, o lanet olası şeyin vur tepesine. Sen ondan büyüksün,*” ya da “*Hey, buraya taşınmayı isteyen sendin, şimdi şikâyet etme,*” gibi şeyler söylemesi gerekiyordu.

Bunun yerine ona yaklaştı ve kollarını sıvazladı. “Biliyorum, istediğin bu değildi. Ama başarabilirsin. Başarabileceğini biliyorum.”

Pek ikna olmamıştı ancak John ne zaman bir şey söyle-

se, kulağa aklının bir kenarında tutulması gereken bir şey gibi geliyordu. O ellerin omuzlarını kavrayışı yumuşayınca, şaşırtıcı bir şekilde okşamaya dönüşmüştü. Ancak John ki-barlaştıkça Darcy kendisini daha da beceriksiz hissediyordu. Sert ve otoriter biri olduğunda onunla uğraşmak başka bir şeydi. Bu haldeyken onunla birlikte olmak başka bir şeydi.

“Sen karmaşık bir kadınsın, Darcy,” diye mırıldandı. “Bazen seni çözmekte güçlük çekiyorum.”

Bununla adamın ne demek istediğini anlamamıştı. John’u bir şeyleri çözmekte güçlük çekerken hayal edemiyordu ve kendisini asla karmaşık olarak düşünmemişti. Dışarıdan belki. Güzel görünmek için çetrefilli yollar seçmesi gerekiyordu. Ancak içinde neler olup bittiğini hiç düşünmemişti.

“Karmaşık mı?” dedi.

“Bridges bu akşam onunla gitmeni istedi, değil mi?”

“Evet.”

“Neden gitmedin?”

Aslında karmaşık olan bu sorunun cevabıydı ve bunu düşünmek bile bedenine ateş basmasına neden oldu. Jeremy ona istediği şeyleri getirmişti.

John ise ihtiyacı olan şeyleri...

“Çünkü ben pizza severim,” dedi. “Ama sadece bil diye söylüyorum, sosisli olduğunu bilseydim, kendimi o limuzinin içine atardım.”

John gülümseyerek onu şaşırttı. “O zaman o gitmeden kutuyu açmadığım iyi olmuş, değil mi?”

John’un yüzünde ilk defa alaycı bir ifade içermeyen bir gülümseme görüyordu.

“Bunu pek sık yapmıyorsun,” dedi.

“Neyi?”

“Gülümsemeyi.”

“Bu konuda tutumlu davranıyorum,” dedi John. “Benim korumacılığımla, biliyorsun.”

Aralarında uzun bir sessizlik oldu ancak gözleri, Darcy’nin tüylerini ürpertecek şekilde birbirlerine kenetlenmişti.

“Az önce doğru mu duydum?” diye mırıldandı John.

“Neyi?”

“Tatlı olduğumu söyledin.”

“Evet. Sanırım, öyle dedim, demedim mi?”

John yine aynı şekilde güldü. “Tony’nin bunu duymasını bekle.”

Artık iyice fısıldayarak konuşmaya başlamışlardı ve hâlâ birbirlerine bakıyorlardı.

“Sen de çok karmaşık birisin, biliyor musun?” dedi Darcy.

“Ben mi?”

“Evet. Neden o sürgülü kilitle geldin?”

“Burası güvenli bir yer değil ve sen benim tahmin ettiğimden daha iyi bir sekreter olduğundan seni kaybetmek benim için gerçekten üzücü olurdu.”

“Demek Tony haklıymış? İşten başka bir şey düşünmüyorsun?”

Gülüşü kayboldu, onun yerini şehvetli bir bakış aldı. “Tony beni sandığı kadar iyi tanımıyor.”

Sesindeki alçak ve seksi ton Darcy’yi neredeyse ucuz muşambalar üzerinde eritecekti. John elini Darcy’nin yanındaki tezgâha koydu; onun bu kadar yakınlaşması bile daha hızlı soluk almasına ve nabzının daha hızlı atmasına neden oluyordu. Güçlülükle yutkundu, ayakta durmaya çalıştı ancak John bir tutam saçını alıp omzunun arkasına bıraktı, bu bütün sinir uçlarını harekete geçiren küçük bir hareketti. Biraz daha yaklaşınca elini adamın göğsüne koyarak boşuna onu engellemeye çalıştı. Ancak eliyle onun kemiklerini ve kaslarını hissedince kendinden geçti.

Son on dört yıldır, kocasıyla merdivenleri çıkarken kalbi her zaman olduğundan biraz daha hızlı çarpardı ancak John’la birlikte olmak bile kendisini bir maratondaymış gibi hissettiriyordu. John onu öptüğünde neler hissettiğini biliyordu ve bunu yine yapmasını istiyordu.

Hayır. Dur. Bu yanlış, yanlış, yanlış.

Onlar yağ ve su gibiydiler. Ateş ve buz. Gece ve gündüz. Ve eğer şimdi geri çekilmezse hareket ettirilemez nesne dayanılmaz güçle karşı karşıya gelecekti ve sonunda ne olacağını Tanrı bilirdi.

“Belki de bu iyi bir fikir değildir,” dedi Darcy.

“Neden?”

“Bunu en son yaptığımızda kıyamet kopmuştu.”

“İstediğin Bridges mi?”

Bir saat önce buna evet diyebilirdi. Hiçbir fiziksel zevk bu hayat tarzının sefaletini gideremezdi. Ancak şimdi John onu bulutların üzerine çıkarmaya bu kadar yakınken bundan emin değildi.

“Bilmiyorum,” diye fısıldadı Darcy.

“O zaman karar vermene yardımcı olayım,” dedi ve Darcy’nin dudaklarına eğildi John.

Bölüm 15

Darcy, John'un onu öpmek üzere olduğunu bildiği halde, dudakları kendisinininkilerle kenetlediğinde yine de çok şaşırdı. Bir saat öncesine kadar aklı hâlâ, *Bir daha asla bunu yapmasına izin vermeyeceğim*, dediği Wal-Mart'a takılmıştı ancak şu anda John bunu yapmıyor olsaydı ölebilirdi.

Bir eli Darcy'nin saçları arasında, diğer eli belinde, onu ardı ardına öpüyordu. Bunlar ne istediğini bilen ve bunu almayı kafasına koymuş bir adamın şehvetli ve ısrarlı öpücükleriydi. Darcy'yi lavabonun önüne dayamıştı, sağ tarafında bulaşık makinesi, sol tarafında ise John'un kalçası tarafından sıkıştırılmıştı Darcy. Öylesine geniş, arzulu ve baskındı ki Darcy'nin onu durdurmasına ve durumla ilgili bir şeyler söylemesine bile izin vermiyordu.

Aslında Darcy de bunu yapmak istemiyordu.

Adam uzandı ve tepe ışığını söndürdü. Şimdi mutfak sadece oturma odasından gelen lambanın loş ışığıyla aydınlanıyordu ve bu pek de tanıdık olmayan yerde aniden bastıran karanlık, yaptıkları şeyi, sanki John onu kahve molasında ofisin deposuna sürüklemiş gibi tadına doyumaz bir yasak haline getirmişti. Ellerini John'un boynuna sararken John da onun belinden kalçalarına inmiş, elleriyle onu kendisine çekiyordu, bedenleri tamamen birbirlerine yapışmıştı. Bu durumda karnının üzerinde John'un ereksiyonunu hissedebiliyordu. Darcy aniden adamın ne istediğini anladı ve bu sadece karanlıkta öpüşmek değildi.

Darcy kendisini John'un dudaklarından kurtardı ve nefesi kesilmiş bir şekilde konuştu. "Dur, bir dakika. Biz ne yapıyoruz?"

John, Darcy'nin boynunu öptü ve kulağına fısıldadı. "Darcy, tanıştığımız andan bu yana lafı dolandırıp duruyoruz. Ve ben lafı dolandırmaktan nefret ederim."

Haklıydı. Mercedes-Benz kavgasından beri bir çarpışma yaşıyorlardı. Tüm o karşılıklı atışmalar, iğneleyici sözler, göz ucuyla bakışmalar, tuhaf yerlerde tuhaf öpüşmeler —tüm bunların dikey bir ön sevişme olduğunu ve artık esas konuya doğru ilerlediklerini anlıyordu.

"Seni yatağa götürüyorum," diye mırıldandı adam. "Ve önümüzdeki birkaç saat nefes almak için bile oradan çıkamayacağız."

Onun bu seksi sözcükleri Darcy'yi neredeyse dizlerinin üzerine düşürebilecek, ardı ardına gelen yumruklar gibiydi. Bu da onun istediği şeydi. Heyecan verici bir sevişmeyle ve bunu ona verebilecek bir adamla kendinden geçmek istiyordu. Bir an için John'un kendisini masanın üzerine yatırıp hemen orada sevişeceğini düşünmüştü. Ancak John onun elini tuttu, mutfaktan çıkardı, o kadar hızlı yürüyordu ki, kadın ona güçlkle ayak uydurabiliyordu. Yolun yarısında John onu bir duvara dayadı ve yeniden öpmeye başladı. On dört yıl boyunca Warren tarzı sevişmenin ardından —ışıklar kapalı, yatak örtülerinin altında, başlamadan biten— bu adam onu biraz korkutuyordu. Pekâlâ, fazla korkutuyordu.

Ancak bu onu daha da heyecanlandırıyordu.

John, Darcy'nin gömleğinin bir düğmesini açtı, sonra bir diğerini. Üçüncüyle savaşılmaya başladı, kocaman parmakları küçük küçük düğmeyle uğraşıyordu. Sabırsızlıkla bir homurtu çıkararak gömleği her iki tarafından tuttu ve önünü beline kadar yırttı.

Darcy'nin nefesi kesilmişti.

"Dört doksan dokuz," dedi. "İşte, ucuz giysilerin güzelliği de bu. Sana on tane daha alırım."

Darcy afallamıştı. Daha önce hiç elbiselerini yırtacak kadar onu arzulayan bir adam hayal etmemişti.

John gömleği Darcy'nin omuzlarından aşağı sıyırdı. Gömlek dirseklerine kadar inmiş, kollarını hareketsiz bırakmıştı, adama dokunmasına engel oluyordu. Kıvrandı, kıpırdamaya

çalıştı ancak adam onu yeniden duvara yapıştırdı ve onu tahrik eden öpücüklerine devam etti. Bu çok, çok güzel bir sevişme olacaktı, Warren'la yatakta olduğu gecelerde, tavana bakıp bitmesi için dakikaları sayarken hayal ettiği türden bir sevişme olacaktı.

Nihayet John onu, kollarını engelleyen gömlektan kurtardı ve gömleği yere attı. Bedeninin ateşı iyice yükselmişti, el yordamıyla John'un gömleğinin düğmelerini aradı. Sadece üç tanesini açmıştı ki, elini gömleğin içine sokup onun tennine dokunmak arzusuna yenik düştü. Geri kalan düğmeleri John açtı, sonra da gömlektan tamamen kurtuldu. Ancak John, Darcy'nin sutyeninin kopçasına elini atınca, Darcy'nin aklına o korkunç düşünce yerleşti.

Yaklaşık otuz saniye sonra bu iğrenç dairesinin koridorunda çırılçıplak kalacaktı. Neredeyse kırk yaşındaydı. Yer çekimi, geçen her dakikada onun aleyhinde çalışmaya devam etmişti. John botokslarına, kozmetiklerle perdelenmiş yüzüne bakar bakmaz onun kırk yaşında olduğunu tahmin etmişti. Peki, bedeninde, gizleyemediği yılların tahribatını görünce ne düşünecekti?

Adamın ellerini tuttu. Adam aniden durdu, solukları hızlanmıştı. "Ne?"

"Bundan emin değilim."

"Neden emin değilsin?"

"Yaşım konusunda haklıydın," diye itiraf etti.

"Tamam."

"Ben..." derin bir nefes aldı. "Ben neredeyse kırk yaşındayım."

"Tamam."

"Bazı şeyler tam olarak olması gereken yerde değil. Belki...şey... birkaç santim aşağıya sarktılar.

"Darcy, bir ayağın çukurda bile olsa umrumda değil. Bana göre harikasın."

"Düşünüyorum da—"

"Hayır. Düşünme. Senin sorunun bu. Çok fazla düşünüyorsun."

Daha ne olduğunu anlayamadan John onu kucaklayarak

yatak odasına götürdü ve yatağa bıraktı. Odadaki tek ışık oturma odasından sızan ışık ve dışarıdaki sokak lambasıydı; Darcy bunun için şükretti. Belki de böylece John onun kusurlarını göremeyecekti.

John onun yanına oturdu, sutyeninin kopçasını açtı ve onu çıkardı. Darcy'ye bakarken nefesi kesilmişti ancak o kadar uzun baktı ki neredeyse kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup beklemeye başlayacaktı. Sonra ellerini onun göğüslerinin altına yerleştirdi ve yavaşça yukarı kaydırarak memelerini avuçlarının içine aldı. Eğildi ve önce birini sonra da diğerini öpmeye başladı.

“Çok güzelsin,” diye mırıldandı. “Seni ilk gördüğüm andan itibaren çok güzel olduğunu düşünüyorum.”

“Beni ilk gördüğün anda sana bağıırıyordum.”

“O zaman, bağırın güzel olduğunu söyleyelim.”

Darcy'nin şortunun fermuarını indirdi, parmaklarını kemerine geçirdi ve külotuyla birlikte aşağı sıyrarak onu tamamen çıplak bıraktı. Kendine güvensizliği yine Darcy'nin üzerine çöreklenmişti ancak John ayağa kalkıp üzerindeki geri kalanları çıkarınca Darcy artık kendi bedenini düşünmez olmuştu. John'un bedenine bakarken aklı başından gitmişti. Mitolojik bir savaşçınıninkine benzer bir göğsü, kasları ve kalçaları vardı ve bedenindeki her gözenekten güç yayıyordu. Gözleri adamın güney bölgesine doğru kaydığında ona büyük kamyonları olan adamların bu yolla başka şeylerin üzerini örttüklerinin söylendiğini hatırladı. Hayatında bir konuda yanıldığı için hiç bu kadar sevinmemişti.

John, Darcy'nin yanına yatarak elini onun bacaklarının arasına soktu ve okşamaya başladı. Başını eğip de onun meme ucunu dudaklarının arasına aldığında Darcy zaten alev alev yanmaktaydı. Öpülmek, okşanmak... tüm müthiş duygular bir arada. Darcy ellerini yumruk haline getirmiş, tırnaklarını avuçlarına batırıyordu. Ve sonra John'un dudakları yeniden kulağının arkasında dolaşmaya başladı.

“Beni karanlıkta bırakma,” diye fısıldadı John. “Bana ne istediğini söyle.”

John her zaman, her istediğini alan ve bu uğurda kimi ezip geçtiğini umursamayan bir adam olarak onu etkilemişti. Ancak her şeye rağmen şu anda dünyanın en tatlı adamıydı; sanki on dört yıllık evliliği boyunca kocasının ağzından bir kez bile duymadığı şeyleri söylüyordu.

İşin doğrusu John'a ne cevap vereceğini bilemiyordu çünkü tam olarak ne istediğinden emin değildi. Böylesi çok güzeldi ancak John'un sonsuza kadar bu şekilde devam ettirmek istemeyeceğini biliyordu. Ona ne söyleyeceğini bilse bile bunu dile getirmeye utanırdı. John'un ereksiyonuna uzandı. Elini çevresine doladı ve uzunluğunca okşarken, onun duymak istediğini sandığı şeyi söyledi.

“Seni. İçimde istiyorum. Şimdi.”

John boğuluyormuş gibi bir ses çıkarak yataktan kalktı ve yerdeki kot pantolonunu aldı. Ne yaptığını merak etti ancak John cebinden bir prezervatif çıkarınca büyük bir keyifle rahatladı. Bunu hiç aklına getirmemişti bile. Bir kadın kısırlaştırma ameliyatı olmuş bir adamla evlenirse bu tür şeyleri aklına getirmek zorunda kalmıyordu. Neyse ki John düşünmüştü.

Yatağa döndü, bacaklarını ayırdı ve Darcy'nin üstüne çıktı. Bir süre öylece ona baktı, bu loş odada gözleri parlıyordu ancak Darcy'nin daha fazla beklemeye dayanacak sabrı yoktu.

Sonra Darcy'nin içine girdi.

Darcy, John'un tamamen içini doldurmasıyla nefessiz kaldı, John hareket etmeye başlayınca hiç düşünmeden bacaklarını ona doladı. Onun sırtını okşarken gözlerini kapadı, ter içindeki teninin altında esneyen kaslarını hissediyordu. Bu çok iyiydi. Çok iyi.

Bu onu çok heyecanlandırırsa da, geçmiş onu yanıltmıyorsa John birkaç dakika sonra kendisini çok iyiden de öte hissedecekti. Şimdiye kadar bunun bir haksızlık olduğunu düşünmüştü.

Dur. Bir şeyler hissetmişti.

Hayır.

Bekle. Belki olacak. İçinde bir şeyler ateşlenmeye çalışı-

yordu. Buna inanamıyordu. Oh, Tanrım... Bu mümkün müydü?

Kendisini yay gibi gerdi, kalçalarını hafifçe oynattı, doğru pozisyonu bulmaya çalışıyordu. John temposunu arttırmıştı ancak Darcy'nin içindeki o ateşlenmeye hazır şey gitmişti.

Hayır, hayır, hayır! Konsantre ol. Seksi şeyler düşün.

Lanet olsun. Buna ne gerek vardı? Şimdiye kadar tanıdığı en seksi erkekle sevişiyordu. Beynini daha ne kadar seksle doldurabilirdi?

John'un kendisini çekmeye başladığını hissetti. Dişlerini sıkıyordu. Tam gaz devam etmeden önce Darcy'den bir şeyler duymak istiyordu.

Hayır. Konsantre olma. Bunu düşünmekten vazgeç. Senin sorunun bu. John da söylemişti. Sen çok düşünüyorsun. Ama bir şeyler de yapman gerekiyor. Adam seni bekliyor. Hadi, hadi, hadi!

Gözlerini sımsıkı kapattı, içindeki o kıvılcımı yeniden yakalamaya çalıştı ancak yakalayamadı.

Tıpkı on dört yıldır olmadığı gibi.

Hayal kırıklığı tüm bedenini sardı. Warren'la birlikteyken en sonunda bundan vazgeçmişti. Sadece onun doruğa ulaşmasına, onu da doruğa taşıdığını düşünmesine izin veriyordu. Sonra da yatakta öylece yatıyor ve John gibi bir adamla sevişmenin hayalini kurarken sevişmenin doruğuna çıktığını farz ediyordu.

Neyse. Şimdilik adamın işini bitirmesine izin vermeliydi. Bir daha ki sefere daha iyi olacaktı.

Darcy derin bir nefes aldı. Orgazma ulaşmış numarası yapmakla ilgili tüm bildiklerini Meg Ryan'dan öğrenmişti ve işte perde açılıyordu.

Her zaman yaptığı gibi ağırdan aldı, nefesini sıklaştırmaya başladı. Adam hızını arttırınca inlemeye başladı. Bir süre sonra, adamın doruğa yaklaştığını hissedince Meg'in taktiğine başvurdu. *Evet! Evet! Evet!* Çünkü bu her zaman kadının doruğa ulaştığına dair ikna edici olurdu. Her zaman yaptığı gibi kendisini kutladı çünkü sıra dışı bir performans sergilemişti. Ya da en azından kendisi öyle olduğunu düşünüyordu;

ta ki John ona gözlerini dikip şaşkın şaşkın bakana kadar.

“Sen ne yapıyorsun?” dedi John nefes nefese.

Darcy dondu kaldı. “Ne demek istiyorsun?”

“O bağırımlar da ne öyle?”

Ne olduğunu *sanıyordu* ki? “Ben...ıı... heyecanlandım.”

“Tatlım sen ancak kilisedeki bir rahibe kadar heyecanlısın.”

Oh Tanrım. Anlamıştı. Nasıl anlamıştı? *Geri yat. Kendini toparla. Kontrolü yeniden ele al.* Adama seksi bir şekilde gülümsedi. “Bebeğim, ne kadar *heyecanlandığımı* tahmin edemezsin.”

“Kes şunu. Neden numara yapıyorsun?”

Gülümsemesi kaybolmuştu. “Ben numara *yapmıyorum.*”

“Hadi, Darcy. Duyduğum şeyin numara olup olmadığını hemen anlarım.”

“Hayır. Çok iyiydi. Gerçekten öyleydi. Lütfen devam edermisin?”

John bunu yapmak yerine yan tarafa devrildi ve yatakta doğruldu. Hâlâ ereksiyon halinde olduğunu görünce olayı tam ortasında kesmenin John için kolay olmadığını düşündü. Bu adamın nesi vardı?

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Darcy. “Erkekler tam ortasında kalkıp gitmezler!”

“Bu erkek gider,” dedi John, “kandırıldığında. Sen her zaman numara mı yaptın?”

Darcy inkâr etmek için ağzını açtı ancak artık o iyice alışmaya başladığı —benim karnım yalanlara tok diyen— bakışları görünce bundan vazgeçti.

Yatakta doğrulup çarşafı göğsüne çekerken adama baktı. “Pekâlâ, John. Gerçeği mi istiyorsun? İşte sana gerçek. Bazen erkeğe istediğini verip bu işi bitirmek en iyisidir.”

“Gerçekten mi? Bir erkeğin tam olarak ne istediğini sanıyorsun?”

“Fazla sıkıntı vermeden olabildiğince çabuk ve sık sık yapmak.”

“Erkeklerin genelini ele alırsak haklı olabilirsin.”

“Ve bir erkek sadece yatak odasındaki varlığının bile bir

kadını cinsel olarak mest edebileceğine inanmak ister.”

“Warren böyle bir fantezi taraftarı mıydı?”

“O sadece böyle bir fantezinin tipik bir örneği idi.”

“Sen de çekleri yazdığı sürece numara yapmaya devam etmeye karar verdin, öyle mi?”

Darcy buna kızmak istedi ancak söyledikleri o kadar doğruyd ki ona kızamadı.

“Ve eğer kendini bırakırsan,” dedi John, “dizginleri elinde tutmak zor olur, değil mi?”

“Sen neden söz ediyorsun?”

“Sen kontrolü elinde tutmayı istiyorsun, Darcy.”

Kadın geri çekildi. “Tencere dibin kara seninki benden kara.”

“Bu adil bir yorum. İşte sana bir tane daha. Bence geçmişinde farklı şartlarda yaşamış olsaydın, seksten zevk alırdın.”

“Seksten zevk almadığımdan değil,” dedi kadın. “Ben sadece...”

“Ne?”

“Sadece bunun benim için bazı yolları var... bilirsin. Ve bu çok da yaygın bir şey değil, bu yüzden...”

John abajuru yaktı ve komodinin çekmecesini açtı. Bir şeyleri kenara itti ve elektronik bir alet çıkardı. “Bazı yollar-dan biri bu mu?”

“Onu yerine koy!”

“Hımm. Pek sıcak ve tüylü değil, değil mi?”

Darcy tüm bunları nasıl bildiğini merak ederek adamın elinden aleti aldı. Erkeklerin kadınları anlaması gerekmiyordu, bu da kadınların sınır koymalarına izin veriyordu. Ancak John’la birlikteyken Darcy’nin hiç sınırı kalmıyordu.

“Sana doğruyu söylemem gerekirse,” dedi Darcy, “şimdiye kadar senin kadar pili güçlü bir adamla birlikte olmamıştım.”

“Oh, öyle mi? Belki numara yapmaktan vazgeçip adama gerçeği söyleseydin bu aleti çoktan çöpe atmış olurdun.”

John yataktan çıkıp ayağa kalktı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Darcy.

Hiçbir şey söylemeden pantolonunu alıp giydi. Sonra da

çoraplarını ve ayakkabılarını aldı.

“John?”

Adam döndü ve parmağını kadına uzattı. “Numara yapmayı bırakıp, gerçek bir şeyler yaşamak istersen, bana haber ver?”

Koridora çıktı, gömleğini üzerine geçirdi ve birkaç saniye sonra Darcy ön kapının açılıp kapandığını duydu. Sonra... sessizlik.

Darcy yatağının başlığına yaslandı, uğradığı şok yüzünden neredeyse ağlayacaktı.

Anlamıyordu. Ne kadar iyi numara yaparsa Warren o kadar mutlu oluyordu. Golf arkadaşlarına karısını tatmin etmek konusunda ne kadar iyi olduğunu anlattığına da emindi —yıllar sonra bile hâlâ kocası karşısında heyecanlanan genç ve güzel karısını.

Bu bir şaka olmalıydı.

Performansı her zaman iyiydi. Sonuna kadar gidiyordu. Ne hissederse hissetsin, gösteri her zaman devam ediyordu. Ancak bazen uyanık halde yatar ve düşünürdü, *Her şey bundan mı ibaretti?* Sonra ertesi sabah o güzel evine, spor arabasına ve kredi kartına gözlerini açardı ve her şeyi unuturdu.

Bir sonraki sefere kadar.

Dışarıdaki adamların yarısının kadınlarını tatmin edip etmediklerini umursamadıklarına bahse girebilirdi ve diğer yarısı da bunu bilmek bile istemezlerdi. Ancak John öyle değildi. O, üçüncü kategorideydi, o da neyse? Ne zaman diğer erkekler gibi davranmaya başlayacak ve kendisini çıldırtmaktan vazgeçecekti?

Sonra ön kapıyı hatırladı. Kapının sürgüsünü kilitlemek için kalktı. Arkasını döndüğünde mutfakla oturma odası arasında duran hediye sepetini gördü.

Çikolata. Çikolataya ihtiyacı vardı.

Godiva'nın kutusunu yırtarak açtı bir tane çikolata alıp ısırdı. Kanepeye oturdu, gözlerini kapatarak yavaş yavaş çiğnemeye ve her parçanın tadını çıkarmaya çalıştı. Bu ısırik ona bir şeyler anımsatmıştı. Warren'ın ondan çekip aldığı bir parça cenneti.

Ve Jeremy'nin yerine koyduğu bir parça cenneti.

Sen hayatla mücadele etmek için yaratılmamışsın.

Bu boş daireye göz gezdirirken, daha fazla para kazanmanın bir yolunu bulana kadar, piyangodan para çıkana kadar ya da gök yarıp yukarıdan kucağına binlerce dolar düşene kadar bu şekilde yaşayacağını düşünmek onu korkuttu. Onu daha çok korkutan şey John'la ilgili hissettikleriydi çünkü o da kendi standartlarının üstünde bir adam değildi. Ve bir kapı sürgüsü şu anda hayatında yanlış giden hiçbir şeyi düzeltmeye yetmezdi.

Ancak bu gece başka birçok şeyle birlikte kendisine farklı şeyler hissettirmişti.

Bu akşam yaşadıklarını kafasından yeniden geçirdiğinde şimdiye kadar hiçbir erkeğin karşısında kendisi olamadığını fark etti. Aslında bu sahteliğin altında nasıl bir karakter yattığını kendisi de bilmiyordu. Ancak nasıl bir kadın olursa olsun —kırk yaşında bir bedene sahip, ucuz şeyler giyen, döküntü bir araba kullanan, bir harabede yaşayan ve böceklerden korkan bir kadın— John ondan çok hoşlanıyordu. Bu noktada onu asla anlayamayacaktı.

Beni karanlıkta bırakma. Bana ne istediğini söyle.

Ancak ona bilmek istediği şeyi söylemek yerine duymak istediğini sandığı şeyi söylemişti. Ona Meg Ryan ağzıyla konuşmuştu. Kim bilir, nasıl aptal durumuna düşmüştü?

Eğer John'u karanlıkta bırakmayıp aydınlığa çıkarsaydı neler olacağını merak etmekten kendisini alamıyordu. O zaman Darcy'ye ne tür bir deneyim yaşatacaktı acaba?

*

“Mükemmel!” dedi Amy, John'un oturma odasının ortasında duran tozlu, eski sehpanın çevresinde dolaşırken. “Tam da istediğim boyda. Elden geçirildikten sonra dekoruma çok iyi uyacak.”

Dekor mu? Amy'nin bir dekoru mu vardı? Onun, dünyada hiç kimsenin el bile sürmeyeceği türden eşyalarla dolu bir evi vardı. Bu çirkin şeyi sabah ilk gördüğünde neredeyse tutup

çöpe atacaktı, elden geçse bile bir şeye benzeyeceğini düşünmemişti.

“Tavan arasını temizlerken başka şeyler de buldun mu?” diye sordu Amy.

“Evet. Ölü bir sincap.”

“Hayır, teşekkürler. Ölü sincapların modası geçti.”

John sehpayı kucakladı ve Amy’nin arabasına taşıdı. Arka koltuğa koyduktan sonra kapıyı kapattı. Amy anahtarlarını çıkardı.

“Oh,” dedi Amy. “Az kalsın sormayı unutuyordum. Darcy’nin dairesi güzel mi?”

John dondu. “Ben nereden bileyim?”

“Dün taşındı, değil mi? Belki onu ziyarete gitmişsindir, diye düşündüm.”

“Neden böyle bir şey yapayım?”

“Bilmem. Bir cehennem çukurunda yaşayacağı için onu hırpalayıp duruyordun. Gidip kontrol etmişsindir sandım.”

“Darcy’nin nerede yaşadığı beni ilgilendirmez.”

“Yapma, John. Herkesin her şeyi seni ilgilendirir.”

“Onunki değil.”

Amy dikkatle ona baktı. “Hımm. İkinizin arasında işler yolunda gidiyor sanıyordum. Yani, şu çekici olayı olmuştu ve sen onu affetmiş gibi görünüyordun.” Sırıttı. “Çok da sinirlenmiştin.”

“Kuralları çiğnedi.”

“Buna da sinirlenirsin.”

“Bir şey yapmadan duramıyor.”

“Başka bir şey mi oldu?”

“Seni ilgilendirmez.”

“Benim işim seni ilgilendiriyor ama nedense senin işlerin beni ilgilendirmiyor.”

“Darcy tam da tahmin ettiğim gibi biri çıktı. Numaracının teki o.”

“Daha açık konuşmak ister misin?”

“Hayır.”

“John, boş kürek çekmek yerine—”

“Böyle başlayan cümleler duymak istemiyorum.”

“Hayatında sürekli bir kadın olsa daha iyi olur.”

“Amy, evine git.”

Amy iç geçirdi. “Tamam. Yalnız başına öl. Bak bakalım, umrumda olacak mı?”

“Aslında, bir köpek almayı düşünüyorum. Köpekler sahiplerini ne zaman görseler sevinirler. Çeneleri düşmez. İnsanı eleştirmezler. Hepsinden iyisi sen onları okşadığında hoşlarına gitmediği halde hoşlanmış gibi yapmazlar.”

Amy şaşırdı. “Sen neden söz ediyorsun?”

“Unut gitsin.”

Amy omzunun üzerinden arkasına baktı. “İyi insan lafının üstüne gelirmiş.”

John başını çevirip sokağa baktığında bir arabanın gelmekte olduğunu gördü ve motorun çıkardığı sestten arabanın kime ait olduğunu tahmin etmesi zor olmadı. Darcy’nin burada ne işi vardı?

Darcy arabasını park etti ve motoru durdurdu, sonra yolcu koltuğundan geçerek dışarı çıktı. Güneş gözlüklerini başının üstüne çekerek onlara doğru yürüdü. Amy’ye gülümserken John’a bakmamaya özen gösterdi. Wal-Mart’tan aldığı, hiç kimsenin üstünde güzel durmayacak kadar kötü, kırıksıklar içindeki uzun eteği giymişti ancak onun üzerinde güzel duruyordu. Ya da belki de bu, John eteğin altında ne olduğunu hatırladığı içindi.

Bunları düşünmeyi kes. Bu sadece senin başını derde sokar.

“Darcy?” dedi John. “Burada ne işin var?”

“Oh, şey... Tamir çantayı geri getirmemin iyi bir fikir olduğunu düşündüm. Dün akşam onu benim evde unutmuşsun.”

John yüzünü buruşturdu. Amy ona sinsice güldü. “Demek dün akşam Darcy’nin evine gittin, ha?”

“Amy, senin gitmen gerekiyor mu?”

“Evet. Tabii. Gidiyorum. Ha, John?”

“Ne?”

“Köpek almayı düşünüyorsun ya? Bence pek iyi bir fikir değil. Bir erkeğin en iyi arkadaşı kimdir, sen iyi bilirsin.”

Darcy'ye döndü. "Yarın işte görüşürüz."

"Hoşça kal," dedi Darcy, sonra da John'a döndü. "Köpek mi alıyorsun?"

"Hayır, köpek almıyorum," dedi. "Bagajını aç."

Amy arabasıyla uzaklaşırken Darcy bagajın kilidini açtı ve John tamir çantasını alarak evine doğru yürümeye başladı. Darcy bagajın kapağını çarptığı gibi onun peşinden koştu. John verandanın merdivenlerini çıktı ve geri dönerek kadına baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Biraz konuşuruz diye düşünmüştüm."

"Birbirimize söyleyecek bir şeyimiz kaldı mı?"

"John, eğer seninle konuşmak istersem, bunun bir yolunu bulacağımı biliyorsun. Ve bu defa nasıl bir yol seçeceğimi kim bilir?"

İşte bu John'un ciddiye alacağı bir tehditti.

Boyun eğmiş bir şekilde iç geçirerek döndü ve eve girdi, Darcy de onu izledi. Takım çantasını çalışma odasına bıraktı ve tozlu ellerini yıkamak üzere mutfığa döndü.

"Evin güzelmiş," dedi Darcy.

"Darcy, senin güzel ev anlayışına göre bu ev sınıfta kalır."

"Bugünlerdeki anlayışına göre kalmaz."

John ellerini duruladı ve havluya uzandı. "Ne istiyorsun?"

"Söyledim. Ben sadece...konuşmak istiyorum."

"Yapacak işlerim var."

"Ne gibi?"

"Su borularını elden geçirmem gerek,"

"Vay canına, kulağa çok eğlenceli gibi geliyor."

"Bu işi halletmem gerek."

"Aslında, ben bir şeyler yapmayı umuyordum...birlikte."

Adam onun ne demek istediğini çok iyi anlamıştı ve aklı hemen yüzde doksan beşi mükemmel, yüzde beşi de felaket geçen bir önceki geceye gitti.

Hayır. O yüzde beşlik bölümü asla aklından çıkarma.

Kadına sert bir şekilde baktı. "Böyle devam etmenin hiçbir anlamı yok, Darcy. Biliyorsun, ben zaten senin kadar bakımlı kadınlardan asla hoşlanmam."

Darcy başını dikleştirdi. "Ben de işçi sınıfından erkekler-

den hiç hoşlanmam.”

“Sürekli aynalara bakar ve alışveriş yaparlar.”

“Sürekli bira içer ve maç izlerler.”

“Hiç kimse pazar öğle sonralarındaki kovboy yarışlarıyla arama giremez.”

“Hiç kimse benimle Neiman’ın indirim günleri arasına giremez.” İç geçirdi. “Tamam, bunu Wal-Mart ve onların büyük indirim günleri arası olarak değiştiriyorum. Ancak bu sonsuza dek böyle olmayacak.”

“Bu senin için neden bu kadar önemli?”

“Ne? Güzel şeyler almak mı? Güzel bir evde hamam böceği sesleri dinlemeden yaşamak mı?”

“Ailenle kalabilirdin.”

“Onlarla tanışınca fikrin değişecektir.”

“Korkarım, onlarla asla tanışmayacağım. Dediğim gibi, seninle aramızda bir şey olamaz. Şimdi, benim şu su borularına el atmam gerek.” Kadının yanından geçti ve mutfağa girdi.

“John. Bekle.”

Adam arkasını döndü. “Ne?”

Kadın içini çekti. “Sana haber vermemi istemiştin.”

Adam duraksadı. “Neyi?”

“Hazır olduğumu.”

“Ne için?”

Gözlerini telaşla etrafta gezdirdikten sonra yeniden adamın kilere çevirdi ve neredeyse onun duyamayacağı kadar sessiz bir tonda konuştu. “Gerçek bir şeyler yaşamaya.”

“Gerçek bir şeyler yaşamaya mı?” dedi John temkinli bir şekilde. “Daha iyi numara yapıp yapamayacağını mı görmeye geldin?”

“Kahretsin, John, bana gevšemem için bir fırsat tanır mısın? Bunları konuşmak benim için yeterince zor.”

Konuşmak kadın için zor olduğu kadar anlamak da adam için zordu. Bir kadın numara yaptığında adamın egosu tatmin olmuyordu. Kadının bunu neden yaptığını biliyordu, her zaman neden böyle yaptığını, ancak bu yine de onu rahatsız ediyordu. Aslında bu kadında onu rahatsız eden fazla bir şey

yoktu. Ancak d n gecenin sonlanma şeklinden ho lanmamı tı ve durumun bu şekilde kalmasına izin vermemeye karar verdi.

“Tamam, Darcy. Bir kez daha deneyebiliriz.”

Kadın ba ını salladı.

“Fakat bu ilişkiyi daha ilerilere taşımadan önce açıklığa kavu turmamız gereken şeyler var.”

“İm... Ne gibi?”

“Gel benimle.”

Bölüm 16

John koridora doğru yürümeye başlayınca Darcy birkaç saniye olduğu yerde kaldı, nefesi kesilmiş bir şekilde, adamın ne yapacağını merakla bekliyordu.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Koridor boyunca onu izledi ve John dosdoğru odasına girince kalbi hızla atmaya başladı. Mobilyaları eski, ucuzdu ve gelişigüzel yerleştirilmişti. Mavi kadife, saçaklı yatak örtüsü geniş yatağın üzerinden sarkıyordu. John yatağa oturdu, başlığa yaslandı, kollarını kavuşturarak iştahla kadına baktı.

“Soyun.”

Darcy şaşırdı. “Ne dedin?”

“Dediğimi yap.”

Kalbi neredeyse yerinden çıkacak gibi çarpmaya başlamıştı. John’un bu sürekli otoriter tavrı onu hep rahatsız etmişti ancak şimdi bu işi başlamadan sonlandırmalı mıydı, bilemiyordu. Bu adam az da olsa onu korkutuyordu. Adam onun aklını okuyabilirken kendisini rahat hissetmesi mümkün değildi.

Adamın neyin peşinde olduğunu bilmemesine rağmen dün akşam onunla birlikteyken hissettikleri kızgınlığa baskın çıkıyordu. Eğer bir yere varmak istiyorsa, adamın oynamak istediği oyun ne olursa olsun, oynamalıydı. Ancak bu açık perdeler buna izin vermeyecekti. Pencereye doğru gitti ve perdeleri kapatmaya başladı.

“Hayır,” dedi John. “Açık kalsınlar.”

“Neden?”

“Çünkü yılların yıprattığını sandığın o bedenine iyice

bakmak istiyorum.”

Korkudan tüyleri diken diken oldu. Zaten karanlıkta bile yeterince kötüydü. Şimdi de onu gün ışığında görecekti. “Birileri içeriyi görebilir.”

“Pencere arka bahçeye bakıyor. Yaklaşık iki metre boyunda bir çit var. Birkaç sincabı şaşırtabiliriz, o kadar. Şimdi, soyun.”

“Sen soyunursan, ben de soyunurum.”

“Hayır. Sen soyunacaksın, ben değil.”

Pekâlâ. Zaten onu çıplak görmüştü. Buna rağmen onu yine de istemişti. Demek ki sorun yoktu.

Ayakkabılarını çıkarıp fırlattı, sonra da örgü bluzunu başından çekti ve yatağa attı. Sıra eteğe gelmişti. Yere düştüğünde ayağıyla onu kenara itti. Sutyeni ve külotuyla John’un yanına gitmek için yatağı dolaştı.

“Hepsini,” dedi John.

Darcy gözlerini kapatıp, dişerini sıktı.

“Bekliyorum.”

Hoşnutsuz bir ifadeyle onları da çıkardı, utandığını belli etmemeye çalışıyordu. Ancak pencereden içeri dolan aydınlık, tıpkı yüksek çözünürlükte bir teleskobun ayı sergilemesi gibi, bedenindeki tüm kusurları tek tek ortaya çıkarıyordu. John kadına öylesine iştahla bakıyordu ki, aklından geçenleri anlamamak mümkün değildi. Peki, neden bir şeyler yapmıyordu?

Ellerini beline koydu. “Pekâlâ. Çıplağım. Striptizci fetişini tatmin edemedim mi hâlâ?”

Başıyla yatağın boş yanını işaret etti. “Yat.”

Elinden geldiğince ağırbaşlılığını korumaya çalışarak yatağın diğer tarafına gitti ve oturdu.

“Tamam,” dedi Darcy. “Şimdi sıra sende. Üstündekileri çıkar.”

“Zamanı gelince.”

“Ama—”

“Sana yat dedim.”

“Kuralına göre oynamıyorsun.”

“Oynayacağımı söyledim mi?”

“Lanet olsun, John, işte yine yapıyorsun! Her şeyi kontrol altına almak zorunda mısın? Peki, ben ne zaman kontrolü elime alacağım?”

“Ben sana söylediğim zaman.”

Darcy buna inanamıyordu. “Ne söylediğinin farkında mısın? Buna daha fazla devam etmek istemiyorum!”

“İyi. Kalk, giyin ve git.”

Söyledikleri onu çok sarsmıştı çünkü yapmak istediği en son şey çıkıp gitmekti. Sadece yaşadıklarıyla ilgili birkaç şey söylemek istiyordu. Sadece birkaç şey. Çok şey mi istiyordu?

Galiba öyleydi.

Hiç hoşlanmasa da yatağa uzandı. John da onun yanına yattı, bir dirseğinin üzerinde doğruldu. John giyinik, kendisi çıplakken tamamen onun merhametine sığınmış gibi hissediyordu. Kaldı ki, üzerinde yerlere kadar uzanan bir parka olsaydı da yine aynı hissederdi.

John’un bakışları yavaş yavaş Darcy’nin bedeninde gezinmeye başladı —yüzünde, göğüslerinde, kalçalarında, bacaklarında, ayaklarında— bazen tek noktaya bakıyor ve oraya yoğunlaşıyordu.

“John? Ne yapıyorsun?”

“Mükemmel olmayan bir yer arıyorum. Biliyorsun, kırk yaşındasın. Mutlaka bir yer olmalı.” İçini çekti. “Fakat pek şansım yok gibi görünüyor.”

“O zaman sen de soyun. Bakalım benim şansım ne kadar mı?”

“Oh, hayır. Görsel araştırmam boş çıktığına göre şimdi sıra elle araştırmaya geldi.”

Darcy güçlükle yutkundu. Sadece *elle araştırma* demesi bile kadının tüm bedeninin titremesine neden olmuştu.

John, nereden başlayacağına karar vermeye çalışırcasına, baştan aşağı kadının bedenine baktı. Nihayet elini kadının omzuna koydu ve geçtiği yerlerdeki tüm tüyleri ayağa kaldırarak elini parmak uçlarına kadar indirdi. Sonra yeniden geri döndü. Diğer koluna da aynı şeyi yaptı. Ardından bir tutam saçını tuttu ve parmağına doladı. Darcy’nin kafatası karınca-lanıyordu.

Adamın ne yaptığının farkındaydı. Bu, maskelenmiş bir ön sevişmeydi. Ve kadını çılgına çeviriyordu.

Sonra avucunu kadını göğsünün ortasına koydu. Yavaş yavaş aşağı inerek elini göğsünün çevresinde gezdirdi, sonra diğer göğsüne geçti. Başparmağı göğüs ucunu okşuyordu. Darcy gözlerini kapadı, nefesi hızlanmıştı.

“Hımm. Henüz problemlı bir bölgeye rastlamadım.”

Elini kadının karnına koydu, sonra dizine kadar, bacağı boyunca devam etti. Elini yukarı çıkarırken bacaklarının arasına girdi ve parmaklarını kalçalarının iç bölgelerinde dolaştırmaya başladı. Darcy farkında olmadan bacaklarını biraz daha açtı. *Biraz yukarı*, diye düşündü. *Sanırım, sorunlu bölge orası.*

Bunun yerine John’un eli, Darcy’nin kalçasının dışında dolaşmaya başladı ve eğilip onu boynundan öptü.

“Bu neydi?” diye fısıldadı Darcy.

“Lezzet testi.”

Kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı. O ağzıyla tüm bedeninde istediğı kadar araştırma yapabilirdi. Dudaklarının, bedeninin her santiminde dolaştığını hayal ettiğinde bacaklarının arasından çıkan alev yatağı tutuşturabilirdi.

John bir an için donakaldı. “Bir dakika. Bu da ne?”

Darcy’nin gözleri kocaman açıldı. “Ne?”

“Sanırım, bir şey hissettim.”

Elini poposunun üzerinde gezdirdi ve işte o an Darcy ne demek istediğini anladı ve kalbi teklemeye başladı. Yatakta doğruldu ve adamın elini iterek o bölgeye baktı. Ağzından belli belirsiz bir şey çıktı. Selülit!

“Evet.” Dedi John sırtarak. “Düşünebiliyor musun?”

“Aslında bir şey bulmayı beklemiyordun!”

John kadını yatağı geri itti. “Tanrıya şükür buldum, neredeyse senin mükemmel olduğunu düşünmeye başlayacaktım.”

“Ben mükemmelim!”

“Bedenindeki kusurları kafana takmaktan vazgeç, Darcy. Neredeyse kırk yaşındasın. Elbette bedenın bozulacak. Ve bence mükemmel kadınlar çok sıkıcıdır.”

“Pekâlâ. Güzel. Kusur mu arıyorsun? Can simidim çıktı. Bu beni daha ilginç kılıyor mu?”

“Can simidi de ne?”

“Pantolon giydiğin zaman belden dışarı taşan yağlar.”

“Darcy, her şey olabilirsin ama asla yağlı bir kadın değilsin.”

“Bu sonbaharda yağlarımı aldırmaı planlıyordum. Şimdi ise bir korse bile alacak param yok.” İçini çekti. “Ya, bingil-dayan kollarıma ne dersin? Ya da sarkmış dizlerime?”

“Tamam, tatlım. Bence yeteri kadar ilginçsin. Devam edelim mi?”

Yataktan kalktı ve ayak ucuna giderek tişörtünü çıkardı, vücudu gün ışığında karanlıkta olduğundan daha etkileyiciydi. Kendisininakinin aksine onda ilginç hiçbir şey yoktu.

Tişörtünü kenara attı ve üzerinde kalanların hepsini çıkardı. Yıllardır kafasında hayal ettiği o gizemli adama benziyordu. Bu hayalinin gerçekleşebileceğini asla tahmin etmezdi.

Prezervatifi taktıktan sonra kadının bacaklarını ayırdı ve dizini onların arasına koydu.

“Hareketsiz kalmanı istiyorum,” dedi. “Hareketsiz derken, kasti bir hareketten söz ediyorum. Anladın mı?”

“Ama—”

Eliyle kadının ağzını kapattı. “Sadece bir hatırlatma. Neden olmadığımı hiçbir ses duymak istemiyorum. Anladın mı?”

Darcy başını salladı.

John yavaşça elini kadının ağzından çekti. “Dün akşam sana ne istediğini sordum. Sanırım sen bana yalan söyledin.”

Darcy güçlükle yutkundu. “Ben... Ben ne diyeceğimi bilmiyordum.”

“Bilmediğin anlaşıldı. Bu yüzden artık sormuyorum.”

Bu da ona her istediğini yapacağı anlamına geliyordu ve bu beklentiyle Darcy’nin tüm bedenini ateş bastı. Yine içine girmesini bekledi ancak adam bunun yerine eğilip onu boynundan öptü. Sonra da köprücük kemiklerini öptü. Neler yapacağını tahmin edemediğinden bu öpücüklerin tadını çıkaramıyordu. Dizlerinin üzerinde doğrularak kadının göğüslerini avuçlarının arasına aldı ve yeniden eğilerek aradaki

çukuru öptü. Tüy kadar hafif öpücükleriyle göbek deliğine geldi. Ellerini vücudunun kenarlarından aşağı indirirken aynı anda karnını öpmeye başladı. Poposunu sıkıca kavrayıp dudaklarını daha da aşağı indirince Darcy onun niyetini anladı. Ve o anda tüm bedeninin ok fırlamaya hazır bir yay gibi gerildiğini hissetti.

“John—”

“Şşşt...” dedi, sıcak nefesini bacaklarını arasında hissediyordu. Parmaklarını bacaklarının arasına soktu.

“Hayır, gerçekten. İstemiyorum. Ben—” Nefessiz kaldı. Dili. Oh, *Tanrım*. Hayatında bu kadar muhteşem bir şey hissetmemişti.

“Lütfen...” dedi, solukları hızlanmıştı. “Lütfen yapma...” Ancak yakarışları zayıftı ve ikna edici olmamıştı çünkü onu engelleyememişti. Sanki ne derse desin John durmayacaktı. Bu John’du. Ne olursa olsun istediğini elde ederdi. Bu yüzden ona karşı koymanın bir anlamı yoktu, değil mi?

John onu diliyle okşamaya devam ederken Darcy’nin parmakları mavi püsküllü yatak örtüsünü kavırıyordu. Bunun hep nasıl bir şey olduğunu merak etmişti. Diğer kadınları konuşurken duymuştu. Ancak hiçbir zaman...oh, *Tanrım*.

Darcy kendisini bulutların üzerinde gibi hissediyordu, nefesi kesilmişti adeta. John ona kıpırdamamasını söylemişti ancak bu imkânsızdı. Adamın omuzlarını kavramış, parmaklarını onun etine batırıyordu. Kısa bir süre sonra yay gibi gerilmiş bedenini bir titreme aldı. John tam da doğru noktadaydı; bu o kadar güzel bir duyuydu ki, kıvranmaya başladı çünkü artık dayanamıyordu. John onu sıkı sıkı kavramaya devam etti. Adamın omuzlarını kuvvetli bir şekilde tutuyordu, neredeyse daha fazlası için yalvaracaktı. Boğazından derin bir hırıltı çıktı, bu ses sanki başkasından gelmişti...çok yaklaşmıştı...çok yaklaşmıştı.

Sonra John geri çekildi.

Darcy adama uzandı. “John! Hayır! Sakın durma! Oh, *Tanrım*. Lütfen—”

John doğruldu ve Darcy’nin bacaklarını açıp içine girdi ve işte bu, Darcy’nin doruğa çıktığı andı.

Tüm bedeni bir enerjiyle patladı sanki, kalbi deli gibi çarpıyordu. Gözlerinin önünde yıldızlar aydınlanıyordu ve nefes alamaz hale gelmişti. Ancak hiç umrunda değildi. Belki de adam onu öldürüyordu ancak bu bile umrunda değildi. John tüm gücüyle kendisini kadının içine itiyor, onun bedeninden alabileceği her hazzı almak istiyordu.

“Tanrım... oh, Tanrım, Darcy...”

Kasları gerildi ve sertleşti ve sonra da Darcy’nin üzerine eğilip ona sarıldı, boşalırken boğazından bir hırıltı yükseldi. Darcy kalçalarını kaldırıp John’u olabildiği kadar içine alıp, onunla mükemmel bir şekilde birleşen bedeninin tadına varıyordu.

Nihayet John yavaşlayarak durdu ve kendisini yatağın diğer tarafına attı. Hâlâ kesik kesik nefes alıyordu. Darcy rüya gördüğünü düşündü çünkü daha önce asla böyle bir şey yaşamamıştı. Düşünemiyordu. Nefes alamıyordu. Gözlerinin kenarından yaşlar süzüldü ve şakaklarına doğru akmaya başladı.

“Darcy?”

Gözyaşlarını sildi. Oh, Tanrım. Bu yaşlar da nereden çıkmıştı şimdi?

“Neyin var?”

“Bilmiyorum... Ben sadece...”

Hıçkırarak ağlamaya başlayınca ağzını kapattı. Yeniden konuşmayı denese sözlerinin bir bebeğinki kadar anlaşılmasız olacağını biliyordu. Aslında kendisinin bir erkeği çılgına çevirmiş olması gerekiyordu. Ancak John diğer erkekler gibi değildi. Her türlü numarasını ortaya çıkarıyordu. Bütün alanlarına giriyordu.

Doğrularp yatağın kenarına oturdu. John kadını tutmaya çalıştı ancak Darcy onun ellerinden kurtuldu ve koşarak banyoya gitti. Arkasından kapıyı kapatarak kilitledi.

Birkaç saniye sonra kapı vuruldu. “Darcy!”

“Git buradan!”

“Gideyim mi? Senin neyin var?”

“Lütfen, git!”

Darcy bir banyo havlusu aldı ve vücuduna sararak küve-

tin kenarına oturdu. Neden böyle tuhaf davranıyordu? Neden kendini toparlayamamış ve gülümseyerek, *Çok güzeldi, bebeğim. Tekrarlamaya ne dersin?* gibi şeyler söyleyememişti.

Bunun yerine, gerdek gecesinde bekâretini kaybetmiş gelinler gibi, kendisini banyoya kilitlemişti. John zaten onun yarı çatlak olduğunu düşünüyordu. Bu yaptığı onun tam bir çatlak olduğunu kanıtlıyordu.

John kapıya yeniden vurdu. “Darcy, söyle bana, neyin var?”

“Bir şeyim yok.”

“Bir kadın kendisini banyoya kilitleyip ağlarsa bir şeyi var demektir!”

“Hayır! Sana söyledim, bir şeyim yok!”

“Senin için de güzeldi. Bunu biliyorum. Güzel olmadığını söyleyemezsin!”

İşte, sorun da buydu. Çok güzeldi. Aklını kaçırarak kadar inanılmaz, beklenmedik ve baş döndürücüydü. Ve aklını tamamen kaçırmıştı.

“John! Lütfen git. *Lütfen!*”

“Tam olarak nereye gitmemi istiyorsun. Burası benim evim!”

Ne kadar aptaldı. Kendisini bir adamın banyosuna kapatıyor ve ondan gitmesini istiyordu.

“Seni anlamıyorum, Darcy. Ne zamandan beri güzel bir seks problem oldu? Daha önce şikâyet eden bir kadınla karşılaşmadım. Ama sen ne yapıyorsun? Kendini banyoya kapatıp, ağlıyorsun!”

“John, lütfen...”

“Bunu neden yaptığını bilmiyorum ama birazdan bunun nedenini anlayacağım!”

Bunu sesinin tonundan anlayabiliyordu. Birazdan kapıyı kırarak ve içeri girip gerçeği ağzından alacaktı. Sıradan bir adam kendi evine zarar vermezdi ancak John konusunda emin değildi ve oturup kapının kırılmasını bekledi.

Ancak hiç ses çıkmıyordu. İyice kulak kesildi. Hiç ses yoktu.

Başını ellerinin arasına aldı. Büyük olasılıkla dışarıda otu-

ruyor ve onun çıkmasını bekliyordu ve sonunda o da çıkmak zorunda kalacaktı. Peki, ya sonra?

Daha önce hiçbir erkek kendisini böyle hissettirmemişti. Yoksa o da şu erkeklerin aklını başından aldığı kadınlardan birine mi dönüşüyordu? Carolyn gibi. Yoksa ona gerçeği söylemiyor muydu? Yoksa Ralph ona yatakta kendisini böyle mi hissettiriyordu? Bu yüzden mi o adam kadının tüm hayatını kontrol altına almıştı? Yoksa ortada hiçbir neden yokken kocasını neden bu kadar sevsindi ki? Eğer böyleyse kadın aptalın önde gideni olmalıydı. Kendisi de böyle olmaya yakın değil miydi? Bir kere bu delicesine sevişmeye kendisini kaptırdı diye budala bir kadın olup çıkacaktı.

Kapı tokmağı çevrildi ve Darcy kafasını kaldırdığında karşısında John'u gördü.

Güçlkle yutkundu. "John! Sen nasıl—"

"Banyo kapılarının kilitleri kolay açılır." Tornavidasını kilide sokmuş ve ne olursa olsun gerçeği öğreneceğini söyleyen ifadesiyle içeri girmişti.

Darcy burnunu çekti ve ayağa kalktı. "Aptal gibi davranışımı biliyorum," dedi gözyaşları içinde. "Lütfen, beni öldürme."

John bir şeyler söylemek için ağzını açtı ancak hemen vazgeçti. Kavgacı tutumunu bir yana bırakmıştı.

"Ben sadece neden ağladığımı öğrenmek istiyorum," dedi çaresiz bir şekilde. "O kadar."

"Ben... bilmiyorum."

"Beni çıldırtıyorsun. Biliyor musun?"

"Hı-hı."

"Seni ilk gördüğüm andan itibaren beni çıldırtıyorsun."

"Biliyorum."

"Ben buna alışkın değilim."

"Biliyorum."

"Sence bu çılgınlık ne zaman sona erecek?"

Hafifçe omuz silkti. "Bilmiyorum ama daha çok beklersin."

John başını salladı sonra da ilahi bir yardım beklercesine başını yukarı kaldırdı. Oradan da bir şey gelmeyeceğini anla-

yınca derin bir iç çekti ve kollarını uzattı.

“Gel buraya.”

Sendeleyerek ona doğru gitti, kollarını beline sararak omzunda ağlamaya başladı. Adam ona sıkıca sarıldı. John’un bir daha onu kucaklamayacağını sanması Darcy’yi rahatlatmıştı. Adam onu avutmak için sırtını sıvazladı ve bir süre sonra ağlaması kesildi.

“Seni hiç anlamıyorum,” dedi John.

“Biliyorum, ben de kendimi anlamıyorum.”

“Peki, ben bu işin içinden nasıl çıkacağım?”

“Sanırım, sen beni tahmin ettiğinden daha fazla anlıyorsun.”

“Nasıl oluyor bu?”

“Dün akşam bana seksten hoşlanmadığımı söylemiştin. Haklıydın. Şimdiye kadar benim için hoşlanılacak bir yanı yoktu.”

“Ben bunu değiştirmeye çalışıyorum.”

“Biliyorum. Az önce olanlar...”

“Evet?”

Derin bir nefes aldı. “Daha önce hiç öyle olmamıştı. Asla. O kadar... O kadar...”

“İyiymi?”

“Tanrım, evet.”

“Peki, neden ağlıyorsun?”

“Bilmiyorum. Sadece... ağlamak geldi içimden.”

John yeniden kollarını Darcy’ye doladı ve onun başını öptü. “Bir daha beni kapının dışında bırakma,” dedi. “Tamam mı? Asla bırakma.”

Kadın başını salladı. Zaten bunun ne önemi vardı ki? Kendisini ne kadar gizlemeye çalışırsa çalışsın John içeri girmenin bir yolunu buluyordu.

*

John, pazartesi sabahı haciz işleri için çıkmadan önce vergi raporlarını gözden geçirmek için erkenden ofise gitti ancak aklı başka yerdeydi. Dün o kadar iyiydi ki birkaç dakika

bunu düşünmeden edemedi. Dün akşam Darcy'nin gitmesini hiç istememişti ancak köpeğini dışarı çıkarmak zorundaydı, işin doğrusu kendisi de epey yorulmuştu. O ağlama krizini atlattıktan sonra, ki bunun nedenini asla anlayamamıştı, Darcy masum bir çocuk gibi olmuştu. Bu John'un çok hoşuna gitmişti.

Onun gibi bir kadınla ilişkilerinin nereye gidebileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Kadının uzun vadede nasıl bir adam istediğini biliyordu ve kendisi kesinlikle o adam değildi. Kendisi de kalıcı bir ilişki istemiyordu. Ancak bu kısa vadede bir ilişkinin tadını çıkaramayacağı anlamına gelmiyordu. Seks üzerine kurulmuş bir ilişkinin yanlış bir yanı yoktu. Sorumluluk gerektirmiyordu. Ne de olsa geçiciydi. Ve çekip gitme zamanı geldiğinde kimsenin kalbi kırılmazdı.

Yanlış döneme ait raporları aldığı için masasının üzerindeki kâğıtlara yeniden baktı. Bunu anlaması yaklaşık on dakika almıştı çünkü masasına oturduğundan beri yaptığı şey kahvesinden yudum almak ve boşluğa bakmaktı. Bu hiç de onun tarzı değildi. Vergi raporları ciddiye alınması gereken bir işti. Ancak şu anda, *Sam Amca'nın canı cehenneme*, demekten başka bir şey yapamıyordu.

Hayır. Kendini toparla. Yürütmen gereken bir işin var.

Sonra aklına korkunç bir şey geldi.

Ya Darcy, Tony ve Amy'ye aralarında geçenleri anlatırsa? Onunla aralarında hiçbir şey olamayacağı konusunda o kadar kesin konuşmuştu ki, eğer Tony öğrenirse sonsuza dek onun başının etini yerd. Ve Amy. Eğer o öğrenirse, ne kadar ciddi olduklarını sorup duracak ve evlilik planları yapmaya başlayacaktı. Darcy'nin ne kadar gösteriş meraklısı olduğunu bildiği için, ofise gelir gelmez, doğrudan odasına girip, kollarını boynuna atıp onu öpmesinden korkuyordu.

Lütfen, Tanrım, böyle bir şey yapmasına izin verme.

Birkaç dakika sonra Amy geldi, ondan hemen sonra da Tony girdi içeri. Darcy her zaman ki on dakikalık gecikmesiyle geldi. Onu görür görmez John'un tüyleri diken diken oldu ve her türlü erotik düşünce beynine akın etti.

Hayır. Konsantre ol. Yüz ifadenle her şeyi yüzüne gözüne

bulaştırıcaksın.

Darcy çantasını masasının üzerine koydu, sonra kahve makinesine gitti, kendisine bir fincan kahve doldurdu ve masasına geri döndü. Bilgisayarını açtı, sonra yerine oturdu ve ekran aydınlamaya başlarken kahvesinden bir yudum aldı.

John rahat bir nefes aldı. En azından odasına girip de herkesin dikkatini çekecek şekilde bir sevgi gösterisinde bulunmamıştı. Hatta odasına gelip günaydın dememiş olması da iyiydi. Çünkü bunu hiç yapmazdı, eğer bugün yapmış olsaydı, dikkatleri üzerlerine çekerdi.

Birkaç dakika sonra, yeniden kahve almak için kahve makinesine gitti John.

“Günaydın, Darcy,” dedi fincanını doldururken, fazla abartmadan hafifçe gülümsedi. Amy başını kaldırıp doğruca onun yüzüne baktı.

“Merhaba, John,” dedi Darcy, bir yandan klavyede bir şeyler yazarken. “Sabah raporu birkaç dakikaya kadar elinde olur.”

Bir süre daha orada durdu, bir şeyler daha söylemesini bekliyordu. Ancak kadın başını kaldırıp bakmadı bile, bu yüzden o da biraz hayal kırıklığına uğramış bir şekilde odasına geri döndü.

Evet. Bu da iyi bir şeydi. Görünüşe bakılırsa kendisine, *Ne düşünüyorsun ya da ilişkimiz nereye gidiyor?* gibi sorular soran, kendine güvensiz kadınlardan değildi.

Bir sonraki saat boyunca odasının camından sürekli Darcy’ye baktı. Onun dosyaları yerleştirmesini, özellikle alt çekmecelere eğilirken o güzel poposunu örten eteğinin yukarı çıkışını izledi. Telefonda konuşurken saçını parmağına dolayışını izledi. Klavyede olması gerektiğinden daha yavaş yazı yazmasını izledi. Kâğıt sıkıştığı için fotokopi makinesine sövüp saymasını izledi.

Nefes alışını izledi.

Nihayet dışarı çıkmak için masasından kalktı. Ona birkaç saat sonra döneceğini söyledi. Kadın da anladığını belirtircesine başını salladı ve depoya gitti.

Rüya mı görmüştü? Dün haykırışlar içinde, delicesine se-

vişenler onlar değil miydi? Kadının bütün gün oturup onu izlemesi ve *Bu gece için sabırsızlanıyorum*, diyen bakışlar atması gerekmiyor muydu? Bu kadının nesi vardı?

O sabah bir ve öğle yemeğinden sonra da iki arabaya el koydu. Öğleden sonra ofise geldiğinde onun masasının önünden geçerken Darcy kafasını kaldırıp bakmadı bile. John odasına girdi ve yine camdan onu izledi; ancak sonunda Darcy'nin kaç kere göz kırptığını saymamak için kalkıp hayal kırıklığı içinde perdelerini kapattı.

Sonunda Darcy saat üç buçukta John'un odasına geldi. John beklenti içinde baktı ona. Elindeki haciz emirlerini John'un önündeki kutuya bıraktı ve dönüp çıktı. Ne bir seksi gülümse, ne de davetkâr bir göz kırpması. Hiçbir şey yoktu.

Bu kadarı da yeterdi.

"Darcy," dedi John.

Darcy döndü. "Ne?"

"İçeri gir."

John kalkıp kapıyı kapattı, masasının etrafını dolaştı ve Darcy'ye baktı.

"Sen ne yapıyorsun?"

Darcy gözlerini kırıştırdı. "Ne demek, ne yapıyorum?"

"Dün bütün günü yatakta geçirdiğimizi unuttun mu?"

"Elbette hayır. Nasıl unutabilirim?"

"Peki, neden bana bu kadar soğuk davranıyorsun?"

"Soğuk mu?"

"Bütün gün toplam on kelime konuşmadın benimle."

"Seninle toplam on kelime konuşmadığım birçok gün oldu."

"Ama bütün günü yatakta geçirdikten sonra değil."

"Bu benim iş yerinde bütün gün konuşmamı mı gerektiriyor?"

"Şu anda ne durumdayız, Darcy? Aramızda bir şey olmamış gibi mi davranacaksın?"

"Aramızda bir şey mi oldu?"

"Elbette oldu," dedi John. "Bütün günü birlikte yatakta geçirdik!"

"Evet, John. Hatırlıyorum. Ama bu sadece seksti."

Sözleri John'u şaşırtmıştı. Elbette, öyleydi. Zaten o da kendisine böyle söylüyordu. Ancak onun böyle söylemesini beklemiyordu.

"Sadece seks mi?" dedi John. "Senin için sadece bu muydu?"

"Senin için fazlası mıydı?"

John dondu kaldı, beyni onu yanıltıyordu. Bu kadarını da beklemiyordu. "İı... belki."

"Belki mi?"

"Yani, birbirimizi görmeye devam edeceğiz," dedi John. "Değil mi?"

"Bilmiyorum. Edecek miyiz?"

"Lafı gevelemekten vazgeç!" Bıkkınlıkla nefesini üfledi. "Sabah odama gelip de bir merhaba demek seni öldürür müydü?"

"Soğukkanlılığımı korumam gerektiğini düşündüm. Neler yaşadığımızı Amy ve Tony'nin gerçekten bilmesini mi istiyorsun?"

"Merhaba deseydin, yattığımızı mı anlayacaklardı?"

"Korkulu rüya görmektense uyanık kalmak iyidir."

Hayır. Merhaba demek sorun olmazdı. Tabii, bunun yanında başka bir şey yapmadığı sürece, herkesin ortasında onu öpmek gibi. Ancak sınırları belirlemek de zordu.

"Tabii," dedi nihayet, kafası karışmış bir şekilde. "Sanırım, haklısın. Korkulu rüya görmektense uyanık kalmak iyidir."

"Bu yüzden ilişkimizi gizli kapaklı sürdürmek zorundayız."

"Tabii," dedi John. "Gizli kapaklı."

Odadan çıkmaya hazırlandı, sonra geri döndü, eğildi ve fısıldadı. "John, bilmiyorsundur diye söylüyorum, gizli kapaklı tüm ilişkiler sadece seksten ibarettir."

Hayır. Olamaz. Buna izin veremezdi. Dün yaşadıklarının onun için bir şey ifade etmediğini söylemesine izin veremezdi, çünkü öyle olmadığını biliyordu. Bundan daha fazlası olduğunu biliyordu.

Darcy'yi kolundan yakaladı ve onu geri çekti.

“John? Ne yapıyorsun—”

John onu iyice kendisine çekti, yüzünü ellerinin arasına aldı ve konuşmasını öperek kesti. Bu, ne demek istediğini anlatmak istercesine, önce sert ve kasıtlı bir öpücüktü; ancak sonra John öpüşünü yumuşattı ve başparmaklarıyla onun yanaklarını okşadı. John kendisini geri çekmeye başlayınca Darcy son bir kere daha dudaklarını onunkilerle birleştirmek için uzandı, sanki onlardan ayrılmak istemiyor gibiydi. Gözlerini açtı, yüzünde hayal dünyasındaymış gibi bir ifade vardı.

“Bu sana seksten başka bir şey ifade etmiyor mu?” diye sordu.

Darcy iç geçirdi. “İ... hayır.”

“Etmiyor mu?”

Kapıyı ardına kadar açtı ve odasından çıktı, Darcy de onu izledi.

“Tony! Amy!” dedi John.

Tony ve Amy ona baktılar.

“Darcy ve ben görüşüyoruz. Çıkıyoruz ve bunun beraberinde getirdiği her şeyi yapıyoruz.” Parmağını Tony’ye doğru salladı. “Asla yapmayacağıma dair yeminimi bozmam konusunda tek laf etmeni istemiyorum. Çünkü insanın her an fikrini değiştirmeye hakkı vardır. Ve sen,” dedi parmağını Amy’ye doğru sallayarak, “Darcy’yi Çin porselenleri almaya ve evlilik planları yapmaya zorlamayacaksın.” Sonra parmağı Darcy’ye döndü. “Bu akşam saat yedide senin evinde olacağım. Umarım Çin yemeği seviyorsundur çünkü akşam yemeği için Çin yemeği getireceğim.” Herkese son kez teker teker baktı. “Herkes anladı mı?”

Birkaç mırıltı duyuldu.

“Şimdi herkes işinin başına dönsün.”

Dosdoğru odasına girdi ve kapısını kapattı.

Darcy, tüm bu yaşananların şaşkınlığı içinde kapanan kapıya bakarak öylece olduğu yerde kaldı. Sonunda Amy’nin masasına doğru yürüdü, öyle şaşkıncı ki neredeyse konuşamayacak durumdaydı.

“İnanamıyorum,” diye fısıldadı. “Neler söylediğini duy-

dun mu?”

Amy sırttı. “Dün onun evine geldiğini görünce aranızda neler olup bittiğini merak etmişim. Anlaşılan çok şey yaşanmış.”

Darcy’nin tüm bedenini tatlı bir heyecan kapladı. Bir adamla yattığı için bir ilişkiye başladıklarını düşünen o asıktı kadınlardan biri olmadığını göstermek için bütün gün boyunca çok dikkatli davranmıştı, duygularını kendisine saklamak onu öldürse bile. Eğer herhangi bir şey beli ederse John’un koşarak kaçan adamlardan biri olacağını biliyordu. İlk adımı onun atmasını beklemesi gerekiyordu. Ancak en uç hayallerinde bile onun böyle bir adım atacağını göremezdi.

“Bu şekilde patladığına inanamıyorum,” dedi Amy sırtaarak. “Bu, onun gibi bir adam için bile sık rastlanan bir durum değil. Gerçekten hapy yutmuş olmalı.”

Hapy yutmuş mu? Darcy, Amy’nin bununla ne demek istediğini anlamamıştı. İlişkileri seksin ötesinde olabilirdi ancak başka bir şeyler olmasından da çok uzaktı. Darcy günün birinde yeniden evlenmek istiyordu ancak John gibi bir adamla değil.

En azından bunu daha önce düşünmemişti.

Olabilir miydi?

“Siz ikiniz orada ne konuşuyorsunuz?” diye sordu Tony.

“Seni ilgilendirmez,” dedi Amy.

“John delirmiş gibiydi, değil mi?”

“Evet.”

“Onun arkasından konuştuğunuzu söylesem mi acaba?”

“Söylersen,” dedi Amy, “ben de çıktığın tüm kadınlara, çıktığın diğer kadınları anlatırım. Hepsini seni kapı dışarı eder, budala.”

Tony sırttı. “İyi, ne istersen söyle.”

Bölüm 17

Amy, Darcy'ye, John'la uğraşmanın parktaki güvercinleri beslemek gibi bir şey olduğunu söyledi. Ekmek kırıntılarını çok sevmelerine rağmen onları kuşların önüne atıp yemelerini beklersen deli gibi kaçarlardı. Ancak yiyip yemediklerini umursamaz gibi yaparsan kısa sürede ekmek kırıntıları için yalvarmaya başlarlardı. *John, demişti, bu sürünün içinde açlıktan ölmek üzere olan ancak bunun farkında olmayan en büyük ve aksi kuş.*

Amy'nin ağabeyinin ruh halini anlatmasından sonra Darcy kendini ağırdan satma rolünü bir süre daha oynamaya karar verdi. Kendini ağırdan satmak söylendiği kadar kolay olmuyordu. Darcy her akşam işte şimdi ona, *Hayır, üzgünüm, artık devam edemeyiz. Benim başka planlarım var,* demek istiyordu. Ancak bu sözcükler dilinin ucuna ne zaman gelse, John'un ellerini, dudaklarını ve cinsel isteğini uyandırarak çileden çıkaran tarzını hatırlıyordu.

Ancak bu sadece seks değildi. Sanki adam her zaman onun hayatındaymış gibiydi. Amy ağabeyinin bir kadınla, onu görmemek için mazeretler uydurmadan iki hafta geçirmiş olmasının bir mucize olduğunu söylüyordu.

O gece de John, Darcy'nin kanepesinde, ayakkabılarını çıkarmış ve kocaman ayaklarını kahve sehпасına uzatmış oturuyor ve film reklâmlarına bakıyordu. Pepé de onun yanına kurulmuştu. Köpeğin ona ısınması fazla sürmemişti. Onun kendisine bağırmayacağını ve kendisi istediği sürece onun tarafından okşanacağını biliyordu.

"Tamam," dedi John. "İzleyebileceğimiz bir film buldum."

Ağzından bir çırpıda bir aksiyon-macera filminin adı çıktı. Darcy burun kıvrıdı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

“Sen ne izlemek istiyorsun?

“Şu Julia Roberts’ın filmi.”

“Güzel kadınlı film.”

“Ne olmuş?”

“Güzel kadınlı filmlerden hoşlanmam. Yazı tura atalım.”

Darcy kumar konusunda fazla şanslı olmadığını biliyordu. Warren’la geldikleri yer ortadaydı. Gen kaynağı fazla şanslı insanlar getirmemişti dünyaya —annesi Vegas’tan bir kez olsun para kazanarak dönmemişti. Yazı da dese, tura da dese gelen taraf onu şaşırtacak mıydı sanki?

“Pekâlâ,” dedi iç geçirerek. “İki saat boyunca sınırsız vahşet. Bunun için sabırsızlanıyorum.”

“Hey, ben de yanımda ağlayan bir kadın görmek istemiyorum. Ben de buna bayılmıyorum.”

“Sana neden katlanıyorum ki? Sen hayatımda gördüğüm en duygusuz adamsın.”

John onu kolundan yakaladı ve yanına çekti. Pepé hemen kaçtı. Kısa bir süre sonra John, Darcy’yi sırtüstü yatırmış, boynundaki ve omzundaki onu çıldırtan en hassas noktaları öpüyordu.

“Demek duygusuzum?” dedi, diliyle kulağını gıdıklarken. “Gerçekten böyle düşünmediğini biliyorum.” Elini kadının bluzunun altına soktu ve onu belinden kavrarken bir yandan da dudaklarından öptü.

Evet, böyle düşünmüyordu.

“Film izlemek istediğini sanıyordum,” dedi Darcy.

“İstiyorum. En arka sıraya oturursak.”

“Birkaç patlama sahnesi kaçırabilirsin.”

“Oh, doğru söylüyorsun.” Adam ayağa kalktı ve kadını da kaldırdı. “O zaman arka sırada oynamayı unut. Bir erkeğin öncelikleri vardır.”

Darcy bunu bir meydan okuma olarak algıladı ve yarım saat sonra sinema salonunun en arkadaki تنها koltuklarında otururken John’un ilgisini filmde daha fazla çekmeyi başardı. Zaten bu şimdiye kadar gördüğü en çok silah ve bomba içeren filmde. Bir sonraki filmi seçme sırası olduğundan çok östrojen içeren filmi seçecek, John’u kıvrandırarak keyif alacaktı.

“Güzel filmdi,” dedi John sinemadan çıkarlarken.

“Dalga geçiyorsun, değil mi? Adamın beyni patladı.”

John sırtıttı. “Evet, şahaneydi, değil mi? Bunu her zaman göremezsin.”

Şükürler olsun.

Tam o sırada bir diğer sinema salonunun kapısı açıldı ve içeriden bir düzine çocukla bluzunun kolunda çikolata lekesi olan, yüzü bezgin bir kadın çıktı. Erkek çocuklardan biri, başında kâğıttan bir taç ve gömleğinin üzerindeki kocaman düğmesiyle, “Benim Doğum Günüm!” diyordu.

Başlarındaki kadın mırıldanarak onlardan özür diledi ve doğum günü çocuğunu elinden tuttu ancak çocuk kadının elinden kurtuldu ve koridor boyunca koşmaya başladı. Diğer çocuklar da onu takip etti ve kadın da söylenerek onların peşlerine takıldı.

Darcy başını salladı. “Zavallı kadın.”

“Neden hiç çocuk yapmadın?” dedi John.

“Dalgi mı geçiyorsun? Neden olduğunu az önce görmedin mi?”

“Bütün çocuklar öyledir.”

“Kesinlikle.”

“Yani hiç kendi çocuğun olsun istemedin mi?”

Darcy elindeki gazoz bardağını çöp kutusuna attı. “Ah, elbette. Her kadın bunu ister. Ama Warren bunun için yaşlı olduğunu düşünüyordu. Artık ben de öyle olduğumu düşünüyorum.”

“Bilmiyorum. Kırk yaşında birçok kadın çocuk doğuruyor.”

Darcy, John’u kolundan tuttu ve durdurdu. “Ben kırk yaşında değilim.”

“Ama neredeyse kırk olacaksın, değil mi?”

“Tanrım, çok sinir bozucu birisin.”

Yürümeye başladı, John da onu izledi. Darcy omzunun üzerinden geriye baktığında John’un güldüğünü gördü ve bu onu daha da rahatsız etti. Binadan çıktılar ve park yerine doğru yürüdüler, dışarıda hava sinema salonunun serinliğinden sonra fırın gibi yanıyordu.

John kadının yanından yürümeye başladı. “Doğum günün

ne zaman?”

“Başka şeylerden konuşabilir miyiz?”

“Sen ve senin şu yaş sorunun. Bunu sorun etmekten vazgeçer misin? İnsanlar artık doksanlı yaşlara kadar yaşıyorlar. Yani sen orta yaşlarda bile değilsin. Hem yaş dediğin sadece bir sayı.”

“Yaş sadece bir sayı mı?” Gözlerini devirdi. “Ne o Pollyanna falan mı okumaya başladın?”

“Ciddiyim. Bu kadar büyütecek ne var, anlamıyorum.”

“Bir bakalım. Birincisi, saçlarımı düzenli aralıklarla boyamazsam, ne kadar çok beyazım olduğunu görebilirsin.”

“Ne olmuş yani? Şunlara bak.” Şakaklarında çıkmış olan beyazları gösterdi.

“Beyaz saç erkekleri olgun gösterir ama kadınları yaşlı gösterir.”

“Çok saçma.”

“Hayır, değil. Ve yakın zamanda botoks yaptırmazsam alnım kurutma makinesinde fazla kalmış bir gömleğe benzeyecek.”

“Botoks mu?” dedi John arabasına yaklaşırken. “Bunu yaptıran kimse tanı mıyorum.”

“Ben de yaptırmayan kimse tanı mıyorum.”

“Altı ay kadar dayanıyor, değil mi?”

“Evet.”

“Bırak gitsin.”

Arabanın yanına vardıklarında Darcy, John’un güldüğünü gördü. “Sonuçtan hiç hoşlanmazsın.”

“Ne? Normal bir yüzden mi? Bunun nesi var ki?”

“Anlamıyorsun. Birkaç ay sonra Shar-Pei yavrularına benzeyeceğim.”

Omuz silkti. “Ne olmuş? Ben köpekleri severim.”

Adamın koluna bir tokat attı. John da onu bileğinden yakaladı, kendisine çekti ve öptü. “Kırıksıklıkları büyütmeye değmez. İnsana bir özellik kazandırır.”

“Kırıksıklıklar erkeklere özellik kazandırır. Kadınları da bir arı kovanına benzetirler.”

“Bazı kadınlar bu tür işleri kafalarına fazla takarlar. Sen

de onlardan birisin.”

“Erkekler için kolay tabii. Erkekler yaşları ilerledikçe daha iyi görünürler. Kadınlar dağılırlar.”

“Belki de güzel görünmek için o kadar çok şey kullanmasalar bu kadar çabuk dağılmazlar.”

Darcy bunun büyük olasılıkla doğru olduğunu kabul etmek zorundaydı. Ancak güzel görünmeye alışık olduğu için güzelliğinden bir şeyler kaybetmek sinirlerine dokunuyordu. Hele bu cumartesi kırk yaşına girecek olması onu hepten çileden çıkarıyordu.

Birkaç dakika sonra evine gitmek üzere yola çıkmışlardı. John eve gitmek için Batı Plano’da bir yol seçmişti ve bu Darcy’nin hiç hoşuna gitmemiştir çünkü bu yol onun eski evine çok yakındı. Onun sıklıkla uğradığı mağazaların, restoranların önünden geçerlerken Darcy hayatı tepetaklak olduktan sonra bu yılki doğum gününün nasıl geçeceğini merak etti. Warren hiç kuşkusuz aylardır ipuçları verdiği şeyi alarak ona sürpriz yapar ve o çok pahalı restoranlardan birine götürürdü. Darcy de bu zenginliğin tadını çıkarır ve olduğu yaşta görünmeyecek kadar parası olduğu için bir yıl daha yaşlanmanın keyfini çıkarırdı.

John köşe başındaki trafik ışıklarında durduğunda Darcy kendini ağaçların çevrelediği o çok şık şehir kulübünün binasına bakarken buluverdi.

Sessizce içini çekerek beyaz taşlı binaya imrenerek baktı. Ön taraftaki su fiskiyesi, akan ışıklarla süslenmişti ve iki büyük meşe ağacından yapılmış kapıya çıkan yolun her iki tarafını çiçekler kaplamıştı. Uzaktan görünen inişli çıkışlı golf sahasının üstüne batmakta olan güneşin turuncu rengi yansıyor.

Son on dört yıldır en azından haftada iki kere Darcy bu kapılardan birinden içeri adım atıyordu ve şu anda bu binanın artık hayatının bir parçası olmadığına inanamıyordu.

“Warren’la benim buraya üyeliğimiz vardı,” diye mırıldandı, şehir kulübünün binasını başıyla işaret ederek.

John binaya baktı sonra da başını çevirip, parmaklarını direksiyon simidi üzerine vururken ışığın değişmesini bekledi.

“Bana sorarsan, çok gösterişli.”

“Evet,” diyerek katıldı ona. “Öyle.”

“Özlüyorsun, değil mi?”

“Özlememek zor. Kolay bir hayattı.”

“Bazen kolay en iyisi olmuyor.”

Ancak yine de, içini saran o özleme engel olamıyordu, oraya dışarıdan bakmak canını yakıyordu. Hayatı tepetaklak olduğundan beri buraya hiç gelmemiştir. Üyeliklerinin hâlâ devam edip etmediğini bile bilmiyordu. Belki de Warren, elinden onu da almıştı. Cumartesi günü kızlarla oraya gidip, Martini içmek istediğinden değildi. Sadece yemek yemek bile ona dünyanın parasına mâl olabilirdi ve herkesin onun durumuna düşmemek için şükreden gözlerle ona bakmasını hiç istemiyordu.

Darcy içinde tuhaf bir özlem duyuyordu. Warren’la yaşadığı o eski hayatına dönmek istediğinden değildi. Böyle hesapsızca tüketilen bir hayatı istemiyordu. İstedığı tek şey parasızlıkla kendisi arasında rahat bir yastık olduğunu bilmektir. Ancak kazandığı parayla bunu bile yapması mümkün değildi.

John’dan arabalara el koyma konusunda onu eğitmesini yeniden isterse ne cevap vereceğini biliyordu. Ancak Larry’nin arabasını almanın başka bir yolunu bulabilirse tam hedefe atış yapmış olurdu. Evet, en iyisi bu işin içinden alınının akıyla çıkmaktı. Larry’nin silah çekip kafasını uçurmayacağından emindi ancak arabasının peşinde olduğu başka bir yabancı için aynı şeyi söyleyemezdi. Sonra John’u tava getirdiğinde zorlu insanlarla uğraşmanın inceliklerini öğrenebilirdi.

Ancak Larry’nin evden çıkmasını beklemesinin ve onu izlemesi dışında, o Corvette’i garajın dışında nasıl yakalayabileceğini bilmiyordu.

Sonra aklına bir fikir geldi.

Ellerini arabanın konsoluna dayamış, gözlerini şehir kulübü binasına dikmişti. Larry’nin her Pazartesi akşamı nereye gittiğini biliyordu. Warren’ın eskiden gittiği yere —erkeklerin bir araya gelerek viski ve puro ritüelini gerçekleştirdikleri ve dünyanın sonu gelse bile gitmeyi aksatmayacakları yere. Darcy’nin kafasında adamın anahtarlarını ve sonra da

arabasını ele geçirebileceği bir plan oluşmaya başladı. Kısa zamanda o Corvette, Lone Star Haciz İşleri'nin otoparkında, ait olduğu yerde olacaktı.

"Darcy?" dedi John. "Neyin var?"

Darcy ona döndü. "Ne?"

"Yüzünde komik bir ifade var."

"Öyle mi?"

John gözlerini kısarak ona baktı. "Evet. Yine bir işlerin peşindeymiş gibi görünüyorsun ve bundan hoşlanıp hoşlanmayacağımdan emin değilim."

Gevşek bir şekilde gülümserken elini adamın bacağına koydu. "Oh, hoşlanacaksın. Güven bana."

Işık yeşile döndü ve John gaza bastı. Saniyeler içinde yasaların izin verdiği hız sınırını aşmıştı.

Darcy, yeniden çuvallamamak için, ertesi sabah ilk iş olarak neler yapıp, neler yapamayacağını öğrenmek için internetten haciz yasasını araştırmaya karar verdi. Herhangi bir yasayı çiğnemediğinden emin olduktan ve Carolyn'i kendisine yardım etmeye ikna ettikten ve Larry'yi şehir kulübündeki üyeliğini kaybetmekle karşı karşıya getirdikten sonra pazar-tesi akşamı planını devreye sokacaktı.

*

"Hayır, Darcy. Hayır. Fikrimi değiştirdim. Bunu yapmam. Bir arabayı çalmaya izin veremem."

Carolyn frene bastı, Parker Caddesi'ndeki alışveriş merkezinin otoparkına döndü ve arabayı durdurdu.

"Hadi, Carolyn!" dedi Darcy. "Beni şimdi yüzüstü bırakamazsın!"

"Sana oyuncu gibi mi görünüyorum?"

"Sen neredeyse hiçbir şey yapmayacaksın," dedi Darcy. "Raoul arabayı park ederken, ben de Larry'nin arabasının anahtarını alacağım."

"Peki ya, iki vale olursa?"

"Pazartesi gecesi mi?"

"Peki, o arabayı park ederken ben ne yapacağım?"

“Her zaman yaptığın gibi kulübe gireceksin.”

Başını salladı. “Hayır. Ben bunu asla yapamam.”

“Bırak kuruntuyu. Arabanın anahtarını çalacak olan benim.”

Carolyn orada inatçı bir katır gibi oturuyordu. Bu kadar korkak olmak çok sıkıcı bir şey olmalıydı.

Darcy gözlerini kısmış, arkasına yaslanmıştı. “Carolyn? Birkaç yıl önceki yeni yıl partisini hatırlıyor musun?”

Carolyn’in gözleri açıldı.

“Madeline’nin kocası...”

“Darcy—”

“Ve sen...”

Carolyn dişlerini sıktı.

“Onların yazlık evlerinde...”

“Dört tane martini içmişim! Ve hiçbir şey *yapmadık!*”

“Öyle mi? Ama Charlie yüzündeki ruj lekesini Madeline’e bir türlü açıklayamamıştı.”

“Bundan kimseye söz edemezsin!”

“Haklısın. Etmem. Çünkü arkadaşlar birbirine bağlıdırlar.”

Carolyn bir süre daha kızgın bir şekilde oturdu, dudaklarını büzmüştü. Sonunda pes etti. “Pekâlâ! Yapacağım!” Arabayı vitese geçirdi. “Tanrım, çok pis oynuyorsun.”

Darcy güldü. “Teşekkürler, Carolyn. Gerçek bir arkadaşsın.”

“Evet. Sonsuza dek arkadaş. Birlikte aynı hücreyi paylaşabiliriz. Bunu yapmaya yetkin olduğuna emin misin?”

“Sana haciz emrini gösterdim, değil mi?”

“Bir dakika. Hangi anahtarı alacağını nereden biliyorsun?”

“Araba 1968 yılında üretilmiş. Anahtarları şimdikilerden farklı. İçlerinde çip yok.”

“Peki, park yerinde başka klasik araba olmadığından nasıl emin olacaksın?”

“Emin olmak için oraya gittiğimizde araştırırız.”

Bir dakika sonra şehir kulübüne giden yola girmişlerdi. Darcy parkı gözden geçirdi. “İşte, Larry’nin arabası.”

“Başka klasik araba görüyor musun?”

“Hayır. Vale’nin olduğu yere çek.”

Carolyn devam etti. Raoul koşarak geldi ve kapısını açtı. Darcy de yolcu kapısından çıktı.

“İyi akşamlar Bayan Grant, Bayan McDaniel. İkinizi de burada görmek çok güzel.”

Darcy ve Carolyn de Raoul’u selamladılar. Raoul, Carolyn’in arabasının direksiyonunun başına geçti ve onu park yerine doğru sürdü. Carolyn ne yapacağını bilemiyormuş gibi orada şaşkınlıkla durdu.

“Kulübe gir,” diye fısıldadı Darcy. “Ve birilerinin dışarı çıkıp çıkmadığını kontrol et.”

“Bana gözcülük yapacağımı söylememiştin!”

“Hadi, gider misin?”

Carolyn telaşla içeri girdi, Darcy de vale kulübesine girdi ve anahtarların bulunduğu tahtayı incelemeye başladı. İlk başta hepsi birbirinin aynısı gibi göründü ve doğru olanı bulamayacağından korktu.

Sonra onu gördü. Bu anahtar diğerlerinden farklıydı. Onu askıdan aldı ve bir Corvette anahtarlığına takılı olduğunu fark etti. *Bu işaret için teşekkürler, Larry.*

“Ne yapıyorsun?”

Doğruldu ve arkasını döndü. Oh, Tanrım. *Larry?*

Adamın omzunun üzerinden kapının önünde durmuş, *Üzgünüm ama dışarı çıkmasına engel olamadım!* dercesine bakan ve büyük olasılıkla pantolonunu ıslatmış olan Carolyn’i gördü.

“Oh, Larry,” diye kekeledi Darcy. “Çok erken. Geceyi bitirdin mi yoksa?”

“Bir randevum var.” Başıyla Darcy’nin elini işaret etti. “O benim anahtarım.”

Tamam. İki seçeneği vardı. Anahtarını neden aldığına dair aptal bir yalan uydurabilir ve onu kendisine verip, yürüyüp gidebilirdi. Ancak ikinci kez arabasına el koyma girişimi de başarısızlıkla sonuçlanmış olurdu. Ya da adamın gözüne haciz emrini sokup, otoparka giderek adamın arabasına binebilir ve oradan uzaklaşabilirdi.

Derin bir nefes aldı, buraya kadar gelmişken pes etmemeye karar verdi. Gail her zaman Larry’nin cesur biri olmadı-

ğını söylediler. Bu yüzden büyük olasılıkla onu durdurmaya çalışmayacaktı bile.

Çantasından haciz emrini çıkardı ve adama uzattı. “Üzgünüm, Larry. Yakalandın.”

Adam kâğıdı aldı, yüzünü şaşkın bir ifade kaplamıştı. “Arabama el mi konuyor?”

Emri geri aldı ve çantasına soktu. “Eğer geri ödemelerini yapmazsan öyle oluyor.”

Vale kulübesinden çıktı ve otoparka doğru yürümeye başladı.

“Sen?” dedi, kadının yanında yürürken. “Arabama sen mi el koyacaksın?”

“Doğru.”

“Warren’ın zimmetine para geçirmesi yüzünden yaşadıklarını duymuştum ama... şimdi hacizcilik mi oynuyorsun?”

“Oyun oynar gibi bir halim var mı, Larry?”

“Arabamı alamazsın.”

“İzle beni.”

“Darcy, anahtarı ver.”

Darcy yürümeye devam etti.

“Anahtarı ver!”

Adam anahtarı almak için uzandı ancak Darcy ondan daha hızlı davranarak anahtarı bluzunun içine sokup sutyeninin içine attı. John’un böyle bir şeyi yapabileceğinden kuşkuluydu ancak onda olmayan bazı şeylere sahip olduğuna göre, onları iyi değerlendirmeliydi.

Larry gözlerini kıstı. “O anahtarı alamayacağımı sanma.”

“Hayır, alırsın. Karşılığını ödeyerek kadınların sutyenlerine elini sokmanın seni heyecanlandırıldığını herkes biliyor.”

“Bu doğru değil! Bunların hepsini Gail uyduruyor.”

“Tabii.” Yürümeye devam etti.

“Hadi, Darcy!” dedi Larry, onun yanında yürürken. “Şu sıralar biraz para sıkıntısı yaşıyorum. Birkaç gün sonra bankaya olan borcumu temizleyeceğim.”

“Güzel. Bankaya borcunu ödediğinde arabayı geri alabilirsin.”

Darcy Corvette’e ulaştı, kapısını açtı ve direksiyonun ba-

şına geçti. Anahtarı çıkardı ve kontağa taktı. Adama alaycı bir şekilde gülümseyerek hafifçe parmaklarını oynattı.

“Hoşça kal, Larry.”

Başarının verdiği keyifle anahtarı kontağın içinde çevirirken göz ucuyla fark ettiği şey aniden hayal kırıklığıyla tülelerinin ürpermesine neden oldu.

Araba düz vitesti.

Bunu hazmetmesi birkaç saniye aldı. Hayır. Bu başına gelmemeliydi. *Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun!* Böyle bir arabanın düz vites olacağı nasıl da aklına gelmemişti.

Bekle. Panik yapmaya gerek yok. Warren’in düz vites bir arabayı kullanışını milyonlarca kez izlemişti. Ne kadar zor olabilirdi ki?

Hayır. Bu delilikti. Bu tıpkı, bir adamın tek tekerlekli bir bisikleti nasıl kullandığını izledikten sonra ben de kullanırım, demek gibi bir şeydi. Bu arabaya zarar vermeden onu ofis binasına kadar götürmesi imkânsızdı ve ona zarar verirse John’un daha önce savurduğu tehditler artık tehdit olarak kalmazdı.

“Ne oldu?” dedi Larry.

Darcy kapıyı ardına kadar açtı ve arabadan dışarı çıktı. Larry şaşırmış görünüyordu. Sonra gözü vites koluna takıldı ve alaycı bir şekilde sırttı. “Düz vites araba kullanmayı bilmiyorsun, değil mi?”

Darcy ona baktı.

“Ha! Beni kapana sıkıştırdığını sanmıştın, değil mi?” Adam elini uzattı. “Anahtarım, lütfen.”

Darcy anahtarı adamın eline sert bir şekilde koydu. “Dikkat etsen iyi olur, Larry. Bu arabayı eninde sonunda elinden alacağım.”

Larry kapıyı açtı. “Öyle mi? Önce onu bulman gerek.”

“Bugün buldum ama değil mi?”

“Evet. Uyarı için teşekkürler. Bundan sonra daha dikkatli olurum.”

Adam arabasına bindi, motoru çalıştırdı ve gazladı. Otoparktan çıkarken Darcy yumruklarını sıktı. Nasıl becerecekti bilmiyordu ancak er ya da geç o arabayı alacaktı.

Bölüm 18

Birkaç gün sonra, Darcy mutfak masasına oturmuş Eylül ayının kirasını nasıl ödeyeceğinin hesabını yapıyordu. Ağustos geldiğinde Dallas çok sıcak oluyordu, buna nem de eklenince hiçbir saç ürünü fazla dayanmıyordu. Hayatı darmadağın olmadan önce sıcak onun için çok da önemli bir sorun değildi. Ancak şimdi yalıtımı olmayan ve pencereleri batıya bakan bir daireyi klimayla serinletmek zorundaydı ve ay sonunda ödeyeceği elektrik faturası aylığının büyük bir bölümünü götürecekti.

İyi yalıtımı olan bir dairede yaşayacak kadar parası yoktu, bu yüzden de bu evi soğutmak için inanılmaz faturalar ödemesi gerekiyordu ve bu durumda düzgün bir daireye taşınmak için gereken parayı asla biriktiremeyecekti.

Tamam. Belki kendi saçını kendi keser, arabasını gerektiğinde kullanır ve yemek yemeği bırakırsa dairenin kirasını ödeyebilirdi, tabii bu arada başka şeyler ters gitmezse.

Ancak ne yazık ki, bir şeyler ters gitti.

Arabasının kliması giderek daha ılık hava üflemeye başlamıştı, ancak Darcy ertesi sabah işe gitmek için arabaya bindiğinde klimanın üflediği hava dışarıdakinden daha sıcaktı. Öğle saatinde babasının tamirhanesine gitti. Saçlarının dibinden şakaklarına, oradan da ensesine ter akıyordu. Babasının bir tornavida ya da başka bir alet hamlesiyle klimanın yeniden soğuk hava üflemesini sağlayacağını umuyordu.

“Soğutucu gazla ilgili bir sorun,” dedi babası. “Yeniden doldurulması gerekiyor.”

“Bu bana kaç patlar?”

“Sadece soğutucu gazın maliyeti, ancak bu kadar eski bir araba için bulmak kolay değil. Eğer iki kutu gitse iki yüz dolar tutar.”

Darcy iç geçirdi. Şimdi iki yüz dolara daha ihtiyacı vardı.

“Haftaya gelebilirim. Maaş günü gelene kadar para sıkıntım var.”

“Ben hallederim. Kimse bu kadar sıcakta klimasız araba kullanamaz.”

“Teşekkürler, baba. Geri öderim.”

“Gerek yok. Senin halletmen gerekenler başka ihtiyaçların var.”

“Hayır. Ödemek istiyorum. Biraz zaman alabilir, tabii eğer...”

“Eğer ne?”

“El koymaya çalıştığım arabayı alabilirsem.”

Babasının yüzündeki o şaşkın ifadeyi görünce çenesini tutamadığına pişman oldu.

“Bir arabaya el mi koyacaksın? Ben senin sekreter olduğunu sanıyordum.”

“Terfi almaya çalışıyorum. Bu araba üzerinde iki kez çalıştım. İlkinde yasaları çiğnemişim ama neyse ki bundan kimsenin haberi olmadı. İkincisindeyse hiç sorun çıkmadan arabayı alıp gidebilirdim, ama araba düz vitesti.”

Babasının, kahkaha atmak bir yana, en son ne zaman güldüğünü hatırlamıyordu bile. Ancak adamın ağzının kenarları yavaşça kıvrıldı, hatta bir kıkırdama bile çıktı.

Darcy kaşlarını çatı. “Bana gülüyorsun.”

“Hayır. Gülmüyorum. Ben sadece senin hiç...” İnanamıyormuş gibi başını salladı. “Hacizci mi olmak istiyorsun?”

“Neden olmasın? Çok iyi para var. Ancak patronum ödemesi gecikmiş bir arabanın yanına üç metreden fazla yaklaşmama izin vermiyor. Bunun zor bir iş olduğunu söylüyor. İnsanlar sana bağıryorlar. Bazen de tehlike yaratabiliyorlar. Ama ben becerebileceğimi biliyorum. Ve kendi başıma bir arabaya el koymayı başarırsam, bunu yapmama izin verir.”

Babası daha da çok gülmeye başladı.

“Baba, gülmeyi keser misin? Sinirimi bozmaya başladın.”

Babası başıyla kamyonetini işaret etti. “Bin bakalım.”

“Ne?”

“Direksiyonun başına geç.”

Darcy geri çekildi. “Direksiyonun başına mı? Senin kam-

yonetinin mi? Tanrı'nın bile kullanmasına izin vermeyeceğin kamyonetinin mi?"

"Evet."

"Neden?"

"Eğer küçük kızım bir hacizci olmak istiyorsa ben de ona düz vites araba nasıl kullanılır, öğretmeliyim."

Darcy buna inanamadı. "Bana yardım mı edeceksin?"

"Evet. Ama Tanrı aşkına annene söyleme."

"Sanırım, kafayı yer, öyle değil mi? Ne de olsa beni araba çalmam için yetiştirmedir."

"Hı-hı," dedi babası. "Ya tırnağını kırarsan, bu bir felaket olur."

Darcy direksiyonun başına geçti ve babası da yolcu koltuğuna oturdu. Yetişkin hayatı boyunca belki de babası ilk kez onun gözüne farklı görünüyordu. Belki de Lyla'nın her zaman söylediği gibi babası onun sırtında bir kambur olmamıştı. Belki de tam tersiydi. Babası, uykusuzluk çektiğini söyleyip, tüm hayatı boyunca gece geç saatlere kadar televizyon izlemişti. Ancak Darcy gecenin geç saatlerinde, Lyla ortalıkta yokken babasının o aptal kutusuyla baş başa kaldığı biliyordu. Bir erkek nasıl olursa olsun huzuru ve sessizliği yakalardı.

Tam elini anahtara atacaktı ki babası elinden tuttu ve daha önce hiç bakmadığı gibi baktı.

"Senin için artık hiçbir şey kolay değil, değil mi? dedi. "Yani Warren gittiğinden beri?"

Darcy içini çekti. "Hayır. Değil."

"Yine de, gittiği için seviniyorum. Ondan daha iyisini bulabilirsin."

"Neden? Bir suçlu olduğu için mi?"

"Hayır. Senin için yanlış adam olduğu için."

"Bilmiyorum. Hayat çok kolaydı. Bana her şeyi veriyordu."

"Bir adamın sana bir şeyler vermesine ihtiyacın yok. Sen çok yeteneklisin."

Darcy iç geçirdi. "Hadi, baba. Hiçbir konuda yetenekli olmadığımı biliyorsun."

“Hayır. Sen her şeyin üstesinden gelmeyi başarabiliyorsun. Yuvaya başladığın günden itibaren kendi gösterini sergiliyorsun. Şimdiye kadar kendine bakan sen olmadığın için bu bundan sonra bakamayacağın anlamına gelmiyor.”

Aslında, son birkaç haftadır, Darcy de Warren’ın gitmiş olduğuna sevinliyordu. Elbette, giderken ona birkaç bin dolar bırakmış olsaydı daha iyi olurdu.

“Annenin biri tarafından bakılmaya ihtiyacı var,” dedi babası. “Her zaman da oldu. Ama sen annen değilsin.”

“Siz çok uzun zamandır evlisiniz.”

“Evet.”

“Evlenmeniz gerekti.”

“Gerekmezdi.”

“Benim yüzümden.”

“O zamanlar insanlar böyle yapıyorlardı. Sorumluluk sahibi olanlar.”

“Peki, ya şimdi?” Ben artık çocuk değilim, bu zamanda kimse istemediği birileriyle birlikte olmuyor.”

“Eski alışkanlıklardan vazgeçmek zordur.”

“Hâlâ çok kavga ediyorsunuz.”

“Dediğim gibi, eski alışkanlıklar.” Omuz silkti adam. “Pek hoş görünmediğini biliyorum fakat durum her zaman o kadar da kötü değil. Annen bazen çileden çıkıyor, ben de istediğimi yapıyorum. İşte, o kadar. Anlaşamasaydık, çok uzun zaman önce ayrılırdık.”

“Warren beni terk ettiğinden beri iyice zıvanadan çıktı.”

“Sadece senin için korkuyor, o kadar. İster inan, ister inanma, senin için her zaman en iyisini istedi. Bazen bunu göstermekte zorlanıyor ama gerçek bu.”

Aslında Darcy buna yürekten inanıyordu. Ancak annesinin daha sakin olmasını ve bunu daha yapıcı bir şekilde göstermesini istiyordu.

Bir saat sonra, babası büyük olasılıkla çok kıymetli arabasını Darcy’nin beceriksiz ellerine teslim ettiği için pişman olmuştu ancak sonunda Darcy kamyonu küçük viteslerle yürütmeyi ve motoru durdurmadan fren yapmayı öğrenmişti.

Herhangi bir yasayı çiğnemenin ve arabaya zarar verme-

den onu parka getirdiğini görünce John'un yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordu. Uzun bir nutuk çekeceğini biliyordu ancak sonunda arabaya rahatlıkla el koyabildiği için ona saygı göstereceğini de biliyordu. Ve belki de hayatında ilk kez bir adamdan istediği saygıyı görecekti.

"Araba kaçırmaktan söz etmişken," dedi babası. "Düz kontak yapmayı öğrenmen işine yarar mı?"

Darcy gülümsedi. Bugün çok güzel bir gün olmuştu.

*

Cumartesi sabahı Darcy uyandığında önce hangi gün olduğunu hatırlayamadı. Ancak hatırladığında da yatak örtüsünü başına çekip dünyayı durdurmak istedi. Bugün 'yaşlılar' günüydü.

Kırkıncı doğum günü.

Ailesine ortalığı velveleye vermemelerini söylemişti. Hediye, akşam yemeği, doğum günü kartı, hiçbir şey istemiyordu. Carolyn'e de aynı şeyi söylemişti. Eğer bir hediyeyle kapısına gelirse ya da onu yemeğe götürmeye zorlarsa onu öldürmekle tehdit etmişti. John'un doğum günü olduğunu bilmesini ve bu yüzden kendisini bir şey yapmaya zorunlu hissetmesini istemiyordu. Zaten onu akşam geç saatlere kadar görmeyecekti. Hafta içinde alamadığı bazı arabaları hafta sonunda almak için çalışacaktı. Akşam saat yedide evine gelmesini söylemişti. Biraz şansı varsa John onu doğruca yatağa götürürdü ve sabah uyandığında da doğum günü geçmiş olurdu. Ve bundan sonraki yaşamına yaşlı bir kadın olduğunu düşünerek devam ederdi.

Yatak örtüsünü yeniden başına kadar çekip günün daha hızlı geçmesini sağlamak için öğlene kadar uyudu. Sonra tam düş almak için kalkacaktı ki kapısının vurulduğunu duydu. Üzerine sabahlığını geçirdi ve delikten baktı, Amy'yi görünce şaşırdı.

Kapıyı açtı. "Amy! Burada ne işin var?"

Amy sırtıttı. "Doğum gününü kutlamak için uğradım."

Acı içinde bir homurtuyla Darcy arkasını döndü ve otur-

ma odasına doğru yürüdü. Amy içeri girdi ve ardından kapıyı kapattı. “Neyin var?”

“Doğum günüm olduğunu nereden biliyordun?”

“Ben meralıyım. Belki doğum günün yakındır diye birkaç hafta önce kişisel bilgilerine bakmıştım.” Darcy’ye bir zarf verdi.

“Wal-Mart hediye çeki mi?”

Birkaç ay önce buna burun kıvrılabiliirdi. Ancak şu anda Amy sanki ona som altın hediye etmişti. Bu çekle ne kadar çok şey alabileceğini düşünmek tüylerini ürpertti.

“Bu harika!” dedi. “Havluya, kızartma makinesine ve bazı mutfak eşyalarına ihtiyacım var.” Amy’ye sarıldı. “Teşekkür ederim.”

“Neden giyinmiyorsun? Birlikte alışveriş yapalım. Tabii bugün için başka planın yoksa.”

“Hayır, yok. En azından akşama kadar yok. Akşam John’la buluşacağım—” Yarıda kesti, bir anda aklına korkunç bir şey gelmişti. “Amy. Lütfen bana ona doğum gününden söz etmediğini söyle.”

“Söylememe gerek kalmadı. Biliyordu zaten. Anlaşılan o da kişisel bilgilerini karıştırmış olmalı.”

Şahane. “Umarım bir şeyler planlamamıştır.”

“Aslına bakarsan, kafasında ne olduğunu bilmiyorum.”

Darcy derinden bir iç çekerek kanepeye oturdu. “Bu doğum günümün kimse tarafından dile getirilmeden geçmesini dilemiştim.”

“Ama neden? Doğum günleri eğlencelidir.”

“Kırk yaşına giriyorsan, değildir.”

Amy havada elini salladı. “Kırk da bir şey mi?”

“Evet, John da böyle söylüyor. Kendisi zararsız atlattığı için benim de aynı davranmamı istiyor.”

“Buna fazla güvenme.”

“Neye?”

“Zararsız atlattığına.”

“Ne demek istiyorsun?”

Amy kanepeye, Darcy’nin yanına oturdu. “Polislikten istifa etmek zorunda kaldığında kırk yaşına giriyordu. Onun

için kolay değildi. Her şeye yeniden başlaması gerekti. Ve artık bir çocuk değildi. Bütün güçlülere rağmen hayatına devam etmesi gerekiyordu. Şartlar uygun olsaydı, patron olmak yerine bir polis şefi olabilirdi.”

Darcy gülümsedi. “Onu öyle hayal etmek pek de zor değil.”

“Hayır. John ille de bir şeylerin sorumluluğunu almak zorunda, yoksa çılgına döner. Bu yüzden kendi işini kurdu.”

“Bana ailesinin Subway bayiliğini alacağını umduklarını söylemişti.”

Amy güldü. “Evet, biz önerdik. Kafasının uçurulamayacağı güzel ve normal bir işti. Ancak o başını belaya sokacak işlerden uzak durmadan mutlu olmuyor.” Sonra yüzündeki gülümseme kayboldu. “Gerçeği söylemek gerekirse, aslında o bir şeyler değil, birilerini arıyor. Sadece bunun farkında değil.”

Darcy’nin hafiften yüzü kızardı. Son birkaç haftadır kendisine kafası karışmış bir şekilde baktığını fark etmişti. Sanki bir şeyler bulmaya çalışıyor ancak bulamıyor gibiydi. Belki de gelecekte nasıl bir hayatı olacağını düşünüyor ve onun da hayatının içinde olduğunu hayal ediyordu.

Ya da sadece onu çıplak hayal ediyordu.

Darcy çabucak bir duş aldı ve sonra da Amy’yle birlikte Wal-Mart’a alışverişe gittiler. Mutfağı için bir şeyler aldıktan sonra Darcy indirimde olan araba cılası satın aldı. Belki günün birinde eski püskü arabasının biraz parlamasını sağlayabilirdi. Amy bunu yapmak için bundan daha iyi bir zaman olmadığını söyleyip yardım etmeyi teklif edince birlikte Gertie’yi cılaladılar. Birinci sınıf çabalarına karşın Gertie eskisinden çok daha iyi görünmüyordu ancak Darcy bu yaşlılar gününde zaman öldürmüş olduğu için mutluydu.

Amy saat beş civarında gitti. Darcy yeniden duş almaya giderken kapısının vurulduğunu duydu. Delikten bakınca, ellerini arkasında kavuşturmuş halde duran Bernie’yi görünce şaşırdı.

Aman tanrım. Olamaz. Darcy şimdi bu kadınla uğraşmak istemiyordu.

Derin bir iç çekerek kapıyı açtı. “Ne var?”

“Bay Bridges seninle konuşmak istiyor.”

“Bernie, bana bir iyilik yapıp Bay Bridges’e çekip gitmesini söyler misin?”

“Bunu çok isterdim. Tabii, maaş çeklerimi imzalamaktan vazgeçtiği an.”

“Ne istiyor?”

“Bir fikrim yok.”

Darcy yeniden içini çekti. Arabasını yıkamaktan ve cilalamaktan perişan olmuştu, ama kimin umurundaydı? Jeremy haber vermeden geldiyse, kadının nasıl görüldüğünü de umursamamalıydı. Hem umursasa ne olurdu?

Anahtarlarını aldı, kapıyı arkasından kilitledi ve limuzinin iki arabalık yer kapladığı park yerine kadar Bernie’nin arkasından gitti. Bernie sürücünün yanına oturdu, Darcy de arkaya geçti. Her zaman olduğu gibi Jeremy onu şaşırtmıştı.

Smokin giymişti.

“Merhaba, Darcy.”

Darcy bir an için konuşamadı. Şimdi neyin peşindeydi?

“Şaşırdın mı?” diye sordu.

“Evet. Senin bir smokinin olduğunu bile tahmin etmezdim.”

“Bu öğle sonrasına kadar yoktu.” Yakasını silkeledi. “Biliyor musun, sanırım, milyoner gibi görünmeye giderek alışıyorum. Sen ne düşünüyorsun?”

Ne mi düşünüyordu? Şaşırtıcı görüldüğünü düşünüyordu.

“İyi... düşünüyorsun.”

“İyi mi?” gözleri parladı. “Darcy, inanamıyorum, bu şimdiye kadar bana söylediğin en güzel şey.” Sürücüyle aralarındaki cama vurdu. “Gidelim.”

Darcy şaşkınlık içindeyken sürücü motoru çalıştırdı ve daha ne olduğunu anlamadan sitenin otoparkından ayrılıverdiler.

“Ne yapıyorsun?” dedi. “Bernie sadece konuşmak istediğini söylemişti.”

“Bu kadar iyi bir yalancı olması çok şaşırtıcı, değil mi? Bazen beni bile solluyor.”

Darcy cama vurdu. “Hey! Dur! Beni eve geri götür!”

Sürücü sanki hiç duymamış gibi davrandı.

“Bu geceyi birlikte geçiririz, diye düşündüm,” dedi Jeremy.

“Yanlış düşünmüşsün.”

“Güzel bir yemek yeriz.”

“Yemek mi? Seninle yemek yemek istemiyorum!”

“San Antonio’da.”

Darcy donup kaldı. “Ne?”

“Uçağım bizi oraya uçurmak üzere havaalanında bekliyor.”

Darcy şaşkınlık içinde adama baktı. “Beni akşam yemeğine San Antonio’ya mı götürmek istiyorsun?”

Adam sırtıttı. “Doğum günü kızı için az bile.”

Doğum günü. O düşünmek bile istemediği şeyi hiç istemediği birinin ağzından duyuyordu. Ona nereden bildiğini sormak istedi ancak bunun ne anlamı vardı? Şu ana kadar adamın kaç tane diş dolgusuna sahip olduğundan kullandığı hijyenik kadın ürünlerinin markasına kadar her şeyi bildiğinden emindi.

“Acaba şu anda üzerimde ne olduğuna bakma zahmetine katlandın mı?” diye sordu.

“Sorun değil. Önce evime uğrayacağız. Orada seni, içinden istediğini seçebileceğin bir koleksiyonla, bir giyim danışmanı bekliyor. Altı beden giyiyorsun, değil mi?”

Darcy iç geçirdi. Bu adam asla pes etmeyecekti, değil mi?

“Hım,” dedi adam. “Bu akşamki planlarımdan hoşlanmış gibi görünüyorsun.”

“Doğru. Senin planların. Benim değil.”

“Bunun sadece güzel bir sürpriz olduğunu düşün.”

“Sürpriz mi? Teknik olarak buna daha çok kaçırma denir.”

“Teknik olarak haklısın. Benim için teknik detaylara özen gösteren biri diyebilirsin.”

“Bana zorunlu olarak bir şeyler yaptırılmasından hoşlanmam.”

“Bu sadece bir randevu, Darcy. Bunun nesi yanlış olabilir ki?”

“Bu akşam için zaten bir randevum vardı.”

Jeremy kaşlarını çattı. “O zaman iptal etmek zorunda kalacaksın.”

“Sana kaç kere söylemem gerek? Seninle akşam yemeği yemek istemiyorum!”

“Üzgünüm,” dedi adam gözleri parlayarak. “Kapana kısıldın. Bu limuzin benim evime doğru dönülmez bir yola girdi. Hoşlansan da hoşlanmasan da özel bir jetle uçacak ve çok güzel bir yemek yiyeceksin.”

Jeremy tatmin olmuş bir şekilde arkasına yaslandı ancak Darcy bunu onun yanına bırakmamaya kararlıydı.

Birkaç dakika sonra limuzin demir ve taşlarla çevrelenmiş bir araziye döndü. Ev, her iki yanında ağaçların dizili olduğu hafif eğimli bir yolun sonundaydı, bu kemerleri ve oymalı taşlarıyla bir Fransız şatosuydu. Meşe ağacından yapılmış kocaman ön kapıların her iki yanında alacakaranlığın ışığıyla parlayan kristal camlar vardı. Bu ev tahmin ettiğinden de muhteşemdi.

Göz ucuyla Jeremy’nin kendisine şeytani bir gülümsemeyle baktığını gördü. İşte, bu oydu. Şeytanın ta kendisi. Sadece zenginliğin sunabileceği bir fırsatın tadını çıkararak ruhunu satması için onu ayartmaya çalışıyordu. Arabadan çıktı ve iki katlı antreye giren Jeremy ve Bernie’yi izledi. Arkadaki büyük odaya açılan mermer zeminli ve oymalı kemeri olan antreyi göz alıcı bir avize aydınlatıyordu.

“Pekâlâ, ne düşünüyorsun?” diye sordu Jeremy. “Geçen yıl *Architectural Digest* dergisi evimi konu yapmak istedi ancak onca insanın evime girip çıkmasını istemedim.”

Çok isterdi ancak yalan söylemenin bir anlamı yoktu. “Çok güzel.”

“Dekoratöre boş bir çek imzalıyorsun ve o da bunları yapıyor.”

Evet. Hayret vericiydi. Bu gösterişin karşısında insanın ağız sulanıyordu. Ancak her nedense, düşündüğü bu evin güzelliği ya da özel bir uçakla uçacağı ya da yiyeceği pahalı bir yemek değildi. Birlikte olacağı adamı düşünüyordu.

Ya da daha çok birlikte olamayacağı adamı düşünüyordu.

Jeremy’nin cep telefonu çaldı. Telefonu cebinden çıkardı

ve kimin aradığına baktı ve kaşları çatıldı.

“Buna cevap vermeliyim,” dedi. “Sen üst katta sağdaki ilk yatak odasına git. Giyim danışmanı seni bekliyor. Sonra da havaalanına gideriz.”

“Peki, beni ne zaman eve götürmeyi düşünüyorsun?”

Kapının eşiğinde durdu, yüzünde sinsî bir gülümseme vardı. “Aslında Darcy, bu akşam kalmak istersin diye umuyordum.”

Bunu söyledikten sonra adam diğer odaya girdi.

Darcy bu olaylara inanamıyordu. Bu adam ona aslında ne teklif ediyordu? Niyeti ciddi miydi yoksa aynı oyuna daha fazla para yatırarak mı devam ediyordu merak etti.

Ancak daha sonra bunların hiçbirinin umurunda olmadığını fark etti. Buradan çıkmak istiyordu. O berbat evine gidip hazırlanmak ve sonra da John’un evine gitmek istiyordu. Kaliteli şaraplarla tamamlanan lezzetli bir yemek yerine, John büyük olasılıkla mikrodalga fırında mısır patlatacaktı ve birayla beraber patlamış mısır yiyeceklerdi.

Darcy mutfığa gitti. Bernie kahvaltılık masasında oturmuş gazete okuyordu. Darcy, John’u aramak için telefona doğru gitti, onun Jeremy Bridges’in elinden kurtarmak için ne olursa olsun geleceğini biliyordu. Sonra numarasını ezberlemediğini sadece cep telefonuna kaydettiğini hatırladı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Bernie.

“Taksi çağırıyorum.”

“Öyle mi? Taksi paran var mı?”

Darcy donup kaldı. Hayır, kahretsin, yoktu. Evden sadece cep telefonunu değil, çantasını da almadan çıkmıştı.

“Sanırım, Jeremy’nin bozuk para biriktirdiği bir kavanozu yoktur, değil mi?”

“Hayır.”

“Bernie, senden biraz borç—”

“Hayır.”

“Eğer beni eve o götürmüyorsa, sen götür.”

“Üzgünüm, yapamam.”

“Bu gerçekten bir adam kaçırma olayı.”

“O zaman polisleri ara.”

Darcy ellerini beline koydu. “Hey, şu kız kardeşlik kavramına ne oldu? Kadınların dayanışma içinde olmaları gerekir.”

Bernie yüzünü ekşitti. “Sen ne tür filmler izliyorsun?”

Tanırım. Bu kadın Jeremy’den daha sinir bozucuydu.

Ancak sonra Bernie gözlerini arka kapıya çevirdi. Kapının yanındaki büyük pencereden Darcy, Jeremy’nin sayısız araba garajlarını görebiliyordu. Kapının diğeryanında birçok anahtarın asılı olduğu bir tahta vardı. Bernie bir an için dikkatini orada yoğunlaştırdı ve sonra da gazetesini okumaya devam etti.

“Garaj kapılarının şifresi iki-sekiz-bir-dokuz,” dedi.

Darcy, Jeremy’nin girdiğı odanın kapısına baktı, sonra da anahtarların asılı olduğu tahtaya gitti. Hummer... Cadillac... SUV... Maserati... *oooh.* Bir Porsche 911. Darcy hep bu arabayı kullanmak istemişti.

“Üçüncü garajda,” dedi Bernie alçak sesle.

“Sence ne kadar kızacaktır?” dedi Darcy.

Bernie başını kaldırdı, dudaklarına sinsi bir gülümseme yayıldı. Sonra da başını gazeteye çevirdi.

İşte, bu kız kardeşlikti.

Fısıldayarak teşekkür ettikten sonra, Darcy kapıdan çıktı ve garaja doğru gitti, Jeremy’nin motorun çalıştığını duymasını umuyordu. Ön kapıya doğru arabayı sürerken, dikiz aynasına baktı ve arkasından yumruğunu sallayarak bağırarak kimseyi görmediğı için temiz bir iş çıkardığını düşündü.

On beş dakika sonra, Porsche’yle sitesinin otoparkına girdi ve onu Gertie’nin yanına park etti. Gerçekten güzel bir arabaydı. *Gerçekten* güzel. Ancak Gertie’nin de bazı avantajları vardı. Boyandığından bu yana çok uzun yıllar geçtiğı için bir garaja ve kimse onu çalmaya niyetlenmeyeceğı için hırsızlara karşı kullanılması gereken aletlerin hiçbirine ihtiyacı yoktu.

Ve yepyeni dört tane lastiğı vardı.

Darcy tam evinden içeri adım atmıştı ki, cep telefonunun çaldığını duydu. Onu bıraktığı mutfak tezgâhına koştu, arayanın kim olduğunu görünce güldü.

Konuşma düğmesine bastı. “Merhaba, Jeremy.”

“Az önce bir araba hırsızlığı suçu işlediğinden haberin var mı?”

“Gel anlaşalım. Sen beni araba hırsızlığından polise ihbar etmezsen ben de seni adam kaçırmaktan ihbar etmem.” Anlaştık mı?”

“Seni anlamıyorum, Darcy. Çok güzel bir gece hazırladım ve karşılığında aldığım teşekkür bu mu?”

“Araban evimin otoparkında, her an kendisini alman için seni bekliyor. Ha, senin yerinde olsam, acele ederdim. Ona gözünü dikmiş, hayranlıkla bakan birkaç serseri gördüm ve sadece güzel boyasına baktıklarını sanmıyorum.”

Adamın itirazlarını dinlemeden telefonu kapattı ve duş almaya gitti. Patlamış mısır ve bira çok iyi gelecekti.

Ve daha sonra olacaklar daha da iyi gelecekti.

Bölüm 19

Jeremy tüm bu olanlar yüzünden şaşkınlığa uğramış halde telefonu kapattı. Öfkeli bir şekilde Bernie'ye döndü.

“Bernie? Anahtarları aldığını görmedin mi?”

“Başka yere bakıyordum sanırım.”

“Hı-hı. Peki, güvenlik şifresini nereden biliyordu?”

“Şanslı tahmin.”

Adam ellerini kaldırdı. “Sen *emre itaatsizlik* sözcüğünün anlamını biliyor musun? Düşmanlarım bile bana senden daha iyi davranıyorlar!”

“Çünkü onlar seni benim kadar iyi tanımıyorlar.”

“Arada bir bana yardımcı olmayı düşünüyor musun?”

“Tabii. Onun evine gitmemi ister misin? Belki de onu yere yatırıp, elini kolunu bağlayıp, bagaja atmamı istersin.”

Jeremy bıkkınlıkla iç geçirdi. “Hayır. Büyük olasılıkla bagajı kemirip çıkar.”

“Bu sana bir şey ifade etmiyor mu?”

Jeremy masaya çöktü. “Bu oyunu sandığımdan daha iyi oynadığını ifade ediyor.”

“Belki bu onun için bir oyun değildir.”

“Oh, evet, öyle. Onun gibileri bilirim. Evimi gördüğünde ki yüz ifadesini fark ettim.”

“Kaybetmenin ne kadar ağırlına gittiğini biliyorum ama kaybettin işte.”

“Kaybetmeyeceğim.”

“Zor işler sana göre değil. Neden kendine daha kolay bir hedef seçmiyorsun?”

“Çünkü henüz bununla işim bitmedi.”

“Onu rahat bırak. O senin için fazla iyi.”

Jeremy buna çok kızdı. “Öyle mi? On dört yılını ödüllü bir ev kadını olarak geçirdi ve *benim* için fazla iyi, öyle mi?”

“Evet. Bunu atlatmaya çalışıyor ama sen ona izin vermiyorsun.”

Jeremy boynundaki papyonu sökerek çıkarttı, sonra da son bir saattir ilk defa rahat bir nefes alabilmek için gömleğinin ilk düğmesini açtı. Bernie anlamıyordu. Durum şu anda nasıl görünürse görünsün, Darcy gibi kadınlar bu hayat tarzından fazla uzak kalamazlardı. Bu sadece zamana bağlıydı. Gerçi, bu kadının ne kadar zaman alacağını bilmiyordu. Ne zaman onu elde ettiğini düşünse, parmaklarının arasından kayıp gidiyordu.

Bernie, bunun Darcy için bir oyun olmadığını düşünüyordu ancak bu tam da bir oyundu. Adamla oyuncak gibi oynuyordu. Onu asıl rahatsız eden şey, kadın kendisini ne kadar geri çekerse, adam da kadını o kadar çok istiyordu ve hayatının hiçbir döneminde bu duruma düşmemiştir.

Önüne başka fırsatlar çıkacaktı. Çıktığında da Jeremy pusuda bekliyor olacaktı.

*

O akşam saat yedide Darcy John'un kapısını çaldı. John kapıyı açar açmaz, Darcy içeri girdi ve onu öptü. Sonra dönüp içeri baktığında şoka uğradı.

Çiçekler. Mumlar. Hediyeler. Ve—*oh, Tanrım*—bir doğum günü pastası.

John gülümsedi. “Doğum günün kutlu olsun, Darcy.”

Darcy içini çekti. Önce Amy. Sonra Jeremy. Sonra da John. Birileri bu doğum günü sözcüğünün kullanımını yasaklayabilir miydi acaba?

“Kimsenin doğum günüm için bir şeyler yapmasını istemiyordum,” dedi.

“Üzgünüm. Çok geç. Biraya ne dersin?”

“Kederimi alıp götürür. Kulağa hoş geliyor.”

John dolaptan iki bira kaptı, ayağıyla dolabın kapısını kapattı ve biraların kapaklarını açtı. Birini Darcy'ye verdi. Darcy kocaman bir yudum aldı. *Ah*. İşte. Bundan üç ya da dört tane daha içerse kaç yaşına girdiğini bile unutabilirdi.

“Önce hediyeler,” dedi John, birasını koyarken. “Sonra da pasta.”

Yemek odasından üç kutu getirdi ve onları sehpanın üzerine koydu. Yanına oturdu ve yuvarlak olan kutuyu Darcy’ye verdi.

“Önce bunu aç.”

Darcy kurdeleyi sonra da paketin kâğıdını açtı. Yüksek sesle bir kahkaha attı. “Bir kutu böcek ilacı mı?”

“Evet. Bunu geleneksel bir şekilde halledebileceğini sanmıştım ancak nükleer bir seçenek de kimsenin canını yakmaz.”

Darcy güldü. “Teşekkürler. Her zaman el üstünde tutacağım.”

Daha sonra John ona geniş ve düz bir kutu verdi. Paketi açtı, kutunun kapağını kaldırdı ve yine bir kahkaha attı.

Taco Hut’tan bir hediye çekti.

Güldü. “Umarım selülitlerimden hoşlanmışsındır çünkü yakında onlardan çok fazla göreceksin.”

“Benim planım da bu. Kıvrımlı kadınları severim.”

“Evet. Yakında kapıdan geçemeyeceğim.”

“Bir tane daha,” dedi John.

En büyük kutuyu aldı ve onun kucağına koydu. Darcy şimdi o kutunun içinden nasıl bir muzip hediye çıkacağını merak ediyordu. Her ne ise, önceki ikisinden oldukça büyük ve ağırdı. Paketi açtı, gülmeye hazırlanıyordu ki kutunun içindekini görünce bir anda bu komik durum tamamen değişti.

Buz patenleri!

Darcy bir an için kendinden geçti, gördüğü şeye inanamıyordu. Dokuz yaşında bir kız çocuğunun hayalini gerçekleştiren, göz kamaştırıcı beyaz botlar ve pırıl pırıl parlayan bıçaklarıyla buz patenleri. Gözleri yaşardı ve bir an için sesini kaybettiğini sandı. Onlara öylece bakakaldı, içini çeşitli duygular kaplamıştı.

John hatırlamıştı.

Warren’ın verdiği hediyelerin hiçbir anlamı yoktu. Ona her zaman mücevher kutusuna ekleyeceği gösterişli ancak

kullanışsız bir şey ya da eğer ihtiyacı varsa son model bir araba hediye etmişti. Ve Jeremy. Önüne ne kadar fazla para atarsa onu o kadar etkileyeceğini sanmıştı. Ancak bunların hiçbirisi şu anda hissettiklerini ona yaşatmamıştı. Ve bunun nedeni sadece buz patenleri değildi. John'un diğer hediyelerinin de kendilerine ait bir esprisi vardı, onu güldürmüşlerdi ve onun asla ummadığı ilişkilerini özelleştiren anlamlar içeriyorlardı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu John.

Sözcükler Darcy'nin ağzından çıkamıyorlardı. Sonunda buz patenlerini kenara koydu, kollarını John'un boynuna doladı ve fısıldayarak kulağına teşekkür etti. Hafifçe burnunu çekip, gözünden akan yaşları silerken onun yanağını öptü.

"Bu beni paten kaymaya götüreceğin anlamına mı geliyor?" diye sordu.

John donup kaldı, yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. "İ... Kendime almadım."

"Olsun. Kiralayabilirsin. Yarın Pazar. Galleria'daki paten sahasına gidebiliriz."

"Ama ben paten kaymayı bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum. Popomuzun üzerine birlikte düşeriz."

Başını kaldırdı ve John'a huzur dolu gözlerle baktı. John temkinli bir ifade takındı.

"Bu yaratıcı faaliyetini yarın gerçekleştireceğiz," dedi, "tabii bu akşam benimkini gerçekleştirsek."

Eğer durumu eşitlemek diye bir şey varsa, bu oydu.

Pasta ve dondurma yiyip, şampanya içtikten sonra Darcy kırk yaşına giriyor olmaktan dolayı artık kendisini çok daha farklı hissediyordu ve John'un yaratıcı faaliyetini gerçekleştirmek üzere yatak odasına çekildiklerinde yaşı artık tamamen aklından çıkmıştı. Daha sonra Darcy banyoya gitti. Geri döndüğünde John yatağa yüzüstü yatmış, örtüyü beline kadar çekmiş ve uykuya dalmıştı.

Tatmin olmanın verdiği sersemlikle adamın yanına oturdu ve yatağın başına yaslanarak uzun süre John'un uyumasını izledi.

Onun, hayatının tepetaklak olduğu gün arabasına el koymaya gelen adam olduğuna inanmak güçtü. Onun kendisine

bir iş, bir kapı sürgüsü ve bir çift paten verebileceğini ve cinsel doyumu tattırabileceğini ya da kendisini kollarının arasına alıp dünya üzerindeki tek kadını gibi ona bakacağını en uçarı hayallerinde bile göremezdi. Ancak zengin olmak onun yapılacaklar listesindeki ilk on sırada değildi. Peki, daha önceki hayatını çaresizce özlerken böyle bir adama nasıl âşık olmuştu?

Yoksa özlemiyor muydu?

Kalbi çarptı. Güçlkle yutkundu ve yanakları kızardı.

John uykusu sersemi başını kaldırdı. “Darcy?”

“Evet?”

“Neyin var?”

“Yok bir şey.”

“Kusacakmış gibi görünüyorsun.”

“İı...kustum.”

“İyi. Çünkü şimdi bununla uğraşamam. Yanıma gel.”

Adamın yanına kıvrıldı. John yuvarlanıp döndü ve onu kollarına alıp, gözlerini yeniden kapadı.

“Jeremy Bridges bu akşam beni San Antonio’ya yemeğe götürmek istedi.”

John’un gözleri açıldı. “Ne yaptı?”

“Yeni bir gece elbisesi ve özel bir jetle.”

“Orospu çocuğu. Ne yapmaya çalıştığını biliyorsun, değil mi, Darcy? Sana böyle pahalı şeyler hediye ettiğinde—”

“Biliyorum. Karşılığında bir şey isteyecek.”

Uzun bir sessizlik oldu. Darcy dışarıdaki cırcır böceklerinin sesi ve klimanın vızıldaması dışında hiçbir şey duymuyordu.

“Gitmeyi düşündün mü?” diye sordu John.

Onunla tanıştığından beri belki de sesi ilk kez bu kadar alçak ve kendine güvensiz bir tonda çıkıyordu.

“Bir an için bile düşünmedim.”

John Darcy’nin başını öptü ve ona daha sıkı sarıldı. Darcy şu anda kendisini ne o uçakta ne de John’un kolları dışında herhangi bir yerde hayal edebiliyordu.

*

Bir saat boyunca el yordamıyla buz pistinin kenar raylarında yolunu bulmaya çalıştıktan sonra John, buz pateninin şimdiye kadar icat edilmiş en aptalca spor olduğuna karar vermişti. Beş milimetrelik bıçakların üzerinde bir insanın buz üzerinde durması nasıl beklenebilirdi ki? Suçu daha önce kırılmış olan dizinde bulmak istiyordu ancak bunun sakatlıkla bir ilgisi yoktu. Bu tamamen denge sorunuydu. Ve onda da denge yoktu.

Yaklaşık üç yaşlarında bir çocuk, arkasında ondan fazla büyük olmayan başka bir çocukla beraber yanından kayarak geçti. Onlar gibi birçok çocuk pistin ortasında zıplıyor, dönüyor ve adeta yer çekimine meydan okuyordu. O kendisini ayakta durabildiği için şanslı hissederken, bu çocuklar çevresinde pervane gibi dönüyorlardı.

“Bu delilik,” dedi, yerden bilmem kaçınıcı kez kalkarken söylenerek.

“Sadece raylara tutun,” dedi Darcy.

“Tutunuyordum.”

“Yine de düştün, öyle mi?”

Güçlkle nefes alarak doğruldu. “Bilmeni isterim ki, bunca insanın gözü önünde kendimi aptal yerine koyamam.”

Darcy ona gülümsedi. “Neden gidip oturmuyorsun? Biraz dinlen. Sonra yeniden denersin.”

“Bu,” dedi, “gerçekten iyi bir fikir.”

Rayların üzerinde elleriyle kendini çekerek çıkışa kadar geldi. Kendisini koltuğu attıktan sonra rahat bir nefes aldı. Darcy’nin yüzündeki mutluluğu görmek, paten kayma deneyimleri sırasında meydana gelen tüm şişliklere ve morluklara değerdi. Belki hayatında ilk kez aklında alışveriş yapma fikri olmadan Galleria’ya gelmişti.

“Haklıymışsın, Amy. Bunları görmek için buraya gelmeye değerdi.”

John arkasına döndü ve Tony ve Amy’yi görünce şaşırdı. Onların burada ne işleri vardı?

Amy hemen John’un sağındaki koltuğa kendisini attı. “Bu sabah Darcy aradı ve onu paten kaymaya götüreceğini söyledi.”

“Ve Amy de bana,” dedi Tony, John’un solundaki koltuğa otururken. “John Stark’ın pistlerde boy göstereceğini söyledi.” Sırıttı. “Bunu kaçırmam imkânsızdı.”

John Amy’ye baktı. “Seni boşboğaz!”

“Hı-hı.”

“Ne zamandır buradasınız?” diye sordu John.

“Onlarca kez düştüğünü görmeye yetecek kadar,” dedi Tony.

John patenlerinin bağını çözdü. “Dünya üzerindeki en saçma spor bu.”

“Darcy hâlâ pistte mi?” diye sordu Amy.

“Evet. Kendisini cezalandırmaya doymuyor.”

“Bilemiyorum,” dedi Amy, işaret ederek. “Bana kalırsa oldukça başarılı görünüyor.”

John başını kaldırıp baktı. Darcy’yi gördüğü anda donup kaldı, buzun beyazının aksine siyah saçlarıyla buz üzerinde kayarken Darcy insanın nefesini kesiyordu. John, binlerce insanın arasında dursa bile göreceği tek insanın Darcy olacağını biliyordu.

“Buz patenleri,” diyerek başını salladı Tony. “Sen çıldırdın mı? O patenleri verdiğin anda başına gelecekleri tahmin edemedin mi?”

“Sen onu dinleme,” dedi Amy. “Çok güzel bir şey yaptın. Darcy sabah çok heyecanlıydı.”

John sadece omuz silkti, paketi açtığında Darcy’nin yüzünde gördüğü ifadeyi asla unutmayacaktı.

“Peki, John,” dedi Tony. “Kendine şu leopar desenli taytlardan da alacak mısın? Erkek patenciler arasında oldukça yaygınmış.”

John Tony’ye dik dik baktı ve acıyla patenlerini çıkardı. Ayakları su toplamıştı. *Kahretsin.*

“Eğer bir paten yıldızı olmak istiyorsan onlardan bir tane almalısın,” dedi Tony.

John pateni havaya kaldırdı. “Bunun bıçağı senin sandığından daha keskin. Onu bir silah olarak kullanmaya zorlama beni.”

Tony bir kahkaha attı ve dikkatini üzerlerinde insanı suçla

teşvik edecek kadar kısa paten şortu olan yirmili yaşlardaki iki kıza verdi. Onlara hafiften elini sallayarak gülümsedi, kızlar da ona karşılık verdiler.

“Eyvah,” dedi Amy. “Darcy yine düştü.”

John dönüp baktığında Darcy’nin, kim bilir kaçınıcı kez buzdan kalktığını gördü. Ancak bu defa iki küçük kız çocuğu onun yanına geldi, ellerinden tuttular ve ayaklarını nasıl hareket ettirmesi gerektiğini göstermeye başladılar. Sonunda onu bıraktıklarında Darcy’nin hareketleri daha rahatladı ve hiç düşmeden pisti birkaç kez dönmeyi başardı. John yüzüne ısrarla oturmaya çalışan gülümsemeye engel olamadı. Aynı anda hem bu kadar beceriksiz hem de bu kadar güzel görünmeyi nasıl başardığını bir türlü anlayamıyordu.

“O doğru kadın, değil mi?” dedi Amy sessizce.

John tam ona bunun sıradan bir ilişki olduğunu söylemek için ağzını açmıştı ki, doğruluğuna kendisi de inanmadığı için sustu.

Fakat bu nasıl olabilirdi? Onu uzun zamandır tanımıyordu. Sadece birkaç haftadır. Ancak yine de...

Genellikle, bir kadınla bu kadar zaman birlikte olduktan sonra, daha adı tam olarak birliktelik bile olmadan kaçmaya çalışırdı. Ancak Darcy’yle her gün birlikte olmak istiyordu. Öylesine sinir bozucu, öylesine kendini beğenmişti ki ve bazen insanı öylesine çileden çıkarıyordu ki, John öfkeden kendi saçlarını yolabilirdi ancak bu kadına hissettiklerini daha önce hiçbir kadına hissetmemişti. Kendisinin bile tahmin edemeyeceği kadar katı ve dirençliydi. Ve çok güzeldi, ilerlemiş yaşına ne kadar isyan etse de çok güzeldi.

Ona aralarında seksten başka şeylerin de olduğunu söylemişti, gerçi o zaman bunun tam olarak ne demek olduğunu kendisi de bilmiyordu. Hâlâ da bilmiyordu. Ancak onunla daha çok zaman geçirdikçe, onun daha uzun bir süre hayatının bir parçası olacağını biliyordu.

Nihayet Darcy pistten çıktı ve kocaman bir gülümsemeyle onların yanına geldi. “Amy! Tony! Sizin ne işiniz var burada?”

“Nedense alışveriş merkezine gelelim dedik,” dedi Tony.

“Belki sizi burada görebiliriz diye.”

“Evet, tabii,” diye homurdandı John, sonra da Darcy’ye döndü. “Tony beni buz patenlerinin üzerinde görmenin çok komik olacağını düşünmüş. Sanırım, ona da bir çift paten giydirip neler olacağını izlemenin zamanı geldi.”

“Biliyor musun, bu hiç de fena bir fikir değil,” dedi Tony. “Eğer yeterince düşersem, şu kızlar belki bana merhamet gösterirler.”

John boş boş ona baktı. “Senin kadın tavlama için yapmayacağın bir şey var mı?”

Tony bunu bir düşündü ve sonra da başını salladı. “Hayır, yok.”

Amy gözlerini devirdi. “Hadi, aşk çocuğu. Komedi bitti. Gidiyoruz.”

Tony John’a döndü ve başını salladı. “Adamım, sana paten de kaydırды ya. Sırada ne var? Dantel mi öreceksin?” Eğildi ve yüksek sesle fısıldadı. “Tavsiyemi dinle ve bir an önce kurtar kendini.”

“Tamam,” dedi Darcy, John’un yanına otururken. “Bugünkü bu kadar yeter. Her yerim çürükler içinde kaldı.”

Patenlerini çıkardı ve çantasına koydu. John da paten kiralama tezgâhına gitti. Birkaç dakika sonra alışveriş merkezin-den çıktılar. Saat akşamın sekizi olmasına rağmen içerideki serinlikten sonra yaz rüzgârı çok sıcak esiyordu.

“Şu anda ne iyi gider, biliyor musun?” dedi Darcy.

“Ne?”

“Buzlu kahve. Sokağın aşağısında bir Starbucks var. Hadi gidelim.”

“Akşamın sekizinde kafein mi alacağız?”

“Kafeinsiz içeriz.”

“Starbucks’tan nefret ederim.”

“Nefret etmen için gitmiş olman gerekir.”

Yüzünü buruşturdu.

Darcy çantasından hediye çekini çıkardı ve ona uzattı. “Jeremy Bridges ödüyor.”

“O zaman, elbette ki, kahve içmeye gidiyoruz.”

Birkaç dakika sonra Starbucks’tan içeri giriyorlardı. İç-

ride sadece birkaç kişi vardı—gazete okuyan pejmürde kılıklı bir adam ve aynı anda hem dizüstü bilgisayar hem de cep telefonu kullanan bir çocuk.

Darcy tezgâha gitti. “İki tane Mocha Frappuccino, büyük olsun.”

“Büyük mü?” dedi John.

“Orta boy oluyor,” dedi Darcy.

“Ama büyük diyorsun.”

“Orta boy anlamına geliyor.”

“Orta boy mu? Neden sadece orta boy ya da büyük demiyorlar?”

“Çünkü sanırım ondan bir boy küçüğüne küçük demek zorunda kalacakları için. O da kulağa... küçük geliyor. Sanki çok az gelecekmiş gibi.”

“Peki, küçüğe ne diyorlar?”

“Uzun.”

“Uzun, küçük demek mi?”

Darcy gülümsedi. “Kesinlikle.”

John başını salladı. “Buradan uzak durmamın bir nedeni olduğunu biliyordum.”

Birkaç dakika sonra içeceklerini aldılar ve pencere kenarında bir yere oturdular.

“Burayı neden bu kadar çok seviyorsun?” diye sordu John.

“Ortamını seviyorum. Müzik. İnsanlar. Kokular. Oh ve pastaları.” İçini çekti. “Şu tatlı reyonunun hemen önünde sevişebilirim.”

“Senin bir sapık olduğunu hissetmiştim. Bu halka açık alanda sevişme fantezisi mi?”

“Hayır. Brownie yiyerek orgazmı yoğunlaştırıcı tatlı fantezisi.”

John ona iyice yaklaştı. “Bak, ne diyeceğim. Sen brownie’yi ye” —masanın altından elini kadının kalçasına koydu—“gerisini ben hallederim.”

Hayatında hiçbir erkek John’un ona baktığı gibi iştahla bakmamıştı. Daha sonra onunla yalnız kalacağı anı düşündü ve heyecandan midesi karıncalandı.

Kendi kendine gülümsedi. *Neden olmasın?*

Hediye çekini çıkardı, tezgâha gitti, altı tane brownie aldı, sonra geri geldi ve masadan içeceğini aldı. John merakla kadına bakıyordu.

“Brownileri aldım,” dedi. “Sen ne bekliyorsun?”

*

John hız sınırını aşarak saatte on mil hızla Darcy’nin evine giderse, yakalanma şansının yirmide bir olduğunu hesapladı ancak tanıdığı polisleri yakalanıp da cezasız kurtulma şansı da yüzde elliydi. Ancak her şeyi göze almalıydı, özellikle Darcy’nin eli yol boyunca bedeninde gezinir ve ağzından tek bir cümle çıkarken.

Acele et.

On beş dakika sonra evin kapısının önünde idiler. Rüzgâr daha da artmıştı ve Darcy rüzgârın yüzüne savurduğu saçları yüzünden anahtarı kilide sokmakta zorlanıyordu. Nihayet anahtarı John aldı, kapıyı açarak Darcy’yi içeri çekti ve sarılıp onu öptü. Darcy kapıyı kapatmak için uzandı ancak rüzgâr kapıyı yeniden açtı. John bir eliyle kapıyı kapatırken diğer eliyle Darcy’nin eteğini yukarı sıyırdı. Elini kalçasının üzerine koyarak onu kendine çekti. Darcy elinden düşen brownie torbasının yerde çıkardığı sesi duydu. O sırada John’un fermuarına uzandı. Artık dünyada hiçbir şey John’un umurunda değildi, tek istediği şey bir an önce çıplak kalmaktı.

Arkalarında giysilerden oluşan bir iz bırakarak yatak odasına gittiler ve kendilerini yatağa attılar. Darcy ellerini adamın boynuna dolayıp dudaklarını kendisinininkilerle buluşturmak için John’u kendisine çekti. John elini Darcy’nin bacaklarının arasında gezdirdiğinde sıcaklığı ve kayganlığı hissetti.

Hayır. Acele edemezsin. Sakin ol. Ağırdan al. Ona iyi hissettir.

Kadını okşamaya, dudaklarını, göğüslerini öpmeye ve kulağına müstehcen şeyler söylemeye başladı. Darcy John’un altında kıvranıyordu, sonra irkildi ve onu itti.

“Darcy?”

“Şimdi.”

“Hayır,” dedi John. “Çok erken.”

“Şimdi dedim!” John’u kolundan yakaladı.

“Hayır,” dedi. “Daha çok erken.”

“Oh, Tanrı aşkına!” diyerek John’u yatağa itti, John sırtüstü yatarken onun üzerine oturdu. Ve parmağını sallayarak, “Sakin kıpırdama,” dedi.

Başucundaki komodinin çekmecesine uzandı, bir prezervatif çıkardı ve ona taktıktan sonra üstüne sert bir şekilde oturarak penisini içine aldı.

John bu ani hareketle kadının tamamen içine girmiş olmanın verdiği olağanüstü hazla gözlerini sımsıkı kapattı ve dişlerini sıktı. Darcy John’un ellerini tuttu, kaldırıp başının her iki yanına koyduktan sonra parmaklarını John’un parmakları arasına geçirerek onu yatağa yapıştırdı. Darcy üzerinde hareket ederken, John onun sıcak nefesinin boynunu yaladığını, meme uçlarının da göğsünü okşadığını hissediyordu.

“Sen çokbilmişin tekisin,” dedi Darcy, nefes nefese. “Kimseyi dinleyemeyen, dik kafalı bir çokbilmiş. Bunu daha önce söylemiş miydin?”

“Defalarca.”

“Bir kere daha söylüyorum,” dedi John’un parmaklarını iyice sıkarak. “Bundan sonra, John, *şimdi*, dediğimde şimdi olacak, haftaya değil.”

“Evet, efendim.”

Darcy John’un ensesini öptü ve sonra da kulağına fısıldadı. “Sonunda dikkatini çekebildim demek.”

“Oh, hayatım,” dedi John dişlerinin arasından. “Bundan sonra her sözünü dinleyeceğim.”

Sonra Darcy konuşmayı bırakarak daha hızlı hareket etmeye başladı. Boğazından yumuşak bir hırıltı yükseldi. Sonra hafifçe nefesini bıraktı. Başını geriye attı ve hemen ardından inledi, o anda John da geliyordu. Darcy’nin parmaklarını öylesine güçlü sıktı ki, neredeyse kemiklerini kıracaktı. Vücuduna yayılan sıcaklıkla birlikte haykırdı.

Darcy kendini John’un üzerine bıraktı. John parmaklarının onunkilerden kurtardı ve kollarına bedenine dolayarak

sırtını okşadı. John kendisini çekiçle dövülmüş gibi hissediyordu, sadece acı duymamıştı. Tam bir haz duymuştu.

Darcy sonunda yan tarafa devrildi. Derin bir nefes aldı sonra dirseğinin üzerinde doğrularak el yordamıyla çekmeceyi buldu ve vibratörü çıkardı. Usta bir hareketle onu köşeye fırlattı. Alet önce duvara çarptı ve sonra da çöp kutusunun içine girdi. Yeniden John'a doğru yuvarlandı, başını omzuna koydu ve bacaklarıyla John'un kileri sarmaladı.

John kendi kendine güldü. Pil gücüyle çalışan bir aleti yenmek bir adamın egosunu nasıl patlatmazdı?

Darcy ellerini John'un ellerinin üzerine koydu. John da ona döndü ve parmaklarını Darcy'nin kilelere kenetledi. Darcy ona baktı, loş ışıkta gözleri parlıyordu.

"Biliyor musun?"

"Neyi?"

"Herkesin hayatında çok iyi günler vardır."

"Evet. Sanırım vardır."

"Bu da benim hayatımda geçirdiğim en güzel gündü."

Darcy'nin sözleri John'a bedenine ılık bal dökülmüş hissi verdi. Gelecekte bir gün bu kadının hayatının bir parçası olmayabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

Bir süre daha yatakta kaldılar, sonra John kalktı ve banyoya gitti. Dışarı çıktığında, ön kapıya gidip, Starbucks poşetini aldı, Darcy'nin bedenindeki her santime dile bile getirilmeyecek şekilde temas ederken onu brownielerle doyurmaya karar verdi.

Girişe geldiğinde kapının açık olduğunu görünce şaşırdı. Kapatıldığını sanıyordu ancak iyi kapatmamış olmalıydı ki rüzgârdan açılmıştı.

Sonra birden uyandı. Pepé ortalıkta görünmüyordu.

*

John'la birlikte sitenin yürüyüş yollarında telaşla yürürlerken Darcy'nin kalbi korkudan deli gibi çarpıyordu. Defalarca Pepé'ye seslendiler.

"Kapının açık kaldığına inanamıyorum," dedi Darcy.

“Onu kapattığımızı yemin edebilirim.”

“Ben de.”

“Çok korkmuş olmalı.”

“Üzerinde künyesi var,” dedi John. “Onu bulan olursa, seni arar.”

“Tabii, korkup, kendisini bir arabanın önüne atmak gibi bir aptallık yapmazsa.”

“Sakin ol. Onu bulacağız.”

“Yatak odasında ne kadar kaldık? Ne kadar uzaklaşmış olabilir sence?”

“Bilmiyorum. Siteden ayrılmış olamaz, değil mi?”

“John, köpeğimi çok seviyorum ama onun çok akıllı bir köpek olduğunu söylemem. korkarım—”

“Dur! İşte orada!”

“Nerede?”

John’un işaret ettiği yere baktı ve çalıların arkasındaki duvarın önünde sinmiş olan Pepé’yi gördü. Telaşla oraya gitti ve onu kucakladı.

“Oh, çok korkmuş! Nasıl titrediğini görüyor musun?” Köpeğin tüylü başını öptü. “Bundan sonra o kapıya daha çok dikkat etmeliyiz.”

“Edeceğiz.” dedi John, uzanıp köpeğin başını okşarken. “Vay. Gerçekten de fena titriyor, değil mi?”

“Zavallı bebeğim,” dedi Darcy, ona iyice sarılarak. “Dışarıda kocaman, kötü bir dünya var, değil mi? Her türlü tehlikeye karşı dikkatli—”

“O bir köpek mi?”

Darcy arkasına döndü ve karşısında kimin durduğuna inanmadı. *Lanet olsun.* Acaba Pepé’yi cebine sokmaya çalışmak için geç mi kalmıştı?

İçini çekti. “Hayır, Charmin. Bu bir köpek değil. Bir fıl.”

“Köpeği gördüğüm anda tanırım. Köpek için depozit ödemişsin.”

“Ödeyecektim ama biraz sıkışığım ve—”

“Bana üç yüz dolar borçlusun.”

“Hadi, Charmin. Hamsterların çoğu ondan daha büyük!”

“Fark etmez. Bir köpeğin var ve depozit ödeyeceksin.”

“Oh, peki! Öderim! Fakat bana biraz zaman tanınmalısın.”

“Yirmi dört saatin var.”

Darcy geri çekildi. “Yirmi dört saat mi? Bu kadar parayı yirmi dört saatte bulamam!”

“Ya parayı ödersin ya da köpek gider.”

Charmin öfkeli bir şekilde Darcy’ye baktı, sonra John’u tepeden tırnağa süzdü. İnsanların çoğu onun gibi bir adamı rahatsız etmekten kaçınırlardı ancak Charmin gözü korkmayacak kadar acımasızdı.

“Ne yapacağım?” dedi Darcy, Charmin binanın köşesini dönerken. “Üç yüz dolarım yok! Elimdeki para maaş gününe kadar bile yetmeyecek! Gerçekten köpeğimi göndermeye zorlar mı?”

“Teknik olarak bir mahkeme karar çıkarabilir.”

“Bunu yapar. Onu tanıyorum. Tanırım, üç yüz dolar mı?” elini alnına koydu, düşünüyordu. “Biliyor musun, Warren’la şehir kulübünde yediğimiz akşam yemekleri neredeyse üç yüz dolar tutardı?”

“Buna kuşkum yok. Para israfı.”

“Tamam. Öyle olabilir. Ama üç yüz dolar kimseye bu kadar çok gelmemeli.”

Uzakta, evinin yanındaki dairenin kapısının açıldığını duydu ve dışarı içeride yaşayan kılıksızlardan bir çıktı. Kapıyı kilitledi ve parka doğru yürümeye başladı, akşamın sıcak rüzgârı adamın saçlarını dağıtıyordu.

“Şu adama bakar mısın?” diye mırıldandı Darcy. “Burada oturan herkesin madde bağımlısı birer seri katil olduğuna yemin edebilirim. Tabii, travesti fahişeler dışında.”

John sessizdi, bu da Darcy’nin gerçekleri söylediği ve bunun karşısında ne diyeceğini bilmediği anlamına geliyordu. Darcy bundan nefret ediyordu. Bu kadar berbat bir yerde oturduğu için nefret ediyordu. Berbat bir araba kullandığı için nefret ediyordu. Harcadığı her kuruşa dikkat etmek zorunda kaldığı için nefret ediyordu. *Nefret ediyordu.*

“John?” dedi. “Biliyorum, bunu istemek fazla olacak ama Pepé’yi bırakamam. Sen bana...” Nefesini bıraktı. “Bana üç yüz dolar borç verebilir misin?”

John iç geçirdi. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Ama geri öderim.”

“Ödeyeceğini biliyorum. Ben sadece...”

“Ne?”

“Bunu kendi başına halletmen gerekir.”

“Kendi başıma mı?” dedi inanamaz bir halde. “Yirmi dört saat içinde üç yüz doları nasıl bulabilirim?”

“Dinle,” dedi John. “Depoziti bulana kadar onun benimle kalmasına izin vermeye ne dersin? Artık bana alıştı. Bu onun için de bir tatil gibi olur. Arka bahçemde koşturmaktan hoşlanacaktır.”

Darcy başını salladı. “Hayır. Bu onu başkasına vermişim gibi olur.”

“Sadece geçici olarak.”

“Bu geçicilik çok uzun sürebilir.”

“Ona iyi bakamayacağımı mı düşünüyorsun?”

“Elbette, hayır—”

“O zaman ona gerektiği kadar bakarım.”

“Tamam. Bir kereliğine çözüm olabilir. Ya sonra?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sence ne demek istiyorum. Kapıya konmaya bir maaş çeki kadar uzagım!”

Sesi istediğinden daha yüksek çıkmıştı ve Pepé’yi korkuttu. Ona daha sıkı sarıldı ve ses tonunu düşürdü ancak hâlâ çaresizlik içindeydi.

“Gertie de beni her an yolda bırakabilir,” dedi. “Vergi memurları yakında peşime düşeceklerdir. Önümüzdeki ay elektrik faturam daha da kabarık gelecek. Sadece maaş çekine kaldığım sürece her zaman bir terslik çıkacak.”

“Ve her zaman bir çıkış yolu olacak. Bu defa bulursan, bir sonrakine de bulursun.”

“Eğer arabalara el koymama izin verirsen hiçbir sıkıntı kalmaz.”

John gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. “Bu konuda ne düşündüğümü biliyorsun.”

“Ne borç veriyorsun ne de daha fazla para kazanmama

izin veriyorsun.”

“Yeterince para kazanıyorsun. Sadece onu nasıl idare edeceğini öğrenmelisin.”

“Bana ukalalık etmeyi keser misin?”

“Bu işi fazla abartıyorsun.”

“Anlamıyor musun? Üç yüz doları bile bir araya getirmek benim için bu kadar zorken ben nasıl—”

Bir anda bir patlama duyuldu, sanki birkaç metre öteye şimşek düşmüş gibiydi. John etrafa saçılan molozlardan korumak için Darcy’yi kendisine çekti ve bedenini siper etti.

Kulağındaki çınlamayla birlikte Darcy John’un omzunun üzerinde neler olup bittiğini anlamak için bakmaya çalıştı. Ve gördüğü zaman da korkudan bütün tüyleri ürperdi.

Evinin yan dairesinin kapısı menteşelerinden çıkarak uçmuştu. Tüm pencereler kırılmıştı.

Ve bina yanıyordu.

*

Birkaç dakika içinde ortalıkta telaşlı bir hareket başladı. Kiracılar, patlamanın nerede olduğunu anlamak için dışarı dökülmüşlerdi. Acil durum araçlarının kırmızı ve mavi lambaları ortalığı aydınlatırken itfaiyeciler yangını söndürmek için binaya koşuşturuyorlardı. Güneş ufuk çizgisinden aşağı inmişti ve yanan binanın arkasından görünen gökyüzü, yeryüzünün tamamı cehennemi boylamış gibi kızıl-turuncuydu.

Neyse ki patlamanın meydana geldiği dairede hiç kimse yoktu ve binadaki diğer insanlar da yara almadan kurtulmuşlardı. Polis geldiğinde, sitenin girişinde duran insanları acil durum araçlarının ve personelinin geçebilmesi için yönlendirdiler. Polis frekansına bağlı olan haber kanallarının minibüsleri sitenin önüne park etmişler, olayı canlı olarak yayına veriyorlardı. Darcy etrafta dolaşanlardan birinin diğerine binanın cehenneme gömülmesini dilediğini söylediğini duydu. Haklılardı ancak Darcy yine de kendisini kötü hissetti. Bu berbat yer bulabildiğinin en iyisiydi ve şimdi onu da kaybetmişti. Yapabildiği tek şey, John’un yanında durup, yangının

perişan durumdaki arabası, korkmuş köpeği ve üzerindeki giysiler dışındaki her şeyini elinden almasını izlemekte.

“Anlaşılan yan dairede bir uyuşturucu laboratuvarı varmış, ha?”

Darcy sesin geldiği yöne dönüp baktığında Charmin’in yanına gelmiş olduğunu fark etti. Kadın neredeyse öfkeden patlamak üzereydi. Darcy’nin şu anda bu kadına hiç tahammülü yoktu.

“Evet,” dedi Darcy. “Sanırım, bu sadece bir söylenti değilmiş.”

John’un gözleri açıldı. “Sen uyuşturucu laboratuvarı mı dedin?”

“Başka neyin böyle bir patlamaya neden olacağını bilemiyorum.” Charmin burnundan soluyordu. “Kahretsin. Bu işten yakayı sıyrana kadar başım ağrıyacak. Evin sahibi çıldırır herhalde.”

“Senin nasıl yakayı kurtaracağın benim hiç umurumda değil,” dedi Darcy. “Özellikle de artık kalacak bir evim kalmamışken!”

“Neşelen biraz, Darcy,” dedi Charmin. “Bana vereceğin depoziti hatırlıyor musun?” kıkırdadı. “Görünüşe bakılırsa artık vermene gerek kalmadı.” Sonra da yanan binaya baktı. “Ev demişken, görünüşe bakılırsa, artık kirayı da unutsan iyi olur.”

Kadın giderken Darcy dişlerini gıcırdattı. “Sana bu kadından *nefret ettiğimi* söylemiş miydin?”

“Yan dairede bir uyuşturucu laboratuvarı olduğunu biliyordun ve bana söylemedin, öyle mi?” dedi John.

“Kimse bundan emin değildi.”

“Bana yine de söylemeliydin! Buraya polisleri getirebilirdim!”

“John—”

“Lanet olsun, tahmin etmeliydim. Gece gündüz buraya bir sürü insanın girip çıktığını gördüm. Tahmin etmeliydim—”

“John! Oldu bitti! Lanet olası bina patladı! Biz hâlâ neyi konuşuyoruz? Ve zaten fark etmez ki. Bu olmasa başka bir şey olurdu.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Deli Bob yanık bir sigara unutulabilirdi ya da bir elektrik kaçağı olabilirdi ya da binanın sahibi sigortadan para almak için kendisi ateşe verebilirdi. Böyle bir yerde mutlaka bir şey olurdu!”

“Sakin ol, Darcy,” dedi John. “Her şey düzelecek. Kira sigortan var, değil mi?”

“Kira sigortası mı? Şaka yapıyor olmalısın.”

“Sen bana kira sigortan olmadığını mı—?”

“Hayır. Yok. Hangi parayla yaptıracaktım?”

Şaşkınlık içinde John’a baktı. “Yarım saat önce, köpeğim için lanet olası üç yüz doları nasıl bulacağımı düşünüyordum, şimdi ise her şeye yeniden başlamak zorundayım.”

John onu omuzlarından kavradı. “İşler senin sandığın kadar kötü değil. Durumu gözden geçirir ve yeniden ayaklarının üzerinde durmanı sağlayacak bir plan yaparız. Merak etme, her şey düzelir.”

“Şunu söylemeyi keser misin?” dedi Darcy, kendini geri çekerek. “Hiçbir şey düzelmeyecek! Daha kaç kez elimdeki her şeyi kaybetmeye dayanabileceğim?”

John pes etmişçesine içini çekince Darcy gerçeği anladı. Söylediği şeye kendisi bile inanmıyordu. Ne zaman dibe vurduğunu düşünse sonradan henüz dibe bile yaklaşmamış olduğunu anlıyordu. Ancak şimdi gerçekten dibe vurmuştu ve bir çıkış yolu bulamıyordu.

John aniden dikkat kesildi. Başını kaldırdı ve Darcy’nin arkasında bir şeye odaklandı.

“Yine o orospu çocuğu,” diye söylendi.

Darcy dönüp baktığında parlak siyah bir limuzinin sitenin ön girişindeki caddeye geldiğini ve durduğunu gördü. Arka kapı açıldı ve Jeremy Bridges dışarı çıktı.

Bölüm 20

John'un Darcy'nin kolu üzerinde duran eli gerginleştii. "Bu herifin burada ne işi var?"

Jeremy, John'u görmezden gelerek gözünü Darcy'ye dikmiş şekilde onların durdukları yere geldi. "Radyoda haberi duydum. Senin evin de yandı mı?"

"Evet."

"Her şeyinle mi?"

Darcy başını sallayarak onayladı.

"Git buradan, Bridges," dedi John. "Burada kimsenin sana ihtiyacı yok."

"Kapa çeneni, Stark. Ben Darcy'yle konuşuyorum." Darcy'e döndü. "Bu akşam burada kaybettiklerin sahip olmaya değer şeyler değildi. Önemsizdiler. Anlıyor musun?"

"Darcy," dedi John. "Gidelim."

Jeremy John'a döndü. "Nereye? Senin ev adını verdiğin o ahıra mı? Onu oraya mı götüreceksin?"

"Sen benim nerede oturduğumu bile bilmiyorsun."

"Kırk dört on yedi, Calwell Sokağı. Gözümü ondan ayırdığımı mı sanıyorsun?" Yeniden Darcy'ye döndü. "Buna bir son vermenin zamanı geldi. Bu düşük standartlı hayatı kurtulup, bildiğin hayata dönmelisin. Çevrene bir bak. Onunla birlikte olmaya devam edersen bunlardan fazlasını yaşayamayacaksın. İsteddiğin bu mu?"

Gözleri yaşla doldu. Hayır. İsteddiği bu değildi. Sabah kalkıp, öğle yemeğinde nereye gideceğine ya da o akşam ne giyeceğine karar vermek istiyordu. Maaş gününe kadar nasıl geçineceği konusunda endişelenmek istemiyordu.

"Bu gece benim evime gideceğiz," dedi Jeremy, sesi yumuşak ve sakinleştiriciydi. "Yarın seni alışverişe götürürüm. Sonra da şehirden ayrılırız. Nereye gitmek istersin? New

York? Londra? Paris? Yarın bu saatlerde dünyanın istediğin yerindeki beş yıldızlı bir otelde olabiliriz.”

John bir adım ilerledi. “Darcy, onu dinleme.”

“Seni tüm bunlardan kurtarabilirim,” dedi Jeremy. “Kısa sürede bu hayat senin için kötü bir anı olarak kalır.”

“Bridges—”

“İstedığinin bu olduğunu biliyorsun. Warren hayatını elinden aldığı günden beri istediğin şey bu. Benimle gel ve onu al.”

“Geri çekil, Bridges.”

“Yapmak gereken tek şey evet demek.”

“Sana geri çekil, dedim.”

Jeremy John’un öfkeli bakışlarına soğukkanlı bakışlarla karşılık verdi ve kısa bir süre her ikisi de hiç kıpırdamadı. Nihayet Jeremy geri çekildi.

“Ben arabada olacağım. Fakat kararını çabuk versen iyi olur. Çünkü bütün gece orada oturmam.”

Limuzinine geri döndü ve içine girdi, koyu renkli camların ardında kayboldu.

“Beni dinle, Darcy,” dedi John. “O fırsatçı bir orospu çocuğu. Ne yaptığını görmüyor musun? Şu anda neler hissettiğini tahmin edebiliyor ve senden faydalanmak istiyor.”

“Faydalanmak mı? Adam bana yaşamak için bir malikâne, üzerime giysi, emrime özel bir jet veriyor ve benden faydalanmak istiyor, öyle mi?”

“Evet, darbesini vurunca anlayacaksın. Faturası eline geçtiğinde. Ve bunun karşılığını dolarlarla ya da sentlerle öde-meyeceksin. Ama ödeyeceksin, Darcy. Öyle ya da böyle.”

“Umurumda değil!”

John geri çekildi. “Ne demek umurumda değil?”

“O haklı. Ben burada hiçbir şey kaybetmedim çünkü kaybedecek bir şeyim yoktu. Ben bundan *fazlasını* istiyorum!”

“Fazlasını alabilirsin. İstedığın her şeye sahip olabilirsin. Bunun için sadece çalışman gerek. Ofiste çok iyi iş çıkarıyorsun. Benim tahmin ettiğimden çok daha iyi. Zammı hak ettin ve ben de bunu vereceğim.”

“Harika. Asgari ücret kazanmak yerine asgari ücretin bi-

raz fazlasını kazanacağım.”

“Şimdilik yapabileceğim en iyi şey bu. Belki birkaç ay sonra—”

“Görmüyor musun, John? Fark etmez. Becerebileceğim işlerle asla istediğim hayatı yaşayamam!”

John’un bakışları sertleşti. “Sen ağzında gümüş kaşıkla doğmadın. Biraz mücadele etmek seni öldürmez.”

“Ben hayatla mücadele etmek için yaratılmamışım.”

Jeremy’nin sözlerinin kendi ağzından çıktığına inanamıyordu ancak bunun doğruluğu kendisini de şaşırtmıştı. Sıcak gözyaşları yanaklarından süzölmeye başladı, onları parmaklarının ucuyla sildi.

“Artık daha fazla dayanamayacağım, John. Ben senin sandığın gibi biri değilim. Ne zaman dibe vursam tırnaklarımla kazıyarak çıkış yolu bulamam. Bunu yapamam.”

“Sen sandığından daha güçlü birisin.”

“Hayır. Ben güçlü falan değilim.”

“Bu kadar alçakgönüllü olmaktan vazgeçer misin?”

“Sen de beni olmadığım biri gibi göstermekten vazgeçer misin?”

John hiçbir şey söylemeden başını çevirdi. Darcy uzaktaki alevlere ve dumana baktı ve sahip olduğu değersiz şeylerin küle dönüşüyor olduğunu hayal etti. Sonra çevresindeki insanlara baktı, yarısı suçlu, diğer yarısı da serseri gibi görünüyordu. Daha sonra da omzunun üzerinden arkasında duran parlak, siyah limuzine baktı. Bu çirkinliklerden kurtulmak için yapması gereken tek bir şey vardı.

O arabaya binmek.

Gözleri arabaya takılınca John onu kolundan sıkıca kavradı. “Darcy, bana buradan o adamla ayrılmayı gerçekten kaffandan geçirmediğini söyle.”

Cevap alamayınca bakışları iyice sertleşti. “Senin için hiçbir şey ifade etmedim, değil mi? Benimle birlikte olup Bridges’i tam olarak kancaya takmak için fırsat kolladın.”

“Hayır. Öyle değil.”

“Ama bana öyle geliyor.”

Belki John haklıydı. Belki de hiçbir şeyi olmadan da ya-

şayabileceğine kendini inandırmaya çalışmıştı. Belki John zengin bir adam bulmak adına doğru zamanı kollamak için oyalandığı bir duraktı. Çünkü para olmadan hayatında hiçbir şey doğru gitmeyecekti. Nasıl olmuştu da, kendi kendine bakabileceğini sanmıştı? Yapabileceği hiçbir iş ona ihtiyacı olan güvenliğı sağlayamayacaktı.

John'un evini düşündü. Eski ve küçük ve yirmi yıllık mobilyalarla doluydu. İşi inişli çıkışlıydı ve gelecek yıl daha iyi olacağının garantisi yoktu. Bir keresinde onu faturalarını öderken endişeli bir şekilde kaşlarını çatıldığını görmüştü, belli ki o da ay sonlarını güçlükle getiriyordu. Arabalara el koyma işini yapmasına izin verse bile onun sahip olduklarından fazlasına sahip olamayacaktı.

Ve bir anda bunların hepsi yetersiz göründü.

"Yeniden güzel şeylere sahip olmak istiyorum," dedi. "Yastığımın altında biber gazı saklamadığım bir yerde uyumak istiyorum. Günün her anını nasıl geçineceğimi düşünerek geçirmek istemiyorum. Ben yeniden kendimi güvende hissetmek istiyorum!"

"O sana kendini güvende hissettiremez. Gerçekten ihtiyacın olduğu anlamda hissettiremez."

"Öyle mi? Evini görmelisin. Bana öyle bir evde kendimi güvende hissetmeyeceğimi söyleyebilir misin?"

"Yani yapmak istediğın bu, öyle mi? Hayatını onursuz bir şekilde yaşamak?"

"Açlıktan ölmekle onurlu mu olunuyor? Döküntü bir araba kullanmakla? Bir harabede yaşamakla? Bunların nesi onurlu?"

"Demek onun gibi bir adamdan pahalı hediyeler almakla onurlu olunuyor? Köpek bisküvisi için yalvaran Pepé'den bile daha kötü durumdasın."

İçini öfke sardı. "Sen her zaman kendini haklı sanıyorsun. Sana göre hayatı yaşamanın tek yolu var, o da senin yolun."

"En azından benim kendime saygım var. Ağzını her açışında sen seninkinden biraz daha kaybediyorsun."

Darcy gözü dönmüş bir halde limuzine doğru yürümeye başladı ancak John onu kolundan yakaladı ve geri çekti.

“Seni uyarıyorum, Darcy. Bu akşam onunla gidersen, sakın bir daha bana dönmeyi düşünme!”

O anda John’a bakmak bir yabancıya bakmak gibiydi. Onun kim olduğuna dair en ufak bir ipucuna sahip olmayan, uzun boylu, yakışıklı, öfkeli bir yabancıya.

“Onun sahip olduğu şeyleri düşünürsem,” dedi Darcy, “neden döneyim ki?”

Kolunu John’un elinden kurtardı, Pepé’yi göğsüne bastır-
dı ve limuzine doğru yöneldi.

John arkasından seslendi, sesi öfkeden iyice kalınlaşmıştı. “İyi o zaman! Git! Defol git buradan! Sen ve o piç, birbirinizi hak ediyorsunuz!”

Söyledikleri attığı her adımla birlikte onu yaralıyordu ancak artık geri dönüş yoktu, çünkü her şey Darcy’nin en başında tahmin ettiği gibiydi. O ve John yağ ve su gibiydiler. Ateş ve barut. Gece ve gündüz. Hareket ettirilemez bir nesne ve dayanılmaz bir güç. Eninde sonunda birbirlerini çileden çıkaran, birbirlerinden tamamen farklı iki insandılar. Yaşamayı gereken hayatın nasıl olduğunu biliyordu ve şu andaki kesinlikle o değildi. Bunu istediğini, bir an için bile olsa, nasıl düşünmüştü?

Jeremy limuzinden çıktı, kapıyı tuttu ve Darcy bindi. Jeremy de arabaya bindi ve kapıyı kapattı, içerideki sessizlik inanılmazdı. Bernie ön koltukta oturmuş, gözlerini boşluğa dikmişti. Darcy’nin arabaya bineceğini asla tahmin etmemişti ve Darcy de onun bunu onaylamadığına dair yaydığı havayı, kavurucu bir yaz gününde kaldırımdan yayılan sıcak gibi hissedebiliyordu.

Jeremy camı tıklattı. “Eve.”

Limuzin oradan ayrılırken, dönüp John’a bakmamak için korkudan sinmiş köpeğine sarıldı. Jeremy’nin ona hayalini kurduğu lüksü teklif edeceğini hiç beklemiyordu, ancak etmişti işte. Bu da onun asla kaçırmayacağı bir fırsattı.

*

Jeremy eve varana kadar Darcy’ye tek bir söz söylemedi.

Evden içeri girdiklerinde, Bernie doğruca mutfğa gitti ve Jeremy de Darcy'ye Pepé'ye mama alması için birini gönderceğini söyledi. Darcy'yi, duş alıp, dinlenebileceği üst kat-taki konuk odasının yerini gösterecek olan evin görevlisine teslim etti. Sonra da koridorda ilerleyerek ortadan kayboldu.

Aslında Jeremy'nin ona nasıl davranacağı konusunda herhangi bir tahminde bulunmamıştı ancak beklediği bu da değildi. Yine de buna şükretti. Sadece uyumak ve bugünü yaşamamış saymak, sonra da sabah dünyadaki hiçbir şeyi umursamadan uyanmak istiyordu.

Kendisini huzur içinde hissetti. Artık mücadele etmesi gerekmediği için rahatlamıştı. Bu dünyada olağanüstü zengin bir adam tarafından şımartılmaktan daha kötü şeyler vardı, Darcy yanlış bir şey yaptığını hissetmeyi reddediyordu. Jeremy alışılmadık bir adam olabilirdi ancak çekici olmayan bir erkek de değildi ve hayatı yaşamaya değer hale getirmek için ondan hoşlanmayı öğrenebilirdi.

Darcy görevliyi izleyerek, yuvarlak merdivenleri çıktı ve yerden tavana kadar pencereleri, ceviz ağacından geniş ya-tağı ve bir de şöminesi bulunan göz kamaştırıcı odaya geldi. Pepé tedirgin bir şekilde odayı gezdikten sonra şöminenin önüne yattı, köpeklere özel iç çekişiyle Darcy'den daha yor-gun görünüyordu.

Darcy, ceviz ağacından dolaplar, gömme aydınlatmalar, jakuzi ve yumuşacık havlular bulunan en az yatak odası ka-dar göz kamaştıran banyoya gitti. Sonra görevli kadın ona içinde bir düzine gecelik, terlikler ve iç çamaşırları bulunan giysi dolabını gösterdi.

Jeremy'nin daha önce de burada konuklar ağırladığı belli oluyordu.

Darcy uzun ve konforlu bir küvet keyfi yaptıktan sonra dışarı çıktığında giysilerinin alınmış olduğunu fark etti. Gö-revli tarafından temizlenmek ve ertesi sabah dolabına yerleş-tirilmek üzere alınmış olmalıydı. Warren'la yaşarken de evde bir görevli vardı ancak bu kadar iyi hizmet etmiyordu.

Darcy zümrüt rengi şık geceliği giydi. O an aklına etekle-rinde tüyleri olan o çirkin pembe gecelik geldi ve gözlerini

sımsıkı kapayıp bunu aklından silmeye çalıştı.

Uyumak. Tek istediği buydu. Sadece uyumak.

Tam yatağın üzerindeki örtüleri çekiyordu ki, kapının vurulduğunu duydu. Kapıyı araladı ve görevli kadının koridor da durduğunu gördü.

“Evet?”

“Bay Bridges sizi görmek istiyor.”

Kalbi hızlı çarpmaya başladı. “Şimdi mi? Ne istiyormuş?”

“Onunla konuşmanız gerek.”

Üzerindeki geceliği düşündü. Çok güzeldi. Çok şıktı. Hayal gücünün sınırlarını zorlayabilirdi.

“Buralarda bir sabahlık yok sanırım, öyle değil mi?” diye sordu Darcy.

“Hayır, efendim.”

Darcy’nin kalbi deli gibi atıyordu. Belki de sadece odaya yerleştiğinden ve rahat olduğundan emin olmak istiyordu.

En azından Darcy böyle düşünmek istiyordu.

Odadan çıkarak görevlini peşine düştü. Kadın ona başıyla koridorun sonundaki bir çift uzun kapıyı işaret etti ve merdivenlerden inerek ortadan kayboldu. Darcy kapılara baktı, arkasında ne olduğu biliyordu.

Jeremy’nin yatak odası.

*

John, McMillan’ın bar taburesinde oturmuş olanları unutmak için kendisini avutuyordu. Bunun hiçbir anlamı yoktu, elbette. Ne kadar içerse içsin, aptal yerine konduğu hissinden kendisini bir türlü kurtaramıyordu. Onun çok değer verdiği kadın, ona hiç değer vermemişti. Ve kafasında yapmaya başladığı planlar, onu ve Darcy’nin sonsuza dek birlikte olacakları yönündeki planlar, elinde patlamıştı.

Birasını bitirdi ve bir tane daha söyledi, çevresindeki insanlara tamamen kayıtsızdı. Pazar gecesi idi, bu yüzden fazla kalabalık değildi. Hatta mekân da kısa bir süre sonra kapanacaktı. Bu da, o sessiz eve yalnız gideceği anlamına geliyordu. Bütün duvarlar üzerine gelecekti. Yıllarca yalnız yaşarken

evi birisiyle paylaşmanın ne kadar güzel bir şey olduğunu fark etmemişti.

Tabii Darcy bir daha asla ofise gelmeyecekti. Bridges gibi bir adam ona bir avuç limitsiz kredi kartı verecekken böyle acınası bir işte neden çalışsındı? Adamın o fiyakalı, pahalı malikânesinde oturur, kendisine atacağı kırıntıları beklerdi. O adamın kendisine ne kadar az saygı duyduğunu nasıl anlamıyordu? Peki, bilseydi, bir şey fark eder miydi?

Onun için ilişki hayatta hiç işe yaramayan, ipe sapa gelmez saçmalıklardı ve bunlara sahip olmazsa ölebilirdi. Buna rağmen, bu akşam bir anlığına bir çılgınlık yapıp, kolundan yakalayarak, ona ne istiyorsa vermenin bir yolunu bulacağını söylemeyi bile düşünmüştü. Bunun için yalan söyleyebilir, sahtekârlık hatta hırsızlık yapabilirdi—ne gerekiyorsa. Onu kandırabilir miydi?

Kendisini banyoya kapatıp, ağladığı ve sonra da geri kalan zamanı yatakta geçirdikleri günü düşündü. Darcy saatlerce Tanrı'nın onun için yarattığı bedenle oynamıştı. Şu anda bile ellerinin, dudaklarının tüm bedeninde gezindiğini hissediyor gibiydi. Darcy'nin de dediği gibi herkesin hayatında geçirdiği güzel günler vardı.

Bu da onun hayatının en güzel günüydü.

Üç tabure ötesinde oturan sarışın bir kadın gözüne takıldı. Bir süre kokteylinin pipetiyle oynadı, sonra da John'a davetkâr bir şekilde gülümsedi. Kadın aynı karşılığı bekliyordu. John başını çevirdi ve birasından bir yudum aldı. Darcy'yle ilgili anıları kafasında bu kadar yer tutarken bir başka kadınla birlikte olmayı düşünemezdi.

Ama o şu anda Bridges'le birlikte. Ve sen onların ne yaptıklarını biliyorsun.

John gözlerini ovuşturdu, sonra derin bir soluk aldı ve bu düşüncüyü kafasından atmaya çalıştı. Darcy seçimini yüksek sesle ve açık bir şekilde yapmıştı, bu yüzden keşke demeyi bir kenara bırakıp, o adamdan bir an önce kurtulması için şans dilemekten başka yapacak bir şey yoktu.

Bölüm 21

Darcy çift kapılı odanın önünde dururken şakakları zonklu-
yor ve avuçları terliyordu. Elini kaldırdı. Duraksadı. Sonun-
da kapıyı hafifçe tıklattı.

Jeremy'nin içeri çağırıldığını duydu. Gözlerini kapadı ve
derin bir nefes alarak kapıyı açtı.

Oda, evin diğer bölümleri gibi gösterişliydi ancak tam
da kafasında canlandırdığı gibi döşenmemişti. Şöminenin
önündeki kanepede elinde şarap kadehiyle oturan Jeremy'yi
gördü. Kanepenin arkasındaki duvarın önünde çok geniş bir
yatak vardı.

Yatak örtüsü açılmıştı.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Jeremy, alçak ve tahrik
edici bir tonda konuşuyordu. "Ama sen zaten öyle olduğunu
biliyorsun, değil mi? Sen her zaman ne kadar güzel bir kadın
olduğunu bildin." Başıyla kapıyı işaret etti. "Kapat."

"Ben gerçekten yorgunum, Jeremy. Bütün bu olanlardan
sonra sanırım sadece uyumaya ihtiyacım var."

"Şimdiden tartışıyorsun," dedi Jeremy. "Bunu bekliyo-
rum." Kadehini bıraktı, kapıyı kendisi kapattı sonra da kadı-
nın yüzüne baktı. "Fakat bu gece tartışma yok."

Darcy buna inanamıyordu. Bu adam hiç zaman kaybetmi-
yordu.

"İçki?" dedi Jeremy, bardan bir kadeh aldı ve şarap şişe-
sine uzandı.

"Şarap mı içiyorsun? Birayı sevdiğini sanıyordum."

"Bu çok pahalı bir şarap. Yatırım olsun diye altı koli aldım
fakat bu akşam olanları düşününce... yatırımın canı cehenne-
me dedim."

Eskiden olsa pahalı şarap denmesi bile Darcy'yi zevk nö-
betine sokabilirdi ancak şu anda kulakları sanki bu sözcükleri
duymuyordu. Sanki hayattaki iyi şeyler için yaratılmış beyin

alıcıları uçup gitmişti.

Ya da belki iyi şeyler konusundaki bakış açısı değişmişti.

“Hayır, teşekkür ederim,” dedi.

Jeremy şaşırdı. Kadehi bara bıraktı ve kadına yaklaştı, sesi daha yumuşak ve tahrik ediciydi.

“Peki, yarın nereye gidiyoruz? Paris? Londra? Sen seç.”

Darcy’nin kalbi öyle sert atıyordu ki adamın duyduğundan emindi ancak bunun nedeni beş yıldızlı lüks bir otelde kalacağı için heyecanlandığından değildi. Adamın yüz ifadesi onu endişelendiriyordu. Jeremy’nin toplantı masası üzerinden rakiplerine onların zayıflıklarını tartmak için de aynı ifadeyi takındığını hayal edebiliyordu.

Adam daha da yaklaştı, avucuyla kadının sırtına dokundu. Darcy irkilerek sıçradı ve adam elini kolunun üzerine kaydırınca gözlerini kapadı, adamın nefesi onu iyice gerginleştirmişti.

“Rahatla, Darcy,” diye mırıldandı. “Senin için harika planlarım var. Bu gece sadece bir başlangıç.”

Hadi, onunla flört et. Ona istediğini ver, sonra zaten sen istediğin her şeyi alacaksın.

Jeremy elini kadının omzuna koydu ve parmağını kadının geceliğinin ince askının altına soktu. Parmağını biraz orada gezindirdikten sonra yavaşça askıyı çekip omzundan indirdi.

Darcy kendisine kıpırdamamasını söylüyor ancak engel olamıyordu. Askı koluna düşer düşmez onu tuttu ve yeniden omzuna geçirdi.

Jeremy kaşlarını çattı. “Zor kadını oynamayı bırak. İkimiz de neden burada olduğunu biliyoruz.”

“Hayır. İstemiyorum—”

“Neyi istemiyorsun? Güzel giysileri mi? Kredi kartlarıyla dolu bir cüzdanı mı? Avrupa yolculuğunu mu? Bunlardan hangisini istemiyorsun?”

“Jeremy—”

“Warren’a on dört yıl boyunca bana göre sıradan olan bir hayat karşılığında istediğini verdin. Ben sana bu sıradan hayattan fazlasını sunuyorum.”

Darcy rahatsız oldu, bu ses tonundan nefret ediyordu. Je-

remy ona biraz daha yaklaşıarak elini onun omzuna koyup başparmağıyla köprücük kemiğini okşarken gözlerini iştahla onun bedeninde gezdirdi. Fazla değil, kısa bir süre öncesine kadar bir adamdan böyle bir ilgi görmek kendisini güçlü hissettirirdi, sanki onu avucunun içine almış gibi. Ancak şu anda gerçeği anlıyordu.

Bu adam bütün kartları elinde tutuyordu ve şu anda gelecekte kendisine verecekleri için ondan bir ön ödeme istiyordu. Bir anda John'un söyledikleri beyninde yankılandı.

Ödeyeceksin, Darcy. Öyle ya da böyle.

Haklıydı. Bu adama istediğini verip, karşılığında bir şeyler aldığı anda onun ne tür bir kadın olduğuna dair düşüncelerini onaylamış olacaktı. Ancak o, eskiden o türde bir kadındı. Aniden daha önce çok önemli gördüğü şeylerin şu anda zerre kadar değeri olmadığını anladı.

Bu adam seni güvende hissettiremez, Darcy. Gerçekten ihtiyacın olduğu anlamda hissettiremez.

John haklıydı. Bu bir güvence değildi. Sadaka gibi verilen lüksün karşılığında, parça parça kendini satıyordu. Buna ihtiyacı yoktu, bunu istemiyordu. Kendisi satın almadığı, parasını kendisi ödemediği sürece lüks istemiyordu, doğrusu da buydu.

“Jeremy... yapma.”

Adam daha da yakınlaştı.

“Jeremy—”

Kadını öpmek için eğildi. Neredeyse onu öpecekti ki, Darcy ellerini Jeremy'nin omuzlarına koydu ve onu itti. “Hayır dedim!”

Jeremy şaşkınlıkla arkaya doğru sendeledi. “Sen ne yapıyorsun?”

“Neresini anlamadın? “Hayır”ı mı yoksa itmeyi mi?”

“Hiçbirini!”

“Hoşça kal, Jeremy.”

Arkasını döndü ve kapıya yürümeye başladı. Jeremy hızla arkasından gitti.

“Hey!” dedi. “Böyle çekip gidemezsin!”

“Öyle mi? Neden?”

Darcy'nin kolunu yakaladı ve onu geri çekti. "Birbirimizi anladığımızı sanıyordum."

"Aslında, ben buraya gelene kadar hiçbir şey anlamamışım. Hayatta en kötü şeyin insanın her şeyini yitirmesi olduğunu sanıyordum. Değilmiş. Hayattaki en kötü şey, satın alamayacağı hiç kimse olmadığını düşünen bir adam tarafından pahalı bir fahişe yerine konmakmış."

Jeremy çok şaşırılmış görünüyordu ancak Darcy bunun nedeninin söyledikleri değil söylemeye cesaret etmesi olduğunu biliyordu.

"Bu çok sert bir tanımlama," dedi Jeremy.

"Bu çok doğru bir tanımlama. Ve ben bu tanımlamanın bir parçası olmak istemiyorum."

"Senin yerinde olmak isteyen kaç kadın vardır, biliyor musun?"

"Hayır, ama geçmişte çok kadın olduğunu anlayabiliyorum. Dolaptaki gecelik koleksiyonunu gördüm."

Jeremy dişlerini sıktı. "Neler kaçırdığının farkında değilsin."

"Evet, farkındayım. Senin paranı istemiyorum, Jeremy. Bunların hiçbirini istemiyorum."

"Eğer sana yine böyle bir teklifle geleceğimi düşünüyorsan—"

"Aslında, geleceğini düşünüyorum çünkü sen kaybetmekten nefret edersin."

"Sonunda pes edeceksin."

"Yasaklama emri çıkarırım."

Adamın gözleri açılınca Darcy sonunda kafasının çalışmaya başladığını düşündü. Üstünlük sağlamanın bir yolunu arıyor olmalıydı. Bir süre sonra, Jeremy bakışlarını çevirdi ve pes etmişçesine nefesini bıraktı.

"Yasaklama emri," dedi yüzünü buruşturarak. "Gerçekten, Darcy. Bu kadar abartmak zorunda mısınız?"

"Sen de bu kadar ısrar etmek zorunda mısınız?"

"Seni tanıdığımı sanıyordum."

"İnan bana. Kimse buna benim kadar şaşıramaz."

"Sanırım, Stark'a geri döneceksin."

Darcy cevap vermek için ağzını açtı ancak daha bir şeyler söyleyemeden gözleri yaşardı. John'u bir daha asla göremeyeceği gerçeğini düşünmek ona dayanılmaz bir özlem hissettiriyordu.

Nasıl bu kadar kör olabilmisti?

"Aslında," dedi Darcy, "bu akşam olanlardan sonra, beni geri isteyeceğini hiç sanmıyorum."

Jeremy bıkkınlıkla omuz silkti. "Aslında en iyisi bu, biliyorsun. Sana uygun değil. Sonsuza kadar Wal-Mart'tan alışveriş yapacaksın. Senin gibi bir kadın her zaman daha iyisini ister."

Evet. Haklıydı. Daha fazlasını istiyordu. John'u daha fazla istiyordu. Ancak bu akşam yaptıklarından sonra John onu bir daha asla görmek istemeyecekti. Yine de kendisine çok iyi bir ders vermişti: bir başkası tarafından sunulan göz kamaştırıcı bir hayat kendi çabalarıyla kazandığının yanında sönük kalırdı.

"Haklısın, Jeremy. Daha fazlasını istiyorum. Ve alacağım. Her şeye rağmen, hâlâ dört yeni lastiği olan bir arabam, korkak bir köpeğim ve ailemin evine gitmek için taksi tutacak yirmi dolarım var." Omuz silkti. "Bunlar şimdilik bana yeter."

"Tek başına başarabileceğini düşünüyorsun, öyle mi?"

"Evet, öyle."

Jeremy sanki karşısında evden kaçacağını ilan eden on beş yaşında bir kız çocuğu varmış gibi güldü. Ancak Darcy bunu umursamadı. Nasıl başaracağını bilmiyordu. Faturalarını nasıl ödeyeceğini ya da nasıl iş bulacağını bilmiyordu. Sadece bir şekilde ayakta kalacağını ve bunu kendisini kötü hissetmeyeceği bir şekilde yapacağını biliyordu. Hayatı elinden kaç kez alınırsa alınsın, yeniden doğrulacak ve her şeye yeniden başlayacaktı. Belki doğruyu bulana kadar birkaç kez yüzüstü düşecekti ancak başaracaktı.

Belki de o zaman John'u hak eden bir kadın olacaktı.

Konuk odasına doğru yürüdü.

"Bence Stark'ın seni istemeyeceği konusunda yanılıyorsun," dedi Jeremy.

Darcy arkasını döndü, içine bir umut doğmuştu ancak bunun doğru olabileceğini düşünmek bile saçmaydı. “Hayır. Eğer seninle gidersem bir daha asla ona geri dönemeyeceğimi söyledi. Söylediklerinde ciddidir.”

“Erkekler kızgınlıkla her şeyi söylerler.”

Belki bazı erkekler, ancak John değil. Darcy daha önce hiç bu kadar kontrollü, ne dediğini ve ne yaptığını tam olarak bilen bir erkek daha tanımamıştı. Ve o, bu akşam kendisinin yaptığı gibi çekip giderek, yüzüstü bırakılmayı affedecek biri asla değildi.

“Çok gururludur,” dedi Darcy. “İnan. Beni bir daha asla görmek istemeyecektir.”

“Buna fazla güvenme.”

Ancak Darcy gerçeği biliyordu. Başına gelen en güzel şeyi berbat etmiş olmak Darcy’yi hasta ediyordu. John onu bir daha gördüğünde, onun ne kadar şımarık, bencil ve gerçekleri göremeyen bir insan olduğunu ve ilk fırsatta yine her şeyi berbat edeceğini söyleyeceğinden emindi.

Ya da belki hiçbir şey söylemezdi ve bu hepsinden beter olurdu.

“Giysilerime ihtiyacım var,” dedi Darcy.

“Görevliye haber veririm.”

Darcy başını salladı.

“Şu yirmi dolar,” dedi Jeremy. “Taksiye harcama. Daha sonra işine yarayabilir.”

“Arabalarından birini mi çalayım?”

“Bugün araba çalmaya gerek yok. Giysilerini aldıktan sonra aşağı in ve girişte bekle. Seni gitmek istediğin yere götürecek birini göndereceğim.”

“Bunu yapmana gerek.”

“Biliyorum.” Yüzünü pencereye dönerek dışarı baktı. “Bunu sadece Amerika’nın tek başına mücadele eden bir kadınına katkı olarak kabul et.”

Sözleri neşeyle çıkmıştı ağzından ancak adamın camdaki yansımada en ufak bir neşe belirtisi yoktu. Her nefeste gösterdiği cesareten eser kalmamıştı. Pencerede gördüğü başarılı bir iş adamı değildi.

Yenik ve yalnız bir adama bakıyordu.

Buna nasıl bir anlam vermesi gerektiğini anlayamadı, sadece onun da tıpkı kendisi gibi hayatında bir eksik olduğunu, çok değerli olduğu halde değersiz bir şeymiş gibi kendi elleriyle bıraktığı bir şey olduğunu söyleyebilirdi.

“Hoşça kal, Jeremy.”

“Hoşça kal, Darcy,” dedi Jeremy. “Ve iyi şanslar.”

*

John bir süre önce ısmarladığı birayı bitirmedi bile. Bunun ne anlamı vardı? Bir fıçı bira içebilirdi ancak sonra kendisini sersem gibi hissedecekti. Sonra sabah kalkacaktı ve bir iki aspirin içecekti. Darcy yine gitmiş olacaktı.

Hesabı getirmesi için harmene işaret etti. Cüzdanını çıkarırken cep telefonu çaldı. Cebinden çıkarıp kimin aradığına baktı. Jeremy Bridges?

İçini öfkeli bürüdü. Bu herif ne yapmaya çalışıyordu? Zafer cıgırlıkları mı atacaktı?

Pislik.

Telefonu açtı. “Bridges? Ne istiyorsun?”

“Beni iyi dinle çünkü tekrar etmeyeceğim. İki şey söyleyeceğim.”

John dikkat kesildi.

“Birincisi. Darcy McDaniel yanlış yolda yürümek istiyor. Çok küçük bir şey karşılığında ona istediği her şeyi vermeyi teklif ettim. Fakat—bu çok komik—o boyun eğen bir kadın olmayı reddetti. Hayattan daha fazlasını istiyormuş, bunu ona verecek adamın ben olmadığım çok açık.” Durdu. “Senin vereceğini düşünüyor bence.”

John telefonu kulağına iyice bastırdı. Bardaki müzik yükseldi. Adamı doğru mu duymuştu?

“İkincisi,” dedi Jeremy. “Yanlış yola sapmış bu kadın şu anda girişte, onu ailesinin evine götürecek birini bekliyor. Senin artık onu görmek istemediğine inanmış, bu doğru olabilir. Senin seçimin. Sözünün arkasında durup bu akşam benimle geldiği için onu bir daha görmeyebilirsin. Ya da o

değerli egonu bir yana bırakarak buraya gelir, onu ait olduğu yere, evine götürebilirsin. Şimdi hangisini yapacaksın?”

John oturduğu yerde kaldı, öyle şaşırılmıştı ki, konuşamıyordu. Bridges’in evine gitmek mi? Darcy’yi almak mı? Bu adam aklını mı yitirmişti?

Aslında sorun Bridges değildi. Darcy’ydi. Sanki kafasının içine girmiş, onu düşünemez hale getirene kadar beynini kemirmişti.

Mantıklı düşünmesi gerekiyordu. Hemen teslim olmalıydı. İsteddiği zaman onu yüzüstü bırakıp gitmesine izin veremezdi. Ne de olsa, onun da bir gururu vardı, değil mi? Kontrollü biriydi. Bunu kendisine yeniden yapmasına izin vermeyecekti. Asla izin vermeyecekti. Hele bu akşam yaptıklarından sonra...

Bir anda çöktü, derin bir nefes alarak gözlerini kapadı. Lanet olsun. Kimi kandırıyordu?

“On beş dakikada oradayım.”

Bölüm 22

Darcy Jeremy'nin evinin girişindeki koltuğa oturmuştu, yorgunluktan bütün kemikleri sızlıyordu. Pepé de bir çiçek saksının yanında oturmuş telaşlı gözlerle çevresine bakınıyordu. Zavallı şey. Önce kaybolmuştu. Sonra patlama oldu. Sonra da Darcy onu hiç tanımadığı bir eve getirmişti. Şimdi de, gücendiği için halılara işediği ailesinin evine gideceklerdi.

Ona seslendi. Zıplayarak Darcy'nin kucığına atladı. Darcy ona sıkıca sarıldı, sıcaklığında huzur bulmak istiyordu.

Darcy ne kadardır burada beklediğini merak etmeye başladı. Jeremy'nin adamının arabayı kapının önüne çekmesi ne kadar uzun sürüyordu?

Artık o yirmi doları kullanarak bir taksi çağırmayı düşünürken pencereden dışarı baktı ve evin bahçe kapısına yaklaşmakta olan arabanın farlarını gördü.

Ayağa kalktı ve pencereye gitti. Önce Jeremy'nin taksi çağırması olduğunu düşündü ancak sonra buna bir anlam veremedi. Araba iyice yaklaşıncaya bunun bir taksi olmadığını anladı.

Bu John'un arabasıydı.

Kapıyı açıp verandaya çıktığında John arabayı durdurdu. Motoru kapattı ve arabadan çıktı.

Darcy şaşkın halde gözlerini kırptırdı. Sanki hayalet görmüştü. Bu yorgun beyninin ona bir oyunu olmalıydı. Hayallerinde onu o kadar çok istemişti ki, John da çıkıp gelmişti. Sadece o hayallerindeki John gülüyordu.

Ancak John şu anda gülmüyordu.

“John?” dedi. “Burada ne yapıyorsun?”

John cevap vermedi. Sadece arabanın kapısını kapattı, çevresinden dolaştı ve ona doğru yürümeye başladı. Darcy onun yüzündeki ifadeyi okuyamıyordu. Her adım atışında

daha da tedirgin olmaya başladı.

“Bu akşam çok aptalca bir şey yaptım,” dedi Darcy, John iyice yaklaşınca.

“Evet,” dedi John. “Öyle yaptın.”

“Hayır. Yani gerçekten de çok ama çok aptalcaydı.”

“Bunu tartışmayacağım.”

“Burada olmak istemiyorum. Jeremy’ye söyledim—”

“Biliyorum,” dedi, hâlâ yürüyordu.

“Biliyor musun? Ama nasıl—”

“Aklı başında olan hiçbir erkek seninle birlikte olmaz. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Darcy bir adım geriledi, ancak kapıya çarptı. “Bak, John, kızgın olduğumu biliyorum ama beni dinlemenı istiyorum. Sana söylemem gereken—”

Daha lafını bitiremeden John onu bileğinden yakaladı ve onu çekerek arabaya doğru götürdü. Pepé de arkalarından koşuyordu, John onu da kucağına aldı. Arabaya vardıklarında yolcu kapısını açtı, Darcy’yi bindirdikten sonra köpeğı onun kucağına koydu ve kapıyı kapattı. Diğer tarafa gitti ve sürücü koltuğına oturdu. O kadar hızlı hareket ediyordu ki Pepé irkildi ve kendisini arka koltuğına attı.

“Anlamıyorum,” dedi Darcy. “Aklı başında olan bir erkek dedin—”

“Kesinlikle. Seni tanıdığım andan itibaren aklım başımda değil.”

“Peki, neden buraya geldin?”

“Bir arabaya ihtiyacın olduğunu duydum.”

“Ne duydun? Bunu nereden duydun?”

“Bridges.”

Darcy’nin gözleri açıldı. “Seni mi aradı?”

“Evet. Beni aradı.”

Şaşkın bir halde John’a baktı. “Sen de geldin?”

“Kahretsin, evet, geldim! Sana aklımın başımda olmadığını söylemiştim, değil mi?” Anahtarı kontağına soktu.

“Üzgünüm, John,” dedi Darcy. “Yaptığım şey için çok üzgünüm. Jeremy’yi istemiyorum. Evini istemiyorum. Parasını istemiyorum. Bu hayatı istemiyorum.”

“Buna inandığımı sanmıyorum.”

Anahtarı çevirirken Darcy elini tuttu. “Ama inanıyor olmalısın. Buraya geldin, değil mi?”

Cevap vermedi.

“Bunun bir anlamı olmalı.”

Bir şey demedi.

“Jeremy seni arar aramaz buraya geldin. Bu arada o adamdan nefret ediyorsun. Neden yaptın bunu?”

John gözlerini kapadı.

“Yani, sen kolayca unutacak ya da affedecek bir adam değilsin. Neden olduğunu anlamıyorum—”

“Çünkü seni seviyorum!”

Uzun bir sessizlik oldu. John’un sözleri boşluğu öyle doldurmuştu ki, herhangi bir molekülün kıpırdaması imkânsızdı. Demek çevreye öfke saçması, bağırıp çağırması kontrolü elden yitirdiğini sandığı içindi.

Çünkü onu seviyordu.

Darcy çok şaşırmıştı. Sevginin sadece kutsanmış insanların başına geldiğini ve onun hayatına uğramayan bir hayal olduğunu düşünmüştü. Ancak şimdi John’a baktığında bunun gerçek olduğunu görüyordu.

Ona doğru eğildi, elini adamın yanağına koydu ve başına kendisine çevirdi. Onu dudaklarından öptü. “Ben de seni seviyorum.”

John gözlerini kırpı. Güçlkle yutkundu. Artık sesi bir fısıltı gibi çıkıyordu. “Peki, bu akşam neden beni bırakıp gittin?”

Tüm kızgınlığı uçup gitmiş, geriye bir sızı bırakmıştı. Bu Darcy’yi incitti. Bunu ona nasıl yapabilmişti?

“Bilmiyorum,” dedi. “Bazen başıma gelenlerin üstesinden gelemiyorum.”

“Bana sadece Jeremy Bridges’i istemediğini yeniden söyle.”

“Bridges’i istemiyorum.”

“Ona asla geri dönmeyeceğini söyle.”

“Asla,” dedi, yine gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. “Benim sana ihtiyacım var, John. Sensizken hissettiğim şey-

lerden hoşlanmıyorum. Ve ne olursa olsun, bir daha asla öyle hissetmek istemiyorum.”

“Bundan emin misin?”

“Evet, John. Eminim. *Asla*.”

“Ne olursa olsun.”

“Ne olursa olsun.”

“Kolay olmayacak.”

“Biliyorum. Ama değer, öyle değil mi?”

John gülümsedi. “Oh, tatlım. Daha bir şey görmedin.”

Elini Darcy’nin yanağına koydu ve okşadı, sonra da eğilip sevgiyle uzun uzun onu öptü. Sonunda kendisini geri çektiğinde ona taparcasına baktı. Bu bakışı Darcy’nin kalbini eritiyordu.

“Beni yeniden isteyebileceğini hiç tahmin etmiyordum. Öyle korktum ki—”

John, Darcy’nin saçlarını yüzünden çekti ve bir kere daha öptü. “Bridges bu akşam beni aradığında ilişkimizin henüz bitmediğini anlayınca...”

“Ne?”

“Yolda gelirken bütün kuralları çiğnedim.”

Darcy’nin yine gözleri yaşardı. “Oh, John. Çok hatalıyım ve çok üzgünüm.”

“Geçti artık. Eve gidelim, tamam mı?”

Darcy onun o ağaçlarla gölgelenmiş sokaktaki, çitlerini hanımeli çiçeklerinin sardığı, John’un bir türlü fırsat bulup elden geçiremediği su boruları olan evini düşündü. Bundan daha güzel bir yer düşünemezdi.

Bundan sonra her anını John’la geçirmek istiyordu. Önce sürekli ilgi bekleyen kadınlara karşı fazla toleransı olmadığını duymak sonra onun tarafından prensesler gibi şımartılmak istiyordu. Sevişirlerken aldığı hazzı sonsuza kadar almak istiyordu.

Birdenbire boğazı düğümlendi, gözleri yanmaya başladı ve yeniden gözlerinden yaşlar akmaya başladı, ancak bu defa bu bir baraj taşmasını andırıyordu.

“Oh, Tanrım,” dedi John, gözlerini şaşkınlıkla açarak. “Neyin var?”

“Y-yok bir şey,” dedi, gözlerini silerken.

“Peki, neden ağlıyorsun?”

Çaresizce omuz silkti. “Bilmiyorum.”

“Her şey yolunda.”

“Biliyorum.”

“Bu bir tür banyo ağlaması mı, işler yolunda ama sen öylesine mi ağlıyorsun?”

“Evet, sanırım.”

Derin bir nefes alarak Darcy’ye sıkıca sarıldı. Darcy onun omzuna başını koydu, John ona dönerek kulağına fısıldadı. “Sen hayatında ilk defa âşık olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?”

“Evet,” dedi Darcy gözyaşları arasında. “Biliyorum. İnan bana, biliyorum.”

Gözyaşları durana kadar ona sarıldı ve bu süre içinde Darcy onun kalp atışlarını hissetti, hayatlarının birlikte geçirecekleri saniyelerini, dakikalarını, günlerini ve saatlerini kovalayan bir saat gibi atıyordu.

*

Ertesi sabah ofise gitmeden önce John, arabasını alması için onu yanan evine götürdü. Daha siteye yaklaşmadan birkaç blok önce binadan yayılan yanık kokusu duyulabiliyordu. Sitenin içine girdiklerinde Darcy gün ışığında daha da kötü görünen manzara karşısında şaşkınlığa uğradı. Binanın sadece tuğlaları kalmıştı ve hepsi alevler yüzünden kapkara olmuştu. İki adam molozların arasında dolaşıyordu.

“Bunlar da kim?” diye sordu Darcy.

John arabasını Gertie’nin arkasına park etti. “Yangın dedektifleri. Neyin sebep olduğunu araştırıyorlar.”

Dün her şeyinin küle dönüştüğünü görmek Darcy’yi hasta etmişti ancak şu anda kurtulduğuna şükrediyordu.

“Ofiste görüşürüz,” dedi John’a, öpmek için ona doğru eğilirken. Tam arabadan çıkmak üzereydi ki, parkın en sonunda gözüne bir şey takıldı. “John. Şuraya bak.”

“Ne?”

“Bence bu Larry Howard’ın arabası.”

John arabaya baktı. “Olabilir. Kırmızı bir Corvette.”

Sonra Darcy arabanın hangi dairenin önüne park etmiş olduğunu fark etti ve artık o arabanın Larry’ye ait olup olmadığı konusunda hiç kuşkusu kalmadı.

Anlaşılan buraya Georgette’i görmeye gelmişti.

Larry’nin fahişelere olan düşkünlüğü düşünülürse, ne tür bir masaj yaptırmaya geldiği anlaşıldı. Ve ne komikti ki, Larry Darcy’nin burada oturduğunu bilmediği için arabasını açık bir alana park etmişti.

“Bu onun arabası,” dedi Darcy. “Bundan eminim.”

John’un arabasının motorunu kapattı ve anahtarı kontak-tan çekti.

“Hey!” dedi John. “Ne yapıyorsun?”

Darcy arabadan çıktı. Arkaya dolaştı, bagajı açtı, alet çantasını karıştırdı ve bir tornavida çıkardı. John onun ne yaptığını anlamak için arabanın arkasına gittiğinde Darcy ona anahtarını geri verdi.

“Gertie’yi sonra alırsınız,” dedi.

“Nereye gidiyorsun?”

“Burada kal.”

“Darcy! Hayır! O Corvette’ten uzak dur!”

John’a döndü ve elini adamın göğsüne koydu. “John. Burada kal.”

“Darcy—”

“Lütfen! Ve sesini çıkarma!”

Darcy Corvette’e doğru gitti. Sürücü kapısını açtı ve kol-tuğa oturdu, bir yandan da Georgette’in kapısına bakıyordu.

Tornavidayı kullanarak, direksiyonun altındaki kapağı söktü ve ateşleme kabloları ortaya çıktı. Bunlar renkli çubuk makarnalara benziyordu.

Oh, Tanrım. Şimdi ne olacak? Düşün. Düşün!

Babası ona bunun nasıl yapılacağını gösterirken iki kırmızı kabloyu birbirine bağlamıştı. Ancak burada kırmızı kablo yoktu.

Yeniden Georgette’in kapısına baktı. *Lütfen Larry, pantolonundan bir süre daha uzak dur.*

Bir dakika. Şimdi hatırlamıştı. Babası kabloların kırmızı olması gerektiğini söylememişti ki, sadece aynı renkteki kablolar demişti. Burada da iki mavi kablo vardı.

Aceleyle John'a baktı, *burada kıpırdamadan durduğuma bakıp da yaptığını onayladığımı sanma*, dercesine sabırsız bir şekilde bekliyordu.

Bu arabayı çalıştırmalıydı.

İki mavi kabloyu aldı birbirine bağladı, elleri deli gibi titriyordu, babasının uyarısını hatırladı: *Eğer doğru yaparsan araba çalışır. Yanlış yaparsan elektrik aksamını berbat edersin.* Üçüncü kabloyu da onlara değdirdi.

Motor gürleyerek çalıştı.

Ellerini havaya kaldırıp, sevinç çığlıkları atmak istiyordu ancak bu pek profesyonel olmazdı ve patronu da onu izlemekteydi.

Arabayı geri vitese taktı, yavaşça freni bıraktı ve gaza dokundu. Tıpkı bir profesyonel gibi geri çıktı. Bu defa onu hiçbir şey durduramayacaktı. Düz vites bile. *Hiçbir şey.*

“Sen ne yapıyorsun?”

Darcy sesin geldiği yöne bakınca, Georgette'in kapısının önünde duran Larry'yi gördü. Başta biraz panikledi ancak adamın mavi bir boxer ve ayaklarında siyah çoraplarıyla parka doğru koştuğunu görünce onun bir tehdit oluşturmayacağını anladı.

Adam sürücü kapısına geldi. “Arabamdan dışarı çık!”

“Üzgünüm, Larry. Bu defa olmaz.”

“Sen delirdin mi?”

Darcy adamın boxerına baktı, hâlâ devam eden ereksiyon nedeniyle ağı gerilmişti. “Evet, Larry. *Ben* delirdim.”

“Arabamı alamazsın! Onu nasıl kullanacağını bilmiyorsun! Şanzımanı dağıtacaksın!”

“Bu şanzımana bir şey olmaz.” Vitese uzandı.

“Bekle!” dedi Larry. “Arabamdan in, söz veriyorum hemen bankaya gidip her şeyi halledeceğim. Sana yemin ederim.”

“Üzgünüm. Sanırım işler öyle yürümüyor. Ödemeyi yaptığına dair makbuz getirmeden arabayı geri alamazsın.” Ara-

bayı birinci vitesine attı, gazı bastı.

“Bunu bana yapamazsın!” diye bağırdı Larry.

“Elbette yaparım. Ha, Larry?”

“Ne?”

“Şu kadın arkadaşın var ya?”

“Evet?”

Darcy başını ona doğru uzattı ve sesini alçaltarak, “Georgette eskiden *George*’muş.”

Larry hemen başını evinin kapısında duran Georgette’e çevirdi. Mor sabahlığı esintiyile uçuşan kadın elini cilveli bir şekilde kapının kenarında gezdirdi.

“Hadi, geri dön, balım,” dedi dişlerini göstererek gülerken. “Daha işimiz bitmedi.”

Larry’nin yüzündeki şaşkınlık ifadesi yerini korkuya bıraktı. Sonra ilerlemekte olan Darcy’ye seslendi.

“Beni burada böyle bırakamazsın. Beni de yanına al!”

“Üzgünüm, Larry. Ben hacizciyim, taksici değil.”

Darcy gazladı ve Larry hâlâ arkasından seslenirken John’un yanına geldi. Başarmıştı. Hem de kendi başına. Ve bir kere yaptıysa yine yapabiliirdi.

“Bunun için bana borçlusun, sanırım,” dedi Darcy.

John gördüklerine inanamayarak başını salladı. “Sen düz kontak yapmayı nereden öğrendin?”

“Babamdan.”

“Çoğu baba kızına nasıl araba çalınacağını öğretmez.”

“Çoğu babanın arabalara haciz koymak isteyen kızı yoktur. Aslında benimle gurur duyuyor.”

“Annen bu işe ne diyor?”

“Şimdilik bilmiyor. Ama öğrenince hiç hoşlanmayacak. Belki güzellik yarışmasını kazanmak için şansımı artıracak bir yetenek olduğunu söylerim.”

John başını salladı, sonra da arabaya doğru eğildi ve Darcy’ye bir öpücük kondurdu. “Sen gerçekten çok değişik birisin, biliyorsun, değil mi?”

“Bu arabayı almak benim için kolay bir işti.”

John pes etmişçesine iç geçirdi. “Deneseydim bile seni durduramayacağımı biliyordum.”

Darcy güldü. “Peki, bana işin inceliklerini öğretecek misin?”

“Evet, sana işin inceliklerini göstereceğim. Birkaç hafta içinde istediğin arabayı yerinden kaldırabilirsin. Tabii, seni tehlikeye sokmayacağından emin olduğum arabaları.” Gözlerini kapadı. “Tanrım, bundan nefret ediyorum.”

“Biliyorum,” dedi Darcy gülerek. “Ama sana söz veriyorum, dikkatli olacağım.”

“Sadece başını derde sokmamaya dikkat et, yeter. Seni hapisten kurtarmaya param yetmeyebilir.”

“Sen nasıl dersin, John.”

Gözlerini devirdi. “Ya, tabii.”

Darcy omzunun üzerinden arkasına baktı. “Eyvah. İşte, Larry geliyor.”

Larry arabaya yaklaşınca John yavaş yavaş doğrulmaya başladı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Onu doğrulurken gören Larry olduğu yerde kaldı. Tam karşısına bakıyordu. John’la göz göze gelmek için başını epey kaldırması gerekiyordu.

“Darcy?” dedi John.

“Evet?”

“Bas gaza.”

Darcy ona gülümsedi, el frenini bıraktı, birinci vitese aldı ve otoparktan çıktı.

*

“Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?” dedi John, Darcy’yle birlikte ailesinin evine giden basamakları çıkarırken. “Belki de annenle önce telefonda konuşmam daha iyi olurdu.”

“Hayır. Annemle tanışmak buz gibi suda yüzmek gibidir. Eğer ayağını sokup da ne kadar soğuk olduğunu anlarsan asla suya girmezsin. En iyisi içine balıklama dalmak.”

“Sence o buz gibi suya atlamayı istiyor muyum?”

Darcy güldü. “Çok gerginsin, değil mi?”

“Gergin?”

“John. Elimi çok sıkıyorsun.”

John Darcy’nin elini bıraktı ve terli avuçlarını pantolonuna sildi. Bu Darcy’nin hoşuna gitmişti. Eğer onu sevmeseydi bu kadar gerilmezdi. Zaten bu sadece bir formaliteydi. Annesinin ne düşündüğü umurunda bile değildi. Bu adamı her zaman sevecekti.

Birkaç gün önce Jeremy Bridges’in hayatından tamamen çıktığını söylediğinde annesi neredeyse baygınlık geçirecekti. Ve ona onun kadar zengin olmayan başka bir adama âşık olduğunu söylediğindeyse annesi ona hata yaptığını anlatmak için aklına gelen her yolu denemişti. Onu kandırmaya çalışmıştı. Ağlayıp sızlanmıştı. Hatta kızının kendisini ciddiye almadığını anlayınca feryat etmişti, zaten kızı da onu ciddiye almamıştı. Yarım saat içinde yarım paket sigara ve üç kadeh viski tüketmişti.

Sonunda babası televizyon koltuğundan uzanıp, “Lyla. O adamı akşam yemeğine davet et,” demişti.

“Etmeyeceğim. Böyle bir şey teşvik edilmemeli.”

“Darcy,” demişti babası, “seni ve John’u Cumartesi günü saat yedide yemeğe bekliyoruz.”

Ve işte, Cumartesi gelmişti ve John sanki kendi infazına gider gibiydi.

Babası onları kapıda karşıladı. John’la tokalaştı ve onlara mutfaka kadar eşlik etti. Annesi fırının üzerine eğilmişti. Kapığı kapattı ve doğrularak ellerini havluya sildi. Annesinin yüz ifadesinden, babasının onunla bu akşam nasıl davranması gerektiği konusunda konuşmuş olduğu anlaşılıyordu.

“Bay Stark,” dedi buz gibi bir gülümsemeyle. “Sizinle tanışmak ne güzel.”

Bir kadavranın sıcaklığıyla onunla tokalaştı.

“Yemek çok güzel kokuyor,” dedi John.

“Birkaç dakikaya kadar hazır olur. Umarım tart seversiniz.”

John bir an için duraksadı. “En sevdiğim yemek.”

Hı-hı. Bunu bir sığırın yarısını yedikten sonra yemekte ne olduğunu merak eden adam mı söylüyordu?

“Sebzeli tart,” diyerek devam etti Lyla. “Yanında doma-

tesli marul salatası var. Az yağlı sos seversiniz, değil mi?

“İı... kulağa harika geliyor.”

Darcy gözlerini devirdi. Pasif saldırganlık hiç de hoş değildi ancak babası onu aktif saldırganlık konusunda uyardığı için annesinin elinde hiç silahı kalmamıştı.

“İçkilerinizi getirmekten mutluluk duyarım. Bay Stark? Ne alırsınız?”

“John diyebilirsiniz. Ve ıı... bira iyi olur.”

“Elbette, Bay Stark.”

John Darcy’nin elini iyice sıktı. *Bütün gece bu kadar gergin mi olacaktı?*

“Darcy? Sen ne istersin? Evden taşınırken bıraktığın şarabı açayım mı?”

Başıyla mutfak tezgâhının üzerinde duran pahalı şarap şişesini gösterdi.

“Hayır. Ben şişeden bira içeceğim. Böylece bardak kirletmemiş olurum.”

Lyla tiksintiyle burnunu büzdü ancak yine de gülümsüyordu. Bu Darcy’nin şimdiye dek gördüğü en komik ifadeydi. Ancak anlaşılan bu John’a komik gelmemişti çünkü annesinin her an onun kafası koparmasını bekliyormuşçasına gözünü kadından ayırmıyordu.

Lyla buzdolabına doğru giderken, Darcy John’a fısıldayarak, “Tavırlarının seni etkilemesine izin verme,” dedi.

Lyla buzdolabının kapısını açtı ve iki tane bira çıkardı. Onları tezgâhın üzerine koydu ve öylece kaldı.

“Hayır,” dedi.

“Ne?” dedi Darcy.

Biraları yeniden dolaba soktu ve kapısını çarparak kapattı. “Hayır! Ben bunu yapamayacağım!”

Clayton tek kaşını kaldırdı. “Lyla...”

“Kızımız aklını kaçırmış. Bir milyonerle birlikte olabilirdi ama o gidip bir tefeciye âşık oldu.”

John’un yüzünü korku dolu bir ifade kapladı. On sekiz yıl boyunca tehlikenin gözünün içine bakmış ve gözünü bile kırpmamıştı, ancak Lyla Dumphries’le üç dakika geçirmek içine dehşet salmıştı.

Darcy güldü. “Para her şey demek değildir.”

“Bunu sadece çok parası olan insanlar söyler ama sende para yok.”

“Önemli olan aşk,” dedi Darcy. “Aşk. Bunu asla unutma!”

“Aşk. Lütfen. Yemek yerine aşk yemeyi dene, bakalım karnın doyuyor mu?”

Clayton iç geçirdi. “Lyla. Şimdi sırası değil.”

“Evet, şimdi sırası. Burada bir şey demeye çalışıyorum.”

“Darcy de öyle.”

“Darcy kendisi için neyin iyi olduğunu bilmiyor.”

“O, kendisi için neyin iyi olduğunu çok iyi biliyor.”

“Kredi kartını aşkla öde,” dedi Lyla. “Çok başarılı olursun.”

“Lyla...”

“Ya da elektrik faturanı.”

“Lyla!”

“Er ya da geç soğuktan donarak—”

Bir anda Clayton onu yakaladı, yanına çekti ve sırtüstü eğerek koluna yatırdı. *Oh, Tanrım,* diye geçirdi içinden Darcy. *Kırk yıllık öfke birikiminden sonra babası onun şahdamarına tırnağını geçirecekti.*

Bunun yapmak yerine adam karısını öptü.

Şaşkınlıktan Darcy’nin gözleri açılmıştı çünkü bu sıradan bir öpücük değildi. Öylesine ateşli bir öpücüktü ki, çıkan kıvılcımların evi ateşe vermesinden korktu. Clayton sonunda onu doğrulttu ve kadın onun yüzüne boş boş bakmaya başladı.

“Şimdi, ne diyordun?” diye sordu Clayton.

Lyla olduğu yerde kaldı, gözleri parlıyor ve yutkunarak kocasına bakıyordu. “İ... Hiçbir şey.”

“İyi cevaptı.” Clayton cüzdanını uzandı ve içinden iki yirmilik çıkardı ve onları John’a verdi. “John, Darcy’yle birlikte dışarıda yemenizi istiyorum, bendensiniz. Lyla ve benim bu akşam yalnız kalmaya ihtiyacımız var.”

“Ö-öyle mi?”

“Bir sakıncası mı var?”

Kadın güçlkle yutkundu. “Hayır. Yok.”

“İl... Tamam,” dedi John. O kadar şaşkın görünüyordu ki Darcy neredeyse kahkahayı patlatacağı. “Şey, o zaman biz gitsek iyi olur. İkinizle de tanışmak güzeldi.”

“Evet,” dedi Lyla, hâlâ Clayton’a bakıyordu. “Güzeldi.”

John ve Darcy verandaya çıkarak arkalarından kapıyı kapattılar. John hâlâ oldukça şaşkın görünüyordu, bir an için Darcy onun merdivenden aşağı yuvarlanacağını sandı.

“Az önce içeride neler oldu?” diye sordu.

“Yaklaşık otuz yıl önce olması gerekenler oldu.” John’a gülümsedi. “Aileye hoş geldin.”

*

Darcy on dolara yemek yiyebilecekleri Taco Hut’a gitmek ve kalan otuz doları da ceplerine indirmek istedi ancak John olaya hemen el koydu ve ona cimrilik etmemesini söyledi. Küçük ancak güzel bir restoranda yemek yedikten sonra eve döndüler ve kanepeye kıvrılıp Ranger’ların maçının sonunu izlediler. Darcy beysbol maçlarından hiç hoşlanmıyordu ancak John’un giysi dolabının üçte ikisine, çekmecelerinin çoğuna ve banyodaki tezgâhın neredeyse tamamına el koyduktan sonra eğer elini uzaktan kumandaya uzatırsa John’un onu keseceğini biliyordu.

Sonunda Ranger’lar maçı kazanınca Darcy izin isteyip banyoya gitti ve o gün sabah aldığı bir şeyi giydi. Koridorda salınarak yürürken, üzerindeki şeyin eteklerindeki tüyler bacaklarını gıdıklıyordu. Oturma odasına geldiğinde elini kapının kenarına koyarak kışkırtıcı bir pozisyonda durdu.

John dönüp baktığında ağzı açık kaldı.

“Pembe,” dedi Darcy. “En sevdiğim renk. Ve indirimdeydi. Yedi-doksan-dokuz. Hesaplı bir alışveriş.”

John yaklaşık on saniye Darcy’e baktı, yavaş yavaş ağzını kapadı.

“Çok güzel,” diye mırıldandı.

“Daha önce çirkin olduğunu söylemiştin.”

“Ben gecelikten söz etmiyorum. Buraya gel.”

Zevkten tüyleri ürperen Darcy oturma odasının ortasına

geldi ve John onu yakalayarak kucağına oturttu. Elini tüylerin altına kaydırđı ve kalçasını okşarken onu ensesinden öptü. Sonra eli kalçasını kavramış halde aniden duraksadı.

“Bir dakika. Sana sormak istediğim bir şey var.”

“Neymiş o?”

John biraz yüzünü buruşturdu, sanki sormaktan korkuyor gibiydi. “Ayda ilk yürüyen adam kimdi?”

Darcy geri çekildi. “Bilmiyor musun?”

“Elbette biliyorum. Sen biliyor musun?”

“Tabii. Neil Armstrong.”

John derin bir nefes aldı. “Çok şükür.”

“Bu ne alaka şimdi—”

John tam onu öpmek için eğilirken Pepé kanepeye atladı ve burnunu John’un kolunun altına soktu.

“Neyin var, oğlum? Yoksa bütün ilgiyi annen mi topluyor?”

John onu aldı ve Darcy’nin kucağına bıraktı. Darcy başını John’un omzuna koydu ve keyifle Pepé’nin kulaklarını okşadı.

“Bir keresinde, parasız bir adama âşık olan bir kadınla ilgili bir aşk romanı okumuştum,” dedi.

“Oh, öyle mi?”

“Evet. Onunla birlikte olmak için ona kalacak olan mirası reddediyordu ve sonradan âşık olduğı adamın kılık değıştirmiş çok zengin bir prens olduğunu öğreniyordu.”

“Hım. Şanslı kadınmış.”

“İıı... Sanmam.”

“Hayır.”

Darcy iç geçirdi. “Şey, sanırım para yerine aşkla yaşamayı öğrenmem gerek.”

Sinsice güldü ve John’a sokuldu, hayatın *bundan* ibaret olduğunu, hayatını yarıladağıında çözdüğüne inanamadı.

SON